

C:\Users\Plazma\Desktop\308\Burroughs_E_R-Tarzan-07.PDB

PDB Name: Burroughs_E_R-Tarzan-07
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.12.2003
Modification Date: 16.12.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tarzan nezkrotný

Edgar Rice Burroughs

Vražda a loupež

Kapitán Fritz Schneider se znaveně ploužil pustými houštinami temného pralesa. Na čele mu vyrážel pot a v potůčcích stékal po jeho zarudlých tvářích a mohutné šiji. Vedle něj kráčel podmračený poručík, zatímco podporučík von Goss šel vzadu, doprovázen hloučkem askariů, kteří po vzoru svého bílého pána poháněli bodáky a pažbami pušek vyčerpané nosiče. Kolem kapitána nosiči nebyli, a tak si vybíjel zlost na askarích, jakmile se mu dostali pod ruku. Počínal si však mírněji než jeho podřízený, neboť tito muži měli pušky. Před kapitánem pochodovala polovina setniny, druhá pak za ním. Tak byl z obou stran dostatečně chráněn před nástrahami džungle.

V čele karavany se potáceli dva polonazí divoši, připoutaní jeden k druhému řetězem, jenž spojoval kovové obojky, obepínající jim hrdla. Byli to domorodí vůdci ve službách bílých pánů, kteří jim za jejich snahu spláceli ranami a hrubým zacházením. A tak dopadl stín německé civilizace až do samotného lůna Afriky. Byl konec roku 1914.

Je pravdou, že černoši svedli setninu ze správné cesty, leč v případě většiny afrických průvodců to není nic neobvyklého. Neučinili tak ze zlé vůle, nýbrž z neznalosti. Kapitánu Schneiderovi to však stačilo, aby si na nich vylil svůj hněv. Nesnesl pomýšlení, že se ztratil kdesi uprostřed africké divočiny. Oba průvodce nezabil jenom proto, že doufal v zážrak - a navíc mu pohled na lidské utrpení působil nemalé potěšení.

Věřice, že nakonec přece jen najdou správnou cestu, domorodci tvrdili, že to tu znají, a tak vodili setninu křížem krážem po lesních stezkách, vyšlapaných divokými obyvateli pralesa. Chodil tudy slon Tantor, aby u napajedla uhasil žízeň, a toulal se zde i nosorožec Buto. Za nocí tu tiše našlapovaly měkkými tlapami šelmy, plížíce se pod hustou klenbou převislých větví za kořistí.

Teprve na samém okraji planiny, která se před nimi náhle otevřela, se jim srdce rozbušila novou nadějí. I kapitánovi se ulevilo, neboť po dlouhých dnech bloudění neprostupnou džunglí se konečně objevila rozlehlá pláň se svěží trávou, malými remízky a pruhem křovisek, prozrazujících, že nedaleko teče řeka.

Němec se usmál, vyměnil několik slov s poručíkem a pak se jal dalekohledem obhlížet okolí. Těkal očima sem a tam, až nakonec jeho zrak spočinul na jednom místě uprostřed planiny, poblíž zelenavého porostu vroubického řeku.

"Máme štěstí," řekl. "Vidíte to?"

Poručík, který měl rovněž dalekohled, pohlédl týměž směrem.

"Ano," potvrdil. "Anglická farma. Patrně patří lordu Greystokovi, neboť v těchto končinách Britské východní Afriky jiná není. Bůh nám přeje, kapitáne!"

"Dopadli jsme toho anglického bastarda, ještě než se stačil dovědět, že jeho země s námi vede válku," prohlásil s uspokojením Schneider. "Ať je tedy první, kdo pocítí úder naší ocelové německé pěsti!"

"Doufejme, že je doma," dodal poručík, "abychom ho mohli vzít s sebou, až se budeme hlásit Krautovi v Nairobi.

Kapitánu Fritzovi Schneiderovi se jistě dostane náležitého ocenění, přivede-li slavného Tarzana z rodu Opů jako zajatce!" Schneider se zasmál a vypjal hrud.

"Máte pravdu, příteli," řekl. "Odměna nás oba nemine. Musíme však dál, abychom zastihli generála Krauta, dřív než odjede do Mombassy. Ta anglická sebranka by se mohla dostat k Indickému oceánu."

Jednotka nyní pokračovala v cestě v mnohem lepší náladě, míříc otevřenou krajinou k rozlehlé usedlosti Johna Claytona, lorda Greystoka. Čekalo ji však zklamání - ani Tarzan, ani jeho syn nebyli doma. Lady Jane neměla tušení, že Británie a Německo jsou ve válečném stavu. Přivítala důstojníky a pokynula Waziriům, aby hostům připravili malé občerstvení. Nevěděla, že vítá nepřítele...

* * *

A zatím daleko na východě putoval Tarzan z Nairobi na svou farmu. Právě tady se dozvěděl, že vypukla válka a že Němci vpadli do Britské východní Afriky. Proto spěchal domů, aby odvezl svou ženu do bezpečí. Byla s ním skupina černých válečníků, ti však, jakkoli otužili a vytrvalí, zůstávali pozadu.

Vždy když bylo třeba, Tarzan neváhal a ochotně zapomněl, že je anglickým lordem. Z uhlaženého gentlemana se šmahem stal polona-hý divoch z pralesa. Jeho Jane je v nebezpečí - na nic jiného nemyslel. Nebyla teď lady Greystokovou, nýbrž tou, již si vydobyl silou svých svalů a již teď musí stejnými zbraněmi chránit. A nebyl to člen

Sněmovny lordů, kdo si klestil cestu stromovým a spěchal rozlehlými pláněmi. Byl to veleop, hnán vpřed jedinou myšlenkou, silnější než únava a nebezpečí.

Malá Manu, opička, štěbetající ve větvích, jej viděla probíhat kolem. Bylo tomu již dávno, co viděla velkého Tarmangani řídit se pralesem. Vousaté a šedivé Manu se rozzářila její vpadlá očka při vzpomínce na dobu, kdy Tarzan z rodu Opů byl pánem džungle a vládl bezpočtu jejích obyvatel, shlížeje na své poddané z korun mohutných stromů. A Numa, lev, který právě ležel vedle svého úlovku, zabýškal žlutozelenými očima a máchl oháňkou, sotva zachytil pach svého dávného nepřítele.

O tom všem Tarzan věděl. Vycítil krále zvířat, dřív než lev zahlédl jeho. A slyšel rámusit malou opičku i šustit porost, kudy se za kořistí plížil Sheeta, leopard. Jakkoli citlivé byly Tarzanovy smysly, rychlý jeho krok a silné jeho svaly, přece nebyl víc než pouhým smrtelníkem. Ani on nedokázal překonat meze času a prostoru, což si v této chvíli uvědomoval zvláště naléhavě. Mrzelo jej, že neumí být rychlejší. Bude třeba ještě mnoha hodin a spousty námahy, než dospěje na kraj pralesa, seskočí ze stromu a ocitne se na široké pláni, vedoucí k cíli jeho cesty!

Pouť trvala celé dny. V noci spal sotva pár minut a lovil za chodu. Když narazil na Wappi, antilopu, či Hortu, divokého kance, skolil je, ale snědl vždy jen několik soust. Konečně byl po dlouhém putování domovu na dohled. Prodral se lesem a stanul na travnaté planině, obhlížeje své panství.

Náhle svraštil obočí a napjal svaly. I na takovou dálku viděl, že je cosi v nepořádku. Z míst za bungalovem, kde stávaly stodoly a sýpky, stoupal slabý koutouč dýmu. A z komína se nekouřilo jako obvykle.

Tarzan se pustil šíleným během přes savanu, veden zlou předtuchou. Podobně jako divoké šelmy byl i on nadán šestým smyslem. Dávno předtím, než dorazil k farmě, si dokázal představit, co se tu za jeho nepřítomnosti odehrálo. Bungalov, obrostlý popínavou révou, byl tichý a opuštěný. Zuhelnatělé trámové čnělo z míst, kde stávaly stáje. Z přístřešků pro služebnictvo zmizely doškové střechy. Pole, pastviny a ohrady osiřely. Nad mrtvými těly zvířat a lidí tu a tam kroužili supi.

S pocitem nelicené hrůzy vstoupil Tarzan do svého domu. Sotva se rozhlédl kolem, oči mu zaplály nenávistí a pomstychtivostí. Uviděl Wasimba, syna věrného Muviriho, osobního strážce lady Jane, ukřižovaného na stěně obývacího pokoje. Zpřevrácený nábytek, hnědavé kaluže zaschlé krve na podlaze a otisky rukou na stěnách svědčily o krvavé řezi, která se v jeho příbytku sběhla.

Přes pianino bylo přehozeno tělo dalšího černého bojovníka a před vchodem do ložnice paní domu leželi tři její nejvěrnější služebníci. Dveře byly zavřeny. Tarzan na ně zíral vytrštěným zrakem a bál se byť jen pomyslet, jaké děsivé tajemství se za nimi skrývá. Zvolna, s nohama ztěžklými, jako by náhle byly z olova, se blížil k pokoji. Ruka se tápavě dotkla kliky.

Dlouho stál bez hnutí. Pak se vzpřímil, vypjal hrud' a se vztyčenou hlavou vstoupil do místnosti, k níž jej poutaly ty nejkrásnější vzpomínky. Jeho tvář pohasla, když krácel pokojem, a vzápětí stanul u pohovky, na níž leželo obličejem dolů mrtvé, popálené tělo. Tělo, jež ještě nedávno překypovalo mládím, životem a láskou.

Neuronil jedinou slzu. Jen Bůh ví, jaké myšlenky se mu v té chvíli honily hlavou. Stál tu jako přikován a díval se na mrtvolu, zohavenou k nepoznání. Pak se nad ní sklonil a vzal ji do náručí. Když zjistil, jak hroznou smrti zašla, pocítil nejhlubší zármutek, děs i nenávist. Nepotřeboval důkaz, jaký poskytla přeražená německá puška či zakrvácené vojenské čapky, povalující se po podlaze, aby pochopil, kdo byl pachatelem tohoto hrůzného a nesmyslného činu. Na okamžik se oddal bláhové myšlence, že zohavené tělo nepatří jeho ženě, avšak sotva spatřil prsteny na bezvládné ruce, poslední plamének naděje nadobro pohasl. Tiše, s láskou a bolem pochoval svou nejdražší v růžové zahradě, jež bývala její pýchou. Vedle pak pohřbil statečné bojovníky, kteří neváhali nasadit vlastní životy, aby chránili svou dobrodinku.

U jedné stěny bungalovu objevil několik čerstvých hrobů - další neklamný důkaz o totožnosti původců všech těchto nevidaných krutostí. Jak se Tarzan záhy přesvědčil, spočívala v nich těla německých askariů, dosud v uniformách, i s označením příslušnosti k pluku. Jistě nebude nesnadné odhalit bílé důstojníky, kteří těm mužům veleli!

Vrátil se do zahrady, setrval s hlavou sklopenou nad hroby svých blízkých, aby jim dal poslední sbohem...

Slunce se zvolna sklánělo za vzdálené lesy, když se Tarzan vydal po stopě kapitána Schneidera a jeho setniny, která tak bestialně prolila nevinnou krev. Trpěl nezměrnou bolestí. Jeho žal byl němý, ale o to více spaloval. Zpočátku nedokázal myslet na nic jiného. Měl hlavu plnou oné strašlivé události a neustále se mu vracela jediná věta: Je mrtvá! Je mrtvá! Je mrtvá!

Znovu a znovu mu tato slova bušila do spánků. A přesto nohy dál bezděčně kráčely po stopě vrahů a smysly zůstaly bdělé, aby mohly kdykoli čelit všudypřítomným nástrahám pralesa. Byla to nenávist, jež mu dala pocítit jistou úlevu. Nenávist vůči Německu a Němcům. Vůči vrahům jeho ženy a přátel, ale i všemu, co bylo německé.

Tarzan se zastavil. Obrátil tvář k nebi, po němž plul Goru, měsíc, zdvihl ruce a proklel úkladné vrahy i jejich předky a potomky, vyzývaje je k boji na život a na smrt. Ulevilo se mu, neboť nyní měl před sebou jasný cíl, který jakkoli nepřinese štěstí, tedy alespoň zadostiučinění. Čeká jej pomsta, jež naplní zbytek jeho dnů.

Odhodiv slupku civilizace, stal se opět šelmou, jakou býval kdysi. Život v lidské společnosti mu nikdy nebyl ničím víc než údělem, který přijal kvůli té, již miloval. Domníval se, že tak učiní Jane šťastnější. V duchu však nepřestával pohrdat vším, co jiní nazývali tak honosně kulturou. Civilizace pro Tarzana znamenala omezení svobody - svobody volně se pohybovat, přemýšlet i milovat. Šaty nenáviděl - byly nepohodlné, nevzhledné a připomínaly mu život, jaký museli vést všichni ti nešťastníci v Londýně a Paříži. Oblek byl pro něho jakýmsi pláštěm pokrytectví, v němž lidské společenství žilo. Ti, kdo jej nosili, se styděli za to, co skrývá - lidské tělo, stvořené k obrazu božím. Tarzan viděl, jak směšně a pitvorně vypadala zvířata, navlečená do různých kabátů a kalhot, neboť se s těmito ubohými tvory setkal v nejednom evropském cirku či varieté. A věděl také, jak komicky a uboze v nich dokáže vypadat člověk.

Vždy obdivoval dokonalost svalů, ať v podobě lva, antilopy, či člověka. Nechápal, jak může být oděv pokládán za

něco krásnějšího než zdravá a pevná pokožka. Ve společnosti lidí se setkal s lakotou, sobectvím a krutostí, jaké nemají v džungli obdoby. I když mu civilizace poskytla družku a několik přátel, které miloval a obdivoval, nikdy se jí nedokázal přizpůsobit beze zbytku. A tak se vždy s pocitem ulehčení zbavoval všeho, co ho s ní spojovalo. Jak bylo krásné vydat se do džungle v primitivním oblečení a s primitivní zbraní!

Po boku mu visel lovecký nůž, zděděný po otci, a přes rameno měl přehozený toulec se šípy a luk. Kolem beder se mu vinulo dlouhé, pevné lano, bez něhož si připadal jako člověk z města, kráčející po ulici ve spodkách. V ruce třímал těžký válečnický oštěp. Chyběl jen medailon s portréty rodičů, posázený brilianty, který nosil stále při sobě, dokud jej před svatbou nevěnoval Jane Claytonové. Na jejím mrtvém těle ho však nenašel - a tak touha po pomstě ještě zesílila touhou splatit za krádež drahocenného rodinného šperku.

Kolem půlnoci začal cítit únavu z nekonečné cesty. Rozhodl se tedy zvolnit, nicméně ze svého předsevzetí dopadnout vrahy ničeho neslevil. I v tom byl podoben šelmě. V životě zvířat nehraje čas žádnou úlohu. Zvíře se stará jen o to, co je právě teď, a má tedy vždy dost času provést svůj záměr. Tarzan si plynoucího času vědom byl - ale právě tak jako šelmy nepřestal jednat obezřele a rozvážně, dokud jej něco nepředvídaného nepřinutilo konat okamžitě. Nebylo proč s odplatou spěchat.

Těžká mračna, plující po obloze, občas zakryla tvář Gora, měsíce, a dávala tušit, že se blíží bouře. Jejich stíny zahalily džungli do nehlubší tmy, takže nebylo vidět téměř na krok. U normálního smrtelníka by šero, šumot listů a praskot větví mohly vyvolat divoké představy přízraku, který jej co chvíli napadne. Tarzan však zůstal klidný, byť stále ve střehu. Lehce se vyšvihl do nižších větví, upozorněn citlivými smysly, že kdesi na cestě číhá Numa na svou kořist. Po chvíli se znovu spustil na zem a pokračoval úzkou stezkou, zbrzděnou šlépějí šelem, dokud jej nevyrušil Buto, nosorožec, kráčející proti němu. Uskočil stranou - ač připraven k boji, chtěl se tentokrát potyčce vyhnout.

Když se znovu vyhoupl na strom, byl měsíc doslova zavalen hustým mrakem a koruny pralesních velikanů se divoce zmítaly v poryvech větru, jehož kvílení se rozléhalo kolem a přehlušilo vše ostatní. Byla teď ještě větší tma, neboť obloha se celá zatahla. Tarzan vyšplhal nahoru, kde si z větví vytvořil jakýsi přístřešek.

Ledva byl hotov, jeho citlivé nozdry zachytily cosi ve vzduchu. Náhle vyskočil a počal lézt ještě výš. V té chvíli se ozvalo zlověstné zavrčení, a když měsíc na okamžik vyplul z mraků, na místě, kde se chtěl uložit ke spánku, bylo vidět tmavou skvrnu. Byl to Sheeta, leopard.

Tarzan odpověděl stejným způsobem, upozorňuje šelmu, že je na cizím území. Ale Sheeta nehodlal ustoupit. S hlavou vztyčenou zíral na snědého Tarmangani.

Tarzan se zvolna sunul po větvi, až se ocitl přímo nad Sheetou. V ruce třímал lovecký nůž - zbraň, jež mu dopomohla k vládě nad ostatními obyvateli pralesa. Doufal, že ji nebude muset použít, neboť věděl, že většina soubojů v přírodě začíná i končí pouhým křikem. Takový zákon panuje v džungli odnepaměti. Šelmy používají tesáky a drápy jen tehdy, jde-li o samici či o krádež kořisti.

Tarzan se opřel o kmen a naklonil se k Sheetovi.

"Zloději!" zvolal.

Leopard se mírně vztyčil a vycenil tesáky sotva pár stop od Tarzanova obličeje. Lord Greystoke zamručel a rozmáchl se nožem proti tlamě divoké kočky.

"Jsem Tarzan z rodu Opů!" vykřikl. "Tohle je Tarzanovo doupě! Odejdi, nebo tě zabiji!"

Ač mluvil řečí veleopů, nezdálo se, že by mu Sheeta rozuměl. Nicméně pochopil, že ho chce opice s bílou kůží zastrašit a vyhnat z dobrého loviště, kudy se za noci potulovala spousta zvířete. Trhl sebou a rozmáchl se tlapou, aby nepřítele srazil. Kdyby Tarzana zasáhl, rozedral by mu tvář. Syn divočiny však byl rychlejší a rána minula cíl.

Jakmile se Sheeta znovu postavil na všechny čtyři, uchopil Tarzan své těžké kopí a počal jím zvířeti šermovat před čenichem. Leopard uhýbal, a tak oba za neustálého vrčení pokračovali v souboji. Vydrážděna k zuřivosti, rozhodla se divoká kočka vydrápat za vetřelcem. Ale vždy, když chtěla vyskočit na větev, na které stál její sok, zadržel ji Tarzan ostrý hrot oštěpu přímo na tlamu, a sotva dopadla zpět, byla zasažena do slabin.

Konečně se Sheetovi podařilo dostat se nahoru. Stáli teď s Tarzanem proti sobě. Sheeta se domníval, že se protivníkovi pomstí a zároveň bohatě povečeří. Se svými drobnými tesáky a tupými drápy nemá ta titěrná bílá opice sebemenší naději!

Větev se pod tíhou obou šelem ohnula. Sheeta se plížil vpřed, Tarzan zvolna ustupoval, nepřestávaje vrčet. Vítr se zatím proměnil ve vichřici a mával korunami stromů jako koráby za bouře. Goro byl teď úplně zastřen mračny. Žlutavé záblesky co chvíli protřaly oblohu a ozářily dějiště dramatu na zmítající se haluzi.

Tarzan lákal Sheetu za sebou až na samý konec větve, kde byl každý krok stále nebezpečnější. Divoká kočka, běsná bolestí z ran způsobených kopím, náhle ztratila na okamžik ostražitost. A na to Tarzan čekal. S výkřikem, který si nezadal se zaburácením hromu, přiskočil k leopardovi, jenž se nyní mohl rozhánět jen jednou tlapou, neboť ostatními se přidržoval kůry. Tarzan se vyhoupl výš, udělal přemet a dopadl Sheetovi přímo na hřbet. A v téže chvíli jej zasáhl nožem do slabiny.

Sheeta, bez sebe zuřivostí, zařval a chňapl kolem sebe, snaže se nepřítele setřást. Vtom ztratil na rozhoupané větvi rovnováhu. Pokusil se zachytit, leč marně. Řítil se dolů i s Tarzanem, který se jej stále držel za hřbet. Padali společně, lámající větve jako zápalky - avšak Tarzan nepovolil. Pustil se do boje na život a na smrt - a je nepsaným zákonem džungle, že takový boj má jen jednoho vítěze.

Sheeta - jako všechny kočky - dopadl na roztažené tlapy. Celou svou vahou jej Tarzan přitiskl k zemi a jeho dlouhý nůž znovu vnikl zvířeti do boku. A tehdy Sheetovy svaly ochably. Byl mrtev. Tarzan vstal, nakročil na tělo poraženého nepřítele, zvedl tvář k obloze a ve chvíli, kdy blesk překřížil provazce lijáku, vydal vítězný skřek opího samce.

Sesbíral náruč spadlých haluzí a vylezl k přístřešku. Několik větví složil pod sebe a zbylými se přikryl. A pak,

navzdory vytí větru a běsnění bouře, tvrdě usnul.

Lví jeskyně

Děšť neustal celý den. Přívaly vody byly tak husté, že stopa, po které se Tarzan vydal, byla zcela smazána. Polonahému mstiteli bylo chladno a nepříjemně, když se prodíral labyrintem pralesa, kde nebylo suchého místa. Manu, malá opička, třesoucí se zimou ve větvích, zapištěla, jakmile jej spatřila. Dokonce i leopardi a lvi jej nechali projít bez povšimnutí.

Když příštího jitra opět vysvitlo slunce a zalilo svými paprsky rozlehlou rovinu, Tarzanovo prokřehlé tělo okřálo a vrátila se mu dobrá mysl. Ale byl to stále týž podmračený divoch, kdo se ubíral na jih, doufaje, že tu objeví Němce. Ocitl se nyní na půdě Německé východní Afriky. Chtěl projít hory západně od Kilimandžára a poté stočit své kroky na východ k železnici, vedoucí do Tangy. Ze zkušeností, jichž nabyl mezi bílými lidmi, usoudil, že právě sem by mohla německá armáda soustředit své oddíly.

Dva dny poté, právě když scházel po jižním svahu Kilimandžára, zaslechl výstřel z děla, zaznívající odkudsi zdáli na východní straně. Bylo podmračené odpoledne, a jak se ubíral úzkou roklí, spadlo několik dešťových kapek. Tarzan pohodil hlavou a rozmrzele zamručel. Pak se rozhlédl, aby vyhledal úkryt - byl již syt vlhka a deště. Raději by byl však pokračoval ve směru zvuků palby, neboť věděl, že tam Němci bojují s Angličany. Při pomýšlení, že sám je Angličanem, vypjal hrud' pýchou. Vzápětí ale znovu zavrtěl hlavou.

"Ne," řekl si. "Tarzan z rodu Opů není Angličan. Angličané jsou lidé, a Tarzan je Tarmangani."

Ač zahořklý a pln nenávisti vůči celému lidskému pokolení, přece cítil sympatie k Angličanům, kteří bojovali s Němci. Jen litoval, že Angličané jsou lidmi, a ne velkými bílými opicemi, za jednu z nichž se opět pokládal.

"Zítřka," uvažoval nahlas, "se tam vydám a Němce vypátrám."

Pak se jal hledat úkryt před bouří. Konečně našel úzký temný otvor na úpatí skalisek, která vroubila rokli na severní straně. S napjatým nožem se přiblížil k průrvě, neboť uvnitř se mohla skrývat nějaká šelma.

Před vchodem do sluje ležela hromada balvanů. Tarzana napadlo, že pokud bude jeskyně neobydlená, zatarasí kameny vchod a nikdo jej v noci nebude rušit. Ať si venku běsní bouře - Tarzan vyčká uvnitř v suchu! Bude tam však opravdu sucho? Vždyť z otvoru stékal slabý pramének vody!

Tarzan poklekl u díry a počal větřit. Vzápětí zavrčel a vycenil zuby.

"Numa!" zamumlal - ale nezastavil se. Možná že lev není doma - bylo třeba to zjistit. Vchod byl tak nízký, že se musel skrčit, aby se dostal dovnitř. Nejprve se rozhlédl a znovu zavětřil, aby se ujistil, zda jej někdo neohrožuje ze zadu. Díval se do dlouhého, úzkého tunelu, na jehož konci zářilo denní světlo. Uvnitř byla taková tma, že nedokázal rozeznat, zda je chodba obydlena. Opatrně se plížil vpřed, máje na paměti, co by tu znamenalo střetnutí s Numou.

Lev se však neobjevil a Tarzan bez obtíží prošel tunelem. Když se opět vynořil ven, shledal, že je ve skalní rozsedině, jejíž stěny ční do značné výše. Tunel tvořil tedy jediný průchod do soutěsky, sevřené ze všech stran skalisky.

Rozsedinla byla asi sto stop dlouhá a padesát stop široká. Vymlela ji patrně voda, která sem po staletí stékala. Slabý potůček, vinoucí se po zasněženém úbočí Kilimandžára, splýval po kraji skalní stěny, aby pod útesem vytvořil malé jezírko, z něhož odtékal úzký proud tunelem do rokle. Uprostřed soutěsky stál jediný velký strom a mezi kameny vyrážely chomáče tuhé trávy. Kolem ležely zbytky zvířecích a lidských koster. Tarzan svažtil obočí.

"Lidožrout!" zašeptal. "A zdá se, že tu žije již dlouho. Ale dnešní noci Tarzan obsadí jeho doupě a Numa může řvát a zuřit venku!"

Vykročil hlouběji do rokle a důkladněji ji prozkoumal. U stromu se zastavil. Byl spokojen, neboť věděl, že mu tunel poskytne odpočinek v klidu a suchu. Pak se obrátil a zamířil zpět ke vchodu do jeskyně, rozhodnut jej zahradit, než se Numa vrátí.

Náhle zachytily jeho citlivé uši sotva slyšitelný zvuk. V té chvíli zůstal jako přimrazen. Pohlédl do ústí chodby a spatřil siluetu mohutné lvi hlavy s hustou černou hřívou. Žlutozelené oči zíraly bez jediného mrknutí přímo na něho. Lev zlověstně zavrčel, a otevřev tlamu, ukázal Tarzanovi dvě řady ostrých tesáků.

"Zplozenče hyeny!" zvolal Tarzan, rozzlobený, že se Numa vrátil a zkřížil tak jeho plány na klidný a nerušený odpočinek. "Jsem Tarzan z rodu Opů, pán džungle. Dnes v noci tu budu spát já! Odejdi!"

Numa však neposlechl. Místo toho zařval a učinil několik kroků směrem k Tarzanovi. Syn divočiny uchopil kámen a mrštil jím po šelmě.

Nikdo nikdy neví, co lev udělá. Někdy svěsí oháňku a odtáhne po prvním náznaku útoku - Tarzan znal takových bezpočet - leč tento exemplář se zachoval zcela opačně. Kámen jej zasáhl do čenichu na velmi citlivé místo. Bolestivý úder lva proměnil v rozlícenou bestii. Zdvihl ocas a za pronikavého řevu se vyřítíl na nepřítele rychlostí rozjetého rychlovlaku. Tarzan nemeškal a vyhoupl se do koruny stromu, častuje krále zvířat nelichotivými přídomky. Numa zatím obíhal kolem, nepřestávaje řvát.

Vtom se hustě rozpršelo. Tarzan cítil nepohodlí a byl zklamán. Měl na Numu zlost, ale do boje s ním se mu nechtělo. Věděl, že v takovém zápase lze zvítězit jen díky štěstí a rozvaze. Bylo by zbytečné nasazovat život jen kvůli pohodlí. A tak zůstal sedět na stromě, zatímco se spustil notný liják a lev dál kroužil kolem stromu.

Tarzan obhlížel skaliska, zda by se odtud nemohl někudy dostat. Jinému by se příkrá stěna zdála naprosto neschůdná - ovšem Tarzan, zvyklý šplhat po stromech, objevil několik míst, kde by se mohl udržet. Jen kdyby se Numa alespoň na okamžik vzdálil!

Ten však, nedbaje deště, nejevil zřejmě chuť odejít. Nakonec Tarzan počal uvažovat, zda by přece jen raději neměl slézt a bojovat, než zůstat dál v chladu a vlhku na stromě. Ale v téže chvíli se Numa náhle otočil a majestátním krokem zamířil k jeskyni. Sotva zmizel, slezl Tarzan ze stromu a vyběhl k útesu.

Ještě než vkročil do tunelu, zaslechl Numa zvuk Tarzanových kroků. Bleskurychle se obrátil a vyrazil zpátky za uprchlíkem. Ten však již měl dostatečný náskok. Kdyby na zvlhlém skalisku uklouzl, byl by jeho osud zpečetěn, neboť by padl Numovi přímo do spárů - a tehdy by ani velký Tarmangani nic nezmohl!

S mrštností kočky šplhal Tarzan po kolmém útesu, až dosáhl výše asi třiceti stop, kde se konečně mohl pevně opřít. Podíval se dolů a viděl Numu, jak vyskakuje na skálu ve snaze pronásledovat prchající kořist. Vyškrábal se však vždy jen několik yardů a vzápětí spadl. Tarzan jej chvíli pozoroval a pak pokračoval v cestě na vrcholek. Konečně dosáhl okraje srázu. Zvedl kámen a hodil jej po Numovi.

Teď, když byl nahoře, mohl jít dál, avšak náhle jej cosi napadlo a na rtech mu pohlál šibalský úsměv. Oklikou se vrátil k úpatí skalisek a pospíšil ke vchodu do Numova doupěte. Před jeskyní se zastavil a na okamžik naslouchal. Pak počal hromadit kameny, aby jimi otvor zahradil.

Byl takřka hotov, když se v tunelu objevil lev. Rozlícená šelma se snažila tlapami val probořit a řvala přitom tak mocně, až se zem chvěla. Leč Tarzan zůstal klidný. Vždyť již jako děcko nejednou usínal v náručí Kaly, své opí matky, za podobného hluku! Nebylo téměř dne či noci, aby neslyšel ryk hladových, rozzuřených či roztoužených lvích samců. Takové zvuky znepokojovaly Tarzana asi tolik co městského člověka výstražné troubení automobilových houkaček. Věděl, že Numa na něho nemůže. Pokračoval proto ve stavbě, až lva uvnitř nadobro uvěznil.

Když byl hotov, usmál se a obrátil své kroky směrem na východ.

"Lidožrout, který už nikdy žádného člověka nesežere!" oddechl si nahlas.

Té noci spal pod skalním převisem. Ráno se vydal znovu na cestu. Zastavil se jen jednou, aby zahnal hlad. Ostatní šelmy po jídle odpočívají, ale Tarzan nedopustil, aby mu žaludek mařil jeho plány.

Odkudsi zpredu se ozývala palba, jež střídavě sílila a slábla. Tarzan si povšiml, že nejprudší byla ráno a před setměním. V noci byla slyšet jen ojedinele.

Druhého dne odpoledne konečně narazil na jednotky, které mířily na frontu. Patrně šlo o zásobovací oddíly, neboť hnaly stáda koz a krav. Doprovázeli je domorodí nosiči, obtěžkaní zásobami potravin. Viděl, že domorodci jsou k sobě připoutáni řetězy, upevněnými na kovových obojcích. Mužstvo tvořili černí vojáci v německých uniformách, důstojníci byli běloši.

Tarzana si nevšimli, byť jim byl dobré dvě hodiny v patách. Syn divočiny si pečlivě prohlédl jejich výložky a zjistil, že se nepodobají těm, jež našel na uniformách vojáků, kteří přepadli jeho farmu. Předešel konvoj, aniž by ho kdokoli v hustých kravinách zahlédl. Ač šlo o Němce, nezaútočil. Nejprve chtěl vypátrat, kdo byli vrazi jeho ženy, a teprve pak se vypořádat s ostatními.

Čím víc se blížil k přední linii, tím vojáků přibývalo. Viděl nákladní automobily, volská spřežení i desítky raněných, odvážených patrně do nejbližšího lazaretu.

Krátko po setmění dorazil k táboru, rozloženému v klínu Farských hor. Jeho zadní strana nebyla nijak bedlivě střežena. Proto se snadno vplížil za stany a naslouchal, zda by jej něco nepřivedlo na stopu zločinců. Když stanul u jednoho z příbytků, kde sedělo několik domorodých vojáků, zaslechl pár vět v jazyce, jemuž rozuměl:

"Waziriové bojovali do posledního dechu. Ale my jsme byli silnější a pobili jsme je. Pak přišel kapitán a zabil tu ženu. Zůstal venku a křičel na nás, abychom si pospíšili. Podporučík byl s námi uvnitř a vyzval nás, abychom jednoho Waziriho přibíli ke zdi. Bavil se, jak ten muž trpí."

Jako šelma, divoký a hrozný, číhal Tarzan za stanem, přikrčen ve stínu. Jaké myšlenky se mu teď asi honily hlavou? Těžko říci. Ale tentokrát se již nenechal unést. Pohled jeho chladných šedých očí prozrazoval naprosté soustředění. Voják, který mluvil, pojednou vstal, a rozloučiv se, měl se k odchodu. Minul Tarzana a kráčel kamsi na druhý konec ležení. Tarzan se vydal za ním a bez obtíží jej předešel, chráněn vegetací před zraky nepohodlných svědků. Nebylo slyšet sebemenší zvuk, když muži náhle skočil na záda a strhl ho k zemi. Ocelovými prsty stiskl nešťastníkovi hrdlo a vzápětí již vlekl svou oběť do úkrytu v nedalekém křovisku.

"Mlč!" varoval vojáka a uvolnil stisk.

Chlapík zalpal po dechu a vypouklil oči na obra, v jehož moci se ocitl. Ve tmě neviděl nic než mohutné tělo, sklánějící se nad ním. Dosud cítil strašlivou sílu, která jej uchopila pod krkem a zatáhla do houští, jako by byl malým děckem.

Myšlenka postavit se na odpor byla čirým bláznovstvím.

"Jak se jmenuje ten důstojník, který zabil ženu na farmě, kde jste bojovali proti Waziriům?" zeptal se Tarzan.

"Kapitán Schneider," odpověděl černocho, sotva se vzpamatoval.

"Kde je teď?" pokračoval Tarzan.

"Je tady. Snad na velitelství. Mnoho důstojníků tam chodí pro rozkazy."

"Doved' mě tam!" přikázal bílý muž. "A jestli mě někdo objeví, na místě tě zabiji. Vstaň!"

Černocho vstal a vedl Tarzana táborem. Několikrát se museli skrýt, aby se nestřetli s vojáky. Nakonec dorazili k velkému stanu, odkud divoch ukázal na budovu v dálece.

"Velitelství," řekl. "Dál nemůžeš, pane. Všude je spousta vojáků."

Tarzan si uvědomil, že černochoův doprovod již nepotřebuje. Díval se na chlapíka, jako by rozvažoval, co s ním udělá.

"Pomáhal jsi ukřižovat Wasimba, mladého Waziriho?" zeptal se černocho klidným, leč ostrým hlasem.

Zajatec se roztřásl a podklesl v kolenou.

"Rozkázal nám to udělat," zaúpěl.

"Kdo vám to rozkázal?" ptal se Tarzan.

"Podporučík von Goss," odpověděl voják. "I on je tady."

"Najdu ho," ujistil černocho polonahý obr. "Pomáhal jsi ukřižovat Waziriho?" opakoval otázku.

Divoch sebou trhl. Jako by v té chvíli právě vyslechl svůj rozsudek smrti. Tarzan jej znovu stiskl pod krkem.

Domorodec nevydal ani hlásku. Obrovské paže ho zvedly do výše, opsaly s ním ve vzduchu kruh a vzápětí jím mrštily

stranou.

Lord Greystoke se o svou oběť více nestaral a zamířil k velitelství. U zadní stěny budovy stála jediná hlídka. Tarzan se k ní tiše plížil, tak tiše, jak dokáže jen šelma odchovaná džunglí. Když se voják náhle otočil směrem k němu, syn divočiny se přitiskl k zemi a zůstal bez hnutí ležet. Voják se znovu obrátil a Tarzan vyrazil vpřed. Jakmile se ocitl strážci za zády, zvedl se a skočil po něm. Než muž stačil cokoli učinit na svou obranu, už s sebou mstitel vlekl pouze jeho bezduché tělo.

Zatímco v přízemí budovy se svítilo, nahoře byla tma. Tarzan nahlédl oknem dovnitř. Viděl velký přijímací pokoj a za ním ještě jeden menší pokojík. V první místnosti byla spousta důstojníků. Někteří spolu živě rozmlouvali, procházejíce se mezi stoly, jiní seděli nad papíry a cosi sepisovali. Tarzan otevřeným oknem leccos zaslechl, ale nijak jej to nezajímalo. Reč šla většinou o německých úspěších v Africe nebo se točila kolem předpovědí, kdy německá armáda dobude Paříž. Jedni tvrdili, že císař je už na cestě, druzí spílali Belgičanům.

V zadní místnosti seděl za stolem zavalitý, růžolící muž ve společnosti několika důstojníků. Byl to generál a právě se na cosi vyptával dvou mužů, stojících před ním v pozoru. Přitom si vytrvale pohrával s petrolejovou lampou.

Tarzan usoudil, že zde se bude rozhovor jistě týkat důležitějších věcí, a tak obešel roh budovy a hustým porostem se připlížil až k oknu generálovy pracovny. Naštěstí bylo také otevřené, takže mohl slyšet každé slovo, pronesené v místnosti.

Generál zrovna plísnil dva podřízené velitele za nedbalé splnění jakéhosi rozkazu. Vtom se ozvalo zaklepaní na dveře a vstoupil pobočník. Zasalutoval a hlásil:

"Slečna Kircherová právě dorazila, pane."

"Ať jde dál!" pokynul generál a pak oznámil oběma provinilým důstojníkům, že slyšení je u konce. Slečna Kircherová je minula ve dveřích. Důstojníci zasalutovali a srazili paty, za což je mladá dáma odměnila mírnou úklonou a dvorným úsměvem. Byla velmi půvabná. Ani zašpiněný jezdecký oděv, ani prach ve tváři na tom nic neměnily. Nebylo jí víc než dvacet let. Přistoupila ke stolu, vyňala z kapsy kabátu útržek papíru a podala jej generálovi.

"Posadte se, slečno," řekl generál a jeden z jeho zástupců jí nabídl židli. Dokud generál četl zprávu, kterou mu předala, nikdo nepromluvil jediného slova. Tarzan zatím zrakem zkoumal přítomné. Protože mezi nimi byli i dva s kapitánskými výločkami, uvažoval, který z nich by mohl být Schneider.

Dívka byla patrně členkou výzvědné služby. Její půvab jej nechával zcela netečným. Byla to Němka - a to stačilo. A pak - zajímal se nyní výhradně o kapitána.

Konečně generál zvedl oči od listiny.

"Dobrá," řekl dívce, aby vzápětí oslovil pobočníka.

"Dojděte pro majora Schneidera!" zněl rozkaz.

Major Schneider?! Tarzan cítil, jak se mu naježily vlasy na skráních. Ten muž byl za svůj zločin ještě povýšen!

Pobočník opustil místnost a důstojníci zapředli hovor, z něhož Tarzan vyrozuměl, že německá armáda početně mnohonásobně převyšuje britská vojska a že jim zasadila ne jeden těžký úder.

Byl natolik bezpečně kryt křoviskem, že dokonale přehlédl celý pokoj, aniž by byl sám viděn. Nebezpečí však hrozilo odjinud. Každou chvíli se mohla ze tmy vynořit nepřátelská hlídka. Netrpělivě proto vyčkával, až se objeví muž, jemuž je na stopě.

Zanedlouho se pobočník vrátil v doprovodu důstojníka střední postavy a mohutných licousů. Přichozí předstoupil před generála a ohlásil se. Generál pozdrav opětoval a obrátil se k dívce.

"Slečno Kircherová," řekl, "dovolte, abych vám představil majora Schneidera."

Dál Tarzan nečekal. Opřel se o okenní římsu a skočil do pokoje rovnou mezi překvapené důstojníky. Několika rychlými kroky se ocitl u stolu, uchopil lampu a mrštil ji po generálovi. Zasažil jej do břicha. Generál ve snaze vyhnout se popálení učinil prudký pohyb, ztratil rovnováhu a překotil se i s židlí na podlahu.

Dva důstojníci se okamžitě vrhli po neznámém vetřelci. Tarzan jednoho z nich popadl a smýkl jím proti druhému. Dívka vyskočila ze židle a přitiskla se ke stěně. Ostatní členové štábu počali přivolávat stráž.

Tarzan však sledoval jediného člověka - majora Schneidera. Sotva se zbavil útočníků, uchvátil nenáviděného Němce, přehodil si jej přes rameno a vyskočil oknem, dříve než se přítomní vzpamatovali.

Venku zjistil, že strážní stanoviště za budovou velitelství je dosud prázdné, a zamířil i se svým zajatcem k nedaleké kupě sena, kterou si již předtím vyhlédl coby možný úkryt. Major cestou ani nehlesl, neboť Tarzan jej svíral jako v kleštích.

Konečně stisk povolil a Němec se mohl znovu nadechnout.

"Stačí slovo, a zabiji vás!" upozornil ho únosce.

Pozornost vojáků v ležení byla upřena k nenadálému poplachu na štábu, a tak se Tarzan bez problémů dostal z tábora. Po chvíli vyzval zajatce, aby šel před ním. Směřovali na západ.

Pozdě v noci dorazili k železnici, kde se Tarzan cítil již zcela bezpečně. Němec střídavě klel a vyhrožoval a neustále se na cosi vyptával. Místo odpovědi jej Tarzan několikrát pobídl ostrým svého válečnického kopí. Hnal důstojníka před sebou jako pasák podsvínce...

Až dosud nepřemýšlel o tom, jak se pomstít a jaký trest zvolit. Věděl jedno - odplata musí skončit ničemoú smrtí.

Jako každý statečný muž a opravdová šelma odmítal mučení druhých. Jeho smysl pro spravedlnost žádal oko za oko, avšak bolest, kterou cítil, tím vyvážit nemohl. Ten, kdo způsobil milované Jane utrpení, musí trpět stejnou měrou. Ale ať tak či onak - nikdy nebude trpět víc než Tarzan sám. Tělesná bolest není nikdy tak silná jako strážení duševní.

Celou noc nedal Tarzan vyděšenému Němci odpočinout. Jeho hrozivé mlčení mu drásalo nervy. Kdyby neznámý obr alespoň promluvil! Znovu a znovu se Schneider pokoušel vydolovat ze svého únosce aspoň větu, leč výsledek byl vždy týž - hrobové ticho či pobídka oštěpem.

K ránu konečně napadlo Tarzana řešení. Usmívaje se, počal hledat místo k odpočinku. Chtěl, aby zajatec byl schopen

nést trest, který jej očekává. Zamířili k potoku. Tarzan si vzpomněl, že nedaleko je napajedlo a stinná mýtina, dokonale vyhovující jeho záměrům. Vyzval Němce, aby zůstal tiše, a pak společně sešli k řídce. Na stezce, vyšlapané zvěří, zahlédli srnu, která právě dopila a chystala se k odchodu. Tarzan ukázal Schneiderovi k houštině, pak se přikrčil vedle něho a čekal.

Němec hleděl na mlčenlivého obra vytřeštěným zrakem. Teprve za rozbřesku si jej mohl řádně prohlédnout. A byl-li předtím zmaten, nyní již nerozuměl zřehla ničemu. Kdo je onen polonahý bílý divoch? Slyšel ho mluvit jen velmi stroze, nicméně poznal, že hovoří velice dobrou angličtinou. Díval se teď na Tarzana stejně strnulým pohledem jako žába na hada, který se ji chystá pozřít. Jeho únosce nehnul ani brvou, podoben mramorové soše.

Vtom Němec spatřil dva statné srnce, doprovázející samici. A v příští chvíli div nevykřikl hrůzou, když obr náhle skočil jednomu z nich po šíji a zařval přitom jako divoká šelma. Zápas netrval dlouho. Srnec padl a o snídani bylo postaráno. Tarzan snědl svou porci syrovou, Němci pak dovolil, aby rozdělal oheň a svůj díl si upekl.

Odpočívali až do pozdního odpoledne a poté se znovu vydali na cestu. Schneider byl bez sebe strachy, neboť neměl sebemenší tušení, co ho čeká. Klekl Tarzanovi k nohám a prosil o slitování, leč obr byl neoblomný jako skála. Jen tu a tam jej upozornil kopím, že je třeba jít dál.

K poledni třetího dne byli u cíle. Po strmém stoupání a krátké rovince dorazili k okraji hluboké skalní průrvy. Tarzan pohlédl do hrozivého jícnu, kde na samém dně mezi trsy trávy stál jediný strom. Postrčil Němce až na kraj útesu, avšak ten vyděšeně uskočil. Tarzan jej stiskl kolem krku.

"Slez dolů!" poručil.

Bylo to podruhé, co za celé tři dny promluvil. Jeho mlčenlivost děsila Němce víc než ostrý bodec, vždy připravený k bolestivé pobídce. Schneider s hrůzou zíral do propasti. Nezbylo než uposlechnout. Tarzan jej však zarazil.

"Jsem lord Greystoke," řekl. "Zabil jsi mou ženu v zemi Waziriů. Konečně víš, proč jsem si pro tebe přišel. A teď dolů!" Němec padl na kolena.

"Nezabil jsem vaši ženu!" zvolal. "Slitování! Nevím nic o..."

"Slez!" zahřměl Tarzan a napřáhl oštěp. Věděl, že ten muž lže. A nedivil se tomu. Kdo je schopen zabít, je schopen i lhát.

Schneider se stále zdráhal a popíral svou vinu. Tarzan jej znovu postrčil kopím. Němec přelezl přes okraj skály a počal zvolna sestupovat do rokle. Tarzan jej doprovázel, pomáhaje mu překonat nejhorší místa. Zbývalo pár stop.

"Buď zticha!" nařídil Tarzan a ukázal ke vchodu do jeskyně na opačné straně soutěsky. "Je tam hladový lev. Když se dostaneš na strom, dříve než tě objeví, prodloužíš si život o několik dní. A až budeš natolik slabý, že se neudržíš ve větvích, Numa se naposledy pomůže. A teď jdi!"

Nato srazil nešťastníka do lidožroutova doupěte.

Němec, třesoucí se hrůzou, vyběhl ke stromu. Byl již téměř u cíle, když se z jeskyně ozval hromový řev a vzápětí se objevil rozlícený, vyhladovělý lev. Schneiderovi zbývalo k záchraně několik kroků. Numa se k němu řítí jako smyslů zbavený. Tarzan sledoval s bohorovným úsměvem, jak Němec doslova o vlasek unikl jeho spárům. A když počal stoupat zpátky na vrchol, nesl se za ním řev rozdrážděné šelmy a vyděšený lidský hlas.

Nahore se otočil a pohlédl zpátky do strže. V koruně stromu se Němec zoufale tiskl k jedné z větví, zatímco dole seděl Numa - a čekal. Tarzan obrátil tvář k slunci a vydal vítězný skřek opího samce.

V zákopech

Tarzan však necítil ze své pomsty plné uspokojení. Stále tu byli ostatní Němci, kteří zaměstnávali jeho mysl. Ale i kdyby je zabil všechny, nenahradilo by mu to ztrátu, již utrpěl. Ta, která mu byla nade vše, už nežije...

V německém táboře ve Farských horách, nedaleko od hranice mezi Německou a Britskou východní Afrikou, se Tarzan dověděl, že Angličanům se vede zle. Zpočátku jej to příliš netrápilo, neboť po smrti své ženy ztratil o lidi zájem. Necítil se více člověkem, nýbrž veleopem.

Když po zásluze splatil vrahu milované Jane, vydal se na cestu severním podhůřím Kilimandžára, kde dosud bylo co lovit. V sousedství bojujících armád byl totiž lov téměř vyloučen. Občas si ještě vzpomněl na německého majora, jak žíznlivý a hladový čeká na smrt v drápech divoké šelmy, časem však i tato vzpomínka vybledla a Tarzan počal stále více myslet na anglické vojáky, bojující proti početní převaze nepřítele, který jim uštěďruje jednu porážku za druhou.

Najednou se nemohl zbavit myšlenky, že i on vlastně zůstal Angličanem, jakkoli zpřetrhal své pouto s lidmi.

Konečně nastala chvíle, kdy se odmítl smířit s tím, že Němci zabíjejí Angličany, zatímco on nerušeně loví v bezpečném ústraní. Vydal se tedy směrem k německému táboru. Neměl konkrétní cíl, jen představu, že v blízkosti bojiště může nepříteli způsobit nejednu nesnáz.

Cestou se ocitl nedaleko soutěsky, kde nechal Schneidera. Hnán zvědavostí, zamířil k propasti. Strom byl prázdný a po Numovi nikde ani stopy. Zvedl balvan a svalil jej přímo před vchod do jeskyně. V té chvíli se objevil lev - ale jak se lišil od lité šelmy, kterou tu Tarzan před několika dny opustil! Byl vychrtlý a plížil se mátožným krokem.

"Kde je Němec?" zvolal syn divočiny. "Bylo to tučné sousto, nebo jen hromada kostí?"

Numa pouze tiše mručel.

"Vypadáš hladově, Numo," pokračoval Tarzan. "Musel jsi mít hodně prázdný žaludek, když jsi sežral všechnu trávu kolem a dokonce i kůru ze stromu. Chtěl bys ještě nějakého Němce?" A s úsměvem se měl k odchodu.

Po chvíli narazil na Baru, jelena, který klímal pod stromem. Protože již hodnou dobu nejedl, bez váhání jej ulovil. Právě obíral poslední sousto, a vtom za sebou zaslechl tiché kroky. Ohlédl se a spatřil Dango, hyenu, která tu v okolí slídila. Zavrčel, zvedl ze země spadlou haluz a zamával jí šelmě před očima.

"Zmiz, mrchožroute!" vykřikl.

Ale Dango byla vyhládlá, a tak nepřestávala kroužit kolem, čekajíc na svou příležitost. Tarzan znal hyenu lépe než ona sama sebe. Věděl, že když má tato šelma velký hlad, přemůže vrozenou zbabělost a zaútočí.

Zdálo se, že hyena je na lidi zvyklá, a proto nejeví sebemenší známky strachu. Tarzan raději položil svůj oštěp na dosah. Pak se pustil znovu do jídla, nespouštěje hyenu z očí. Nebál se - znal nebezpečí divočiny a přivykl jim natolik, že mu připadala čímsi zcela běžným - tak jako ostatním lidem přeplněná ulice velkoměsta. Vychován v pralese, byl Tarzan připraven bránit svou kořist před kýmkoli. Neváhal by se postavit i Numovi, a pokud by musel opustit bojiště, nečinil by tak s pocitem hanby. Ale v džungli nebylo silnějšího a chytřejšího tvora - a to mu pomáhalo přežít.

Dango by se možná odhodlala k útoku již dříve, ale výhružné vrčení, které vycházelo z úst člověka, ji odrazovalo.

Napadala ženy a děti na polích a za noci děsila muže u ohňů - dosud však nezažila, aby lidská bytost vydávala zvuky, připomínající více řev podrážděného lva než křik vystrašeného člověka.

Když se Tarzan nasytil, chtěl nechat hyeně zbytek úlovku. Nakonec si to však rozmyslel, přehodil si jelena přes rameno a vydal se zpátky do údolí. Dango šla chvíli za ním, a sotva si uvědomila, že opět skončí s prázdným žaludkem, sebrala veškerou odvalu a vrhla se na bílého muže. Tarzan, jako by jej příroda obdařila očima i vzadu, vycítil nebezpečí. Shodil Baru z ramene a otočil se čelem k šelmě, napřahuje oštěp. Jediné máchnutí, a zbraň proletěla vzduchem, mříc bestii rovnou do hrdla.

Tarzan vytrhl kopí z bezvládného těla, naložil si obě zvířata na záda a pokračoval v cestě k roklí. Vyšplhal na hradbu útesů a zanedlouho již stnul nad strží se lvím doupětem. Numa ležel dole pod stromem. Na Tarzanovo zavolání se ztěžka zvedl a zavřel.

Tarzan shodil celý úlovek do soutěsky.

"Zavdej si, Numo!" zvolal. "Možná tě budu ještě potřebovat!"

Při pohledu na maso lev jako by znovu ožil. Vrhł se na jelena, nedočkavě jej počal trhat a hltat po velkých kusech...

* * *

Příštího dne dorazil Tarzan k německým liniím. Ze zalesněných vrcholků přehlížel postavení nepřítele i britského vojska. Viděl bitevní pole a jeho bystrému zraku neušla jediná podrobnost. Všiml si kulometů, dokonale ukrytých před Brity, i pozorovatelem, rozmístěných kolem. Se zájmem přelétal očima z místa na místo. Pojednou za sebou zaslechl slabé třesnutí pušky, za kterým následovala mohutná kanonáda. Okamžitě stočil pohled směrem, kde se patrně skrýval ostřelovač. Trpělivě čekal na další výstřel, který by mu napověděl víc.

Když padla rána, počal se Tarzan plížit po svahu, tiše a obezřele jako leopard. Ani stvol se nezachvěl, ani větévka nezapraskala. Mezi křovisky se dostal až na kraj úzkého skalního útesu a nedaleko odtud zahlédl německého vojáka, skrytého před zraky Angličanů za hromadou balvanů a spleť větví. Ten muž musel být znamenitý střelec, neboť stál daleko za zákopy a střílel přes hlavy svých spolubojovníků. Jeho zbraň byla vybavena zaměřovačem a sám měl navíc polní dalekohled. Právě jej držel před očima, když ho Tarzan objevil. Snad zjišťoval, zda zasáhl cíl, snad vyhledával další. Tarzan pohlédl směrem k britským pozicím, které měl Němec na mušce, a spatřil ne jeden nekrytý živý terč, tyčící se nad zákopy.

Němec, zjevně spokojen, odložil dalekohled, chopil se pušky a zacítil. V téže chvíli se zpoza útesu vymrštilo štíhlé, opálené tělo. Ubožák nevydal hlásku. Anglický lord mu skočil po krku a pevně jej stiskl. Voják sebou chvíli zmítal, aby se vyprostil, leč marně. Za okamžik byl mrtev.

Tarzan zůstal ležet za náspem z kamení a větví a rozhlížel se po okolí. Nedaleko odtud byly německé zákopy. Viděl důstojníky i mužstvo, přecházející sem a tam. Přímě před sebou spatřil zamaskovaný kulomet, připravený k boční palbě na britské pozice. Byl tak dobře schován, že bylo téměř nemožné, aby jej Angličané zneškodnili.

Tarzan zvedl pušku mrtvého Němce a počal ji blíže zkoumat. Pak se znovu rozhlédl po zákopech a zaostřil zaměřovač. Byl velmi dobrý střelec. Se svými přáteli se zúčastnil četných závodů ve střelbě na terč a dosáhl tu znamenitých výsledků. Tentokrát však nemířil jen na potištěný papír! Sevřel rty a přiložil prst na kohoutek. Ozvala se rána a Němec za kulometem klesl k zemi. Vzápětí padla celá tříčlenná obsluha.

Poté spatřil německého velitele a tři vojáky, vycházející z krytu. Patrně měli v úmyslu zjistit, jak mohli být muži u kulometu postřeleni, když leželi v zákopu, kam nepřítel neviděl. Tarzan pečlivě zamířil a vypálil. Jakmile zlikvidoval důstojníka a jeho nohsledy, soustředil svou smrtící pozornost na obsluhu kulometu vpravo. Chladnokrevně kosil jednoho muže po druhém. Dva kulometry tak zůstaly vyřazeny z boje. Mezitím zasáhl i několik vojáků, pobíhajících zmateně zákopem.

Konečně Němcům došlo, že cosi není v pořádku. Protivník musel objevit místo, odkud je dobře vidět do jejich zákopů! Nejprve se ostřelovače snažili najít ve volné krajině. Když však byl zasažen voják, který se díval přes okraj zákopu periskopem, bylo jasné, že původce oné zkázy bude třeba hledat jinde.

Náhle jeden voják zvedl kulku, která zasáhla pozorovatele, a strnul - projektil byl vystřelen z německé pušky! Skrývajice se za stěny zákopu, okamžitě vyrazily spojky a předaly zprávu na patřičná místa. Zanedlouho se objevilo hned několik periskopů, aby vypátralo stanoviště záhadného střelce. A po chvíli napjatého úsilí se to skutečně podařilo.

Tarzan zjistil, že jeden z kulometů teď míří přímo na něho. Než se však vojáci odhodlali ke střelbě, leželi mrtví. Jejich místa hned zaujali další - se strachem, leč poslušně rozkazu. V témže okamžiku zahájily na Tarzana palbu další dva kulometry. Uvědomiv si, že nyní již hrozí skutečné nebezpečí, vystřelil Tarzan naposledy a zmizel mezi pahorky. Ještě hodnou dobu slyšel rachot kulometů z míst, která opustil. Usmál se při pomýšlení, že nepřítel zbůhdarma plýtvá municí. "Draze zaplatili za Wasimba i jeho zavražděné druhy!" zabručel. "Ale smrt Jane nelze vykoupit - i kdybych je pobil do jednoho!"

Sotva se setmělo, obešel obě bojové linie a mezi hlídkami proklouzl do tábora Britů.

Velitelství Druhého rhodeského pluku se nalézalo na chráněném místě mimo dohled nepřítele. Dokonce tu bylo

dovoleno svítit. Plukovník Capell seděl nad vojenskou mapou a rozmlouval se svými důstojníky. Shora je kryla koruna mohutného stromu. Na stole blikala petrolejová lampa a nedaleko hořel malý oheň. Protože nepřítel neměl pozorovací letouny, nemohl světla vidět.

Důstojníci hovořili o situaci na bojišti, zejména o německé přesile, která Britům nedávala jinou možnost než udržet dané pozice. Při každém pokusu o průlom utrpěli četné ztráty a vždy byli přinuceni k ústupu. Velké starosti jim dělala protivníkovy dokonale maskovaná kulometná hnízda, která se nyní stala předmětem rozhovoru.

"Kdosi je dnes odpoledne na chvíli umlčel," poznamenal jeden z mladších důstojníků. "Byl jsem v té době na pozorovatelně, ale nedokázal jsem zjistit, co se děje. Zdálo se, že mají potíže na levém křídle. Jeden čas bych byl přísahal, že byli napadeni zezadu. Pokud si vzpomínáte, pane, hlásil jsem, že kulomety střílí po něčem za sebou. Všude kolem létala spousta hlíny. Nemám tušení, co to všechno znamenalo."

Vtom se ve větvích stromu ozval slabý šramot a vzápětí se k zemi sneslo opálené tělo polonahého obra. Větrelec přistál tiše jako duch přímo uprostřed radících se Angličanů.

Důstojníci sáhli po pistolích. Všichni udiveně zírali na divocha. Po chvíli se jejich tázavé zraky obrátily na velitele.

"Kdo jste, k čertu?" zeptal se plukovník.

"Tarzan z rodu Opů," zněla překvapivá odpověď.

"Ale to je Greystoke!!!" vykřikl náhle vysoký důstojník v hodnosti majora. Pak vyšel Tarzanovi vstříc, podáváje mu ruku.

"Preswicku!" oslovil jej Tarzan a potřásl nabízenou pravicí.

"Hned jsem vás nepoznal," omlouval se major. "Viděl jsem vás naposledy v Londýně ve smokingu. A to je trochu rozdíl, to musíte uznat!"

Tarzan se usmál a obrátil se k plukovníkovi.

"Slyšel jsem váš rozhovor," pravil. "Přicházím odtamtud. Možná bych vám mohl pomoci."

Plukovník pohlédl tázavě na majora Preswicka, který využil příležitosti a představil lorda Greystoka ostatním. Tarzan v krátkosti vysvětlil, co jej vedlo k tomu, že se na vlastní pěst pustil do boje s Němci.

"A teď jste tady, abyste se k nám připojil!" usoudil plukovník.

Tarzan zavrtěl hlavou.

"Ne tak docela," řekl. "Chci bojovat po svém. Ale rád pomohu. Není nic snazšího než dostat se kdykoli k Němcům." Capell se zasmál.

"Není to tak snadné, jak si myslíte," vyjádřil své pochybnosti. "Minulý týden jsem ztratil dva skvělé velitele, kteří se pokoušeli o totéž. A byli to zkušení muži. Nejlepší ze zpravodajské služby!"

"Je to těžší než dostat se k vám?" zeptal se Tarzan.

Plukovník se chystal odpovědět, ale pak se zarazil.

"Jak jste nás vlastně našel? A kdo vás provedl kolem hlídek?"

"Prošel jsem německými i vašimi liniemi až sem," odpověděl Tarzan. "Zeptejte se kohokoli, zda mě viděl."

"Doprovázel vás někdo?" nechápal Capell.

"Přišel jsem sám," ubezpečil ho Tarzan. "Když se vy, civilizovaní lidé, ocitnete v džungli, jste bezradní. I malé opičky si počinají chytřeji. Divím se, že jste ještě naživu. Snad jen to, že je vás tolik, vaše zbraně a tu a tam schopnost přemýšlet vás chrání. Kdybych měl regiment opic s vaším myšlením, smetl bych Němce do moře tak rychle, že by zbytek ani nestačil dorazit na pobřeží. Vaše štěstí, že šelmy neumějí uvažovat. Kdyby to uměly, dávno by už lidé v Africe nežili. Ale nechme toho. Mohu vám tedy pomoci? Chcete vědět, kde mají ukryté kulomety?"

Plukovník ho ujistil, že rozhodně ano. V příští chvíli již Tarzan vyznačoval na mapě rozmístění kulometných hnízd, která Angličany nejvíce ohrožovala.

"Zde mají slabé místo," upozornil a přejel prstem po mapě. "Je obsazeno černochoy, zatímco kulomety vpředu obsluhují sami Němci. Mám plán. Tuhle pozici můžete snadno zabrat svými lidmi a o zbylé zákopy se postarám."

"Vypadá to jednoduše," usmál se plukovník.

"Je to jednoduché," potvrdil Tarzan. "Mohu zákopy vyčistit bez jediného výstřelu. Vyrostl jsem v džungli a znám její obyvatele. Čekajte na mě zítra v noci."

"Počkejte," snažil se ho zadržet plukovník. "Pošlu s vámi důstojníka, abyste se dostal přes hlídky."

Tarzan však jen s úsměvem zavrtěl hlavou a odcházel. Když opustil velitelství, minul pomenšího muže, zahaleného do důstojnického pláště s vyhrnutým límcem a čapkou naraženou do čela. V záblesku světla zahlédl na okamžik jeho tvář a zdála se mu povědomá. Patrně to bude jeden z mladších důstojníků, které zná z Londýna. Pokračoval dál táborem a prošel kolem stráží, aniž jej kdokoli zpozoroval.

Téměř celou noc putoval podhůřím Kilimandžára, veden po neznámé cestě svým neomylným instinktem. Předpokládal, že to, co hledá, nalezne na některém ze zalesněných svahů. Ještě před svítáním dorazil k místu, kde mu jeho citlivý čich prozradil, že cíl je nedaleko. Vyšplhal na vysoký strom a uložil se na několik hodin ke spánku.

Když se lev nasýtil

Kudu, slunce, stálo již vysoko na obloze, když se Tarzan probudil. Protáhl strnulé údy, prohrábl kštici hustých vlasů a seskočil na zem. Bez otálení se vydal na cestu. Šel po stopě, až dorazil k hluboké strži. Postupoval nyní opatrně, neboť jeho citlivý nos mu prozradil, že kořist je na dosah.

Konečně zahlédl Hortu, divokého kance, s jeho družinou. Sňal luk a nasadil střelu. Pak napjal tětivu a zamířil na největší kus ze stáda. V zubech držel ještě několik šípů, a sotva první zasáhl oběť, již měl připravený další. Mezi divočáky zavládla panika, neboť nevěděli, odkud hrozí nebezpečí. Zprvu stáli na místě, a teprve když jich několik padlo, dali se

ostatní s hlasitým chrochtáním na útěk a zanedlouho zmizeli v hustém porostu.

Tarzan slezl ze stromu a dobil zvířata, která dosud nebyla mrtvá. Pak je počal stahovat z kůže. Počínal si přitom neobyčejně obratně. Na rozdíl od mnoha lidí, kteří si při práci prozpěvují, on zůstával zticha. Byla to jedna z maličkostí, jimiž se od svého druhu lišil.

Dětství v džungli však na něm zanechalo i jiné stopy. Šelmy, s nimiž vyrůstal, bývají hravé jen v útlém věku. Sotva dospějí, jsou mrzuté a zlostné. Život v pralese je vážná věc - zvláště jedná-li se o potravu. Také Tarzan bral vše, co dělal, vážně, nicméně si zachoval něco, co zvířatům chybí - veselou mysl. Když měl dobrou náladu, neváhal ji projevit. Zpěv či pohvizdování při práci by jej rozptylovaly. Jakmile cokoli dělal, nic jiného pro něj neexistovalo. Přitom však měl všechny smysly neustále ve střehu. A byl to nos, který ho nyní upozornil na lvici Sabor, ledva vítr na moment změnil směr. Tarzan věděl, že ucítla pach některého z čerstvě zabitých kanců a okamžitě se tím směrem vydala. Podle pronikavosti výparů a rychlosti větru usoudil, že se k němu blíží zezadu.

Právě stahoval poslední kůži a nikterak nespíchal. Nad ním se klenula koruna mohutného stromu, jež byla bezpečným útočištěm. Ani se neotočil, neboť věděl, že lvice je dosud daleko. Nastražil pouze uši, aby mu neunikl sebemenší šramot, který by prozrazoval její příchod.

Když byl s prací hotov, vstal. Slyšel teď lvici vzadu v křovinách. Sebral šest kůží a jedno ze stažených prasat, a sotva se lvice objevila mezi dvěma zakrslými stromy, vyhoupl se do větví. Kůže pověsil na ulomený pahýl a sám se pohodlně usadil vedle. Opřel se o kmen, uřízl porci z prasete a dal se do jídla.

Sabor se propířila houštím, zvedla oči k bílé opici, krmící se v horním patře, a pak se pustila do nejbližšího kance.

Tarzan ji pozoroval a usmíval se. Vzpomněl si, jak se kdysi přel s jistým věhlasným lovcem, který tvrdil, že král zvířat sní jen to, co sám zabije. Syn divočiny však dobře věděl, že hladový lev nepohrdne ani cizím úlovkem.

Jakmile ukojil hlad, počal Tarzan zpracovávat kůži. Nejprve nařezal pruhy široké asi půl palce. Když jich měl dost, sešil vždy dvě kůže k sobě. Do okrajů prorazil otvory, vzdálené od sebe tři až čtyři palce, a jimi protáhl úzký pruh, takže vznikl objemný vak. Stejným způsobem pak vyrobil ještě čtyři pytle a zbylé řemeny si ponechal do zásoby.

Když byl hotov, hodil po Sabor jeden ze šťavnatých plodů, které na stromě rostly, uložil zbytek kance mezi větve a vydal se na cestu, nesa na zádech své výtvary. Mířil přímo k soutěsce, kde věznil Numu. Ve vši tichosti se připlížil k okraji, lva však dole neviděl. Nasál vzduch a bedlivě naslouchal. Ačkoli se z propasti neozýval sebemenší zvuk, Tarzan si byl jist, že Numa je uvnitř. Doufal, že spí. Nechtěl předčasně prozradit svou přítomnost.

Opatrně se přehoupl přes okraj skaliska a počal sestupovat na dno rozsedliny. Několikrát se zastavil, aby se podíval ke vchodu do jeskyně. Čím víc se blížil ke dnu, tím větší nebezpečí mu hrozilo. Nicméně hlavní riziko jej čeká až dole!

Pokud by se mu podařilo urazit alespoň polovinu vzdálenosti od stromu, mohl by se cítit klidně. I kdyby se Numa v té chvíli objevil, stačil by doběhnout buď k útesu, nebo k osamělému pni. Potřeboval by dvacet stop náskok, jako tenkrát, kdy hladové šelmě uprchl.

Konečně stanul na dně strže. Tiše jako stín se kradl k temnému otvoru. Byl již v půli cesty a Numa dosud nikde. Dorazil ke stromu, z něhož rozlícený lev sedral kůru i celé kusy dřeva. Po obyvateli doupěte však nebylo nikde ani památky.

Tarzan se vyšvihl do větví. Náhle začal pochybovat, zda je lev ještě v jeskyni. Bylo možné, aby prorazil hromadu kamení u východu? Nebo byl již mrtev? Tomu Tarzan nevěřil - vždyť jej před pár dny nakrmil masem z jelena a hyeny. Za tak krátkou dobu nemohl pojit hladem - a ani žízni, neboť v jezírku bylo stále dost vody.

Tarzan už měl v úmyslu prohledat chodbu, ale pak ho napadlo, že si může ušetřit námahu, podaří-li se mu vylákat šelmu ven. Pronikavě zavrčel. Vzápětí se ozval z nitra jeskyně hromový řev a poté se objevil Numa, blýskající očima a připravený bojovat se samotným ďáblem. Když uviděl Tarzana, přikrčeného na stromě, rozlítel se ještě víc. Oči i čenich mu prozradily, že jde o toho, kdo jej uvěznil a na kom by si rád pochutnal. Snažil se vydrápat po kmeni. Dvakrát vyskočil tak vysoko, že se tlapami zachytil o větev, ale vždy znovu přepadl na hřbet. S každým dalším pokusem jeho zuřivost rostla. Řval a vrčel stále hlasitěji. Tarzan seděl v koruně a v řeči džungle se posmíval útočníku, nešetře nevybíravými výrazy.

Numa postupně počal ztrácet síly. Konečně se Tarzan zvedl a přichystal si lano. Levou rukou svinul kotouč a pravou uchopil smyčku. Pevně se rozkročil na dvou silných větvích a zády se opřel o kmen. Numa se znovu pokusil za ním vyskočit. Sotva se postavil na zadní, prolétla smyčka vzduchem a ovinula se mu kolem šíje.

Tarzan utáhl osidlo, a když lev sklouzl zpět k zemi, dotkl se jí už jen zadními tlapami, neboť bílý muž jej držel za krk ve vzduchu. Nato se Tarzan posunul ke kraji koruny, aby lev nedosáhl drápy na kmen. Přivázel lano k větvi, takže Numa zůstal viset nad zemí. Shodil kožené vaky a seskočil. Numa se snažil předními tlapami zmocnit provazu. Každým okamžikem jej mohl přervat, a tak musel Tarzan jednat rychle.

Nejprve přehodil Numovi přes hlavu největší pytel a zatáhl jej řemínkem. Poté se mu po úporné snaze a za neustálých Numových útoků podařilo svázat zvířeti tlapy dohromady. A tehdy se lev přestal bránit - zřejmě pochopil, že smyčka by jej mohla uškrtit.

Tarzan však chtěl šelmu rozhodně ponechat naživu. Vyskočil zpátky na strom, uvolnil provaz a spustil Numu na zem. Pak vyřízl nožem v kápi dva otvory, aby lev viděl a mohl lépe dýchat, a zbylé vaky mu natáhl na tlapy. Ještě jednou je silně převázal, takže Numa byl nyní bezmocný jako Bara, jelen.

Po chvíli začal lev znovu ožít. Lapal po dechu a snažil se vyprostit. Ale řemeny z kančí kůže držely pevně. Vypadalo to, že nepovolí. Když Numa opět nabral dech, počal řvát ještě zuřivěji a zmítat se s ještě větší silou. Záhy se však vysílil a zkrotl.

Tarzan omotal druhý konec provazu kolem kmene a řádně jej upevnil. Lev stál chvíli bez hnutí, pak se znovu pokusil setřást nálepy a strhnout z hlavy kuklu. Tarzan čekal opodál, třímaje v ruce oštěp. Vydrží pytle? Nebo snad byla jeho snaha marná?

Numa načerpal nových sil a vzápětí propadl bezmezně zuřivosti. Škubal sebou, trhal, škrábal, vyskakoval do výšky.

Chťel Tarzana napadnout, ale pokaždé byl lanem stržen zpět. V jedné chvíli Tarzan přiskočil a udeřil ho koncem oštěpu do hlavy. Numa se pokusil o útok, ale dostal další ránu, která jej srazila k zemi.

To vše se ještě několikrát opakovalo. Konečně zvířeti došlo, že protivník je nad jeho síly. Sklonilo hlavu, svésilo ocas, a když se k němu Tarzan přiblížil, couvlo, jakkoli nepřestávalo zlostně vrčet.

Zanechav lva uvázaného ke stromu, vešel Tarzan do tunelu a rozebral kamenný zátaras. Pak se chodbou vrátil do soutěsky a zamířil k poraženému nepříteli. Numa tu ležel bez hnutí, ale sotva se bílý muž přiblížil, zvedl se a výhrůžně zavrčel. Syn divočiny odvázel lano od kmene - a v té chvíli započal úporný souboj.

Tarzan vlekl šelmu k tunelu, Numa se ze všech sil bránil. Posléze však jej hrot oštěpu přiměl k poslušnosti. Uvnitř jeskyně šlo všechno snáze, neboť tu nebylo kam uniknout, a navíc Tarzan nepřestával dravce pobízet kopím. Vždy když zvolnil krok, ucítil lev jeho špici ve slabinách.

Jakmile král zvířat opustil sluj a vytušil šanci znovu získat ztracenou svobodu, napřimil hlavu, zdvihl oháňku a dal se do běhu. Tarzan byl dosud v tunelu. Numovo počínání jej natolik zaskočilo, že upadl na obličej a byl několik yardů vlečen po kamenité zemi. Konečně se mu podařilo lva zastavit. Byl do krve poškrábán a rozzloben. Zprvu chtěl Numu řádně vytrést, ale i tentokrát byl rozum silnější než hněv a Tarzan od svého záměru upustil.

Poučiv lva, kdo je tu pánem, pobídl jej do kroku, aby se vzápětí společně vydali na nejpodivnější pouť, jakou kdy džungle zažila. Jakkoli byl Numa zpočátku vzpurný, nyní kráčel zcela odevzdaně. Než nastala noc, unavil se a vyhladoval - Tarzan se však zatím neodvažoval sejmut mu z hlavy kuklu. Jen v ní vyřízl otvor, aby se Numa mohl alespoň napít. Pak zvíře uvázal u stromu, sám trochu pojedl a uložil se ve větvích ke spánku. Druhý den časně ráno pokračovali v cestě. Vedla jižním podhůřím Kilimandžára na východ. Zvěř, kterou míjeli, se vždy dala na útěk. Pohled na podivné stvoření, které bylo cítit jako lev, ale nepodobalo se ničemu, co dosud viděli, a navíc bylo vlečeno velkou bílou opicí, vyvolával v nedůvěřivých obyvatelích divočiny hrůzu.

Lvice Sabor, jež na dálku zachytila výpary svého pána, smíšené s pachem Tarmangani a kance Horty, vyrazila džunglí, aby zjistila, kde se tato pozoruhodná společnost nachází. Tarzan s Numou ji uslyšeli dosti brzy, neboť velká kočka táhle zařvala. Směs pachů v ní vyvolala stejnou měrou zvědavost jako strach. Lvi, ač vyhlížejí hrozně, bývají nejednou plachá zvířata. A Sabor jako příslušnice něžného pohlaví byla navíc i zvědavá.

Tarzan si připravil oštěp, neboť tušil, že o svou kořist bude muset bojovat. Numa strnul a otočil se směrem, odkud lvice přicházela. Pak zavrčel, jako když přede kočka. Tarzan ho chtěl znovu zklidnit kopím, když vtom se objevila lvice, a za ní - čtyři vzrostlí samci! Vydráždit nyní svého lva by znamenalo mít vzápětí proti sobě celou smečku! Proto Tarzan vyčkával, co se bude dít. Rozhodně se nehodlal těžce získaného dravce vzdát bez boje. Ač znal tato zvířata dokonale, tentokrát vskutku netušil, co udělají.

Lvice byla mladá a štíhlá a její doprovod patřil k tomu nejkrásnějšímu, co kdy v pralese viděl. Tři samci dosud nebyli příliš zarostlí, zato čtvrtý se honosil hustou černou hřívou, vlající pyšně ve větru. Lvice se zastavila v uctivé vzdálenosti od Tarzana, zatímco její nápadníci prošli kolem ní. Nastražili slechy a měřili onu zvláštní dvojici ostrážitými pohledy. Numa po Tarzanově boku stál rozkročen a rovněž vyčkával.

Náhle Sabor znovu zařvala. V té chvíli zařval i Tarzanův lev a vyrazil vpřed na svého soka s černou hřívou. Jeho podivné přestrojení protivníka vylekalo, a tak se raději dal na útěk, následován svými druhy i zmatenou lvicí.

Numa se pokusil vyběhnout za nimi, leč Tarzan byl v mžiku u něho a přetáhl jej oštěpem. Lev zavrčel a pohodil hlavou, nicméně zůstal stát. Trvalo však ještě hodnou dobu, než zcela zkontrol. Snad to bylo vysílení z hladu, co ho nakonec zlomilo, takže kráčel poslušně po boku svého pána jako velký bernardýn...

* * *

Byla již tma, když dorazili k britskému táboru, zdržení obcházením německých hlídek, jež museli cestou minout. Tarzan uvázal Numu ke stromu a dál pokračoval sám. Vyhnul se strážím a oklikou se dostal až k velitelskému. Zjevil se před důstojníky jako přízrak. Když zjistili, o koho jde, dali se do smíchu a plukovník se rozpačitě poškrábával na zátylku. "Za tohle by měl být někdo potrestán," poznamenal. "To nemusím stavět hlídky, když kolem nich kdokoli projde, jak se mu líbí!"

Tarzan se usmál.

"Nemějte jim to za zlé," řekl. "Nejsem kdokoli. Jsem Tarmangani. A do vašeho tábora se dostane každý Mangani. To kdybyste postavil na hlídku je, neproklouzne ani myš!"

"Mangani? Kdo jsou Mangani? Zřejmě bychom pár takových chlapíků potřebovali," soudil plukovník.

"Jsou to velké opice," vysvětloval Tarzan. "Můj rod. Ale použít byste je nemohli. Nedokáží se dlouho soustředit na jednu věc. Možná, že bych je sem dostal a vysvětlil jim, o čem jde. Ale brzy by ztratili zájem a ve chvíli, kdy byste je potřebovali nejvíce, rozutekli by se po lese a hledali brouky. Jednají jako děti - a proto jsou tím, čím jsou."

"Nazýváte je Mangani a sebe Tarmangani. Jaký je v tom rozdíl?" vyzvídal major Preswick.

"Tar znamená v řeči opů bílý," odpověděl Tarzan. "A Mangani velká opice. Jméno, které mi dali ve smečce opičáka Kerchaka, zní Bílá kůže. Když jsem byl dítě, byla moje kůže skutečně bílá ve srovnání s černou srstí Kaly, mé opičí matky. A proto mi říkali Tarzan Tarmangani. A Tarmangani by říkali i vám," dodal s úsměvem.

Capell úsměv opětoval.

"Nemáte se zač stydět, Greystoku," ujistil Tarzana. "A přísámbůh, bylo by mi ctí být jednou ve vaší kůži. Ale co váš plán? Opravdu si myslíte, že dokážete vyčistit zákop v protější linii?"

"Ještě jsou v něm Gomangani?" ptal se Tarzan.

"Gomangani?" nechápal plukovník. "Jestli máte na mysli domorodce, tak ano."

"Jistě," odvětil Tarzan. "Gomangani jsou velké černé opice - černoši."

"Jaký je tedy váš záměr - a co máme dělat my?" tázal se Capell.

Tarzan přistoupil ke stolu a ukázal na mapu.

"Tady je pozorovatelná," řekl. "A zde mají kulomet. Tunel spojuje hlídku se zákopem," přejížděl prsty po mapě. "Dejte mi granát, a až uslyšíte výbuch, poručte svým lidem, ať vyrazí. V nepřátelské jednotce nastane zmatek. Není třeba, aby vaši muži spěchali - jen je nesmí být vidět. Upozorněte je, že v zákopu budu možná i já - nemám chuť nechat se zastřelit či zapíchnout bajonetem."

"To je vše?" zeptal se plukovník, poté co nařídil jednomu z vojáků, aby Tarzanovi přinesl granát. "Vy ten zákop vyřadíte z boje sám?"

"Ne tak docela," odpověděl Tarzan, potutelně se usmívaje. "Ale nemějte obavy. Mimochodem, vaši lidé mohou použít tunelu od pozorovatelné. Takže, plukovníku, asi za půl hodiny..."

Otočil se a opustil tábor. Když odcházel, bleskla mu hlavou vzpomínka na minulou návštěvu a na důstojníka, kterého tu potkal. Nyní ho zahlédl znovu, a sotva mu na okamžik uviděl do tváře, zakroutil hlavou, jako by nevěřil svým očím. To přece není možné! A přesto - rysy mladého muže připomínaly slečnu Bertu Kircherovou! Špiónku, kterou spatřil na německém velitelství oné noci, kdy unesl majora Schneidera!

Když minul poslední hlídku, vydal se za Numou. Šelma ležela a odpočívala, avšak sotva se Tarzan přiblížil, zvedla se a žalostně zakňučela. Tarzan se usmál, neboť to bylo něco nového - Numa se svým kňouráním podobal spíše hladovému štěněti než králi zvířat.

"Brzy se nažereš!" ujistil ho Tarzan v řeči velkých opic.

Odvázal lano od stromu a zamířil i s odevzdaným lvem do prostoru mezi zákopy. Tu a tam se ozvala střelba. Protože kulky dopadaly hluboko za jejich zády, nehrozilo jim žádné nebezpečí. Rány však plašily Numu, který se trásl a choulil k bílému muži, jako by u něj hledal záchranu.

Opatrně se přibližili k německé pozorovatelné. Tarzan třímal v jedné ruce zbraň a ve druhé provaz s Numou. Konečně zahlédl nepřátelskou linii. Jeho bystré oči rozeznaly hlavu a ramena hlídkujícího vojáka. Odjistil granát, zrakem odhadl vzdálenost, a jakmile hodil, přitiskl se k zemi, strhnul lva s sebou. Vzápětí se ozvala mocná detonace.

Numa se polekal a snažil se uprchnout, leč Tarzan ho držel pevně. Po chvíli se muž zvedl a vyrazil vpřed, následován vyděšenou šelmou. Z pozorovatelné nezbylo téměř nic. Jediným, co výbuch nezničil, byl kulomet, chráněný pytli s pískem.

Tarzan nesměl ztrácet čas. Britská záloha tu mohla být co nevidět! A německé hlídky jistě brzy zjistí, že pozorovatelná byla zničena.

Numovi se do kráteru po výbuchu příliš nechtělo - Tarzan však neměl sebemenší chuť tvrdohlavě zvíře dlouho přesvědčovat, že jiného nezbývá, a strhl lva dolů. Ocitli se před vchodem do tunelu, který vedl k německým liniím. Tarzan vtlačil Numu dovnitř. Pak se vrátil pro kulomet a postavil ho před ústí štoly, aby měl zbraň při ruce. Přetáhl Numovi řemínky na předních tlapách, a než si lev stačil uvědomit, že se blíží vytoužená svoboda, odřízl mu provaz na krku a sňal kuklu. Poté jej pobídl vpřed. Numa se zmateně zastavil, avšak Tarzan pobídku opakoval, použiv tentokrát svého loveckého nože. A když byl lev již natolik daleko, že nemohl zpátky, odstranil mu Tarzan náivky i ze zadních tlap.

Numa zprvu postupoval zvolna, doprovázeje každý krok zlostným vrčením. Náhle pronikavě zařval a vyrazil vpřed. Tarzan věděl, že cítí maso. Chopil se kulometu a spěchal za lvem, jehož řev se nyní mísil s křikem vyděšených vojáků. Tarzan naslouchal s kamennou tváří.

"Povraždili mě Waziré a ukřižovali Wasimba! Nezaslouží jiný trest!" uvažoval nahlas.

Když se vynořil v nepřátelském zákopu, nikoho tu nenašel. Až v jedné z odboček objevil skupinu mužů, přitisknutých k příčnému trámu. Numa na ně útočil drápy i tesáky, hnán zuřivostí a hladem. Domorodci v německých uniformách se jeden přes druhého snažili uniknout běsnící šelmě. Několika se podařilo přelézt přes okraj zákopu a raději volili smrt kulkou než v Numových spárech.

A zatím Britové zvolna postupovali k liniím nepřítele. Nejprve narazili na vyděšené černochoy, kteří se rovnou vzdávali. Bylo zřejmé, že v řadách protivníka vypukla panika. Svědčil o tom nejen výraz ve tvářích uprchlíků, ale i křik, který sem doléhal ze zákopů, přerýván řevem rozlíceného lva.

Když se Britové konečně dostali k německým zákopům, uslyšeli štěkot kulometu a vzápětí uviděli obrovského lva s jedním z vojáků v zubech, jak přeskakuje dřevěné roubení a odnáší si kořist do džungle. A mezitím Tarzan ostřeloval nepřátelské pozice.

Poté muži spatřili ještě něco - za ohybem zákopu se objevil urostlý německý důstojník s puškou a bajonetem, který se očividně chystal Tarzana napadnout. Chtěli polonáhého spojence varovat, ale jejich hlasy zanikaly ve zmatku kolem. Němec vyskočil na předprseň, připlížil se za Tarzanova záda - a již napřáhal zbraň k smrtící ráně. V té chvíli se Tarzan vymrštil, jsa rychlejší než blesk Ara. Jako lítá šelma se vrhl na protivníka, vydávaje přitom divoké skřeky. Zlomil bajonet, mřící mu mezi lopatky, jako by to byl stvol trávy.

Byl to jakýsi šestý smysl, jímž jsou obdařeni všichni obyvatelé pralesa, který jej varoval před nebezpečím, hrozcím zezadu. Když se otočil, aby nepříteli čelil, zahlédl na jeho uniformě stejné epolety, jaké měli vrazi jeho ženy. Zaťal důstojníkovi zuby do ramene a ru-kama jej pevně stiskl pod krkem.

A pak viděli vojáci Druhého rhodeského pluku něco, nač do smrti nezapomněli. Bílý obr zvedl těžkého Němce ze země a trásl jím jako teriér myši. Sledovali, jak Němci lezou strachy oči z důlků, jak bezmocně buší rukama do široké hrudi svého soka. Nakonec Tarzan nešťastníka otočil, kolenem se mu opřel o záda a tlačil mu ramena stále více dozadu.

Němec vykřikl v hrozné bolesti, a pak se ozvalo prasknutí a Tarzan odhodil jeho bezvládné tělo stranou.

Rhodesané vykřikl radostí a vyrazili kupředu, aby vzápětí strnuli. Lord Greystoke se rozkročil nad mrtvým tělem, zvedl tvář k nebesům a vydal vítězný skřek opiho samce. Podporučík von Goss již nebyl mezi živými...

Bez jediného ohlednutí za anglickými vojáky přiskočil Tarzan zákop a zmizel.

Zlatý medailón

Britské armádě ve východní Africe, která díky početní převaze nepřítele utrpěla zpočátku řadu porážek, se opět začalo dařit. Německá ofenzíva byla prolomena a nepřátelská vojska zvolna vytlačována podél železnice do Tangy. Po průlomu fronty následovalo vyklizení zákopů na levém křídle. Stalo se tak oné nezapomenutelné noci, kdy Tarzan vpustil do řad protivníka svého lva. Druhý rhodeský pluk okamžitě obsadil opuštěný zákop a soustředěnou palbou ostřeloval německé pozice.

Plynuly týdny. Němci bojovali houževnatě a drželi se podél železniční trati. Britové neviděli Tarzana od chvíle, kdy zabil podporučíka von Gosse a zmizel v samém nitru německé linie. Mnozí se domnívali, že přišel o život.

"Možná ho zastřelili," připustil plukovník Capell, "ale věřím, že živého jej nikdy nedostali."

Nic takového se však nestalo. Tarzan strávil celou dobu příjemně a užitečně. Získal mnoho znalostí o postavení a síle německého vojska, způsobech vedení války i o tom, jak může jediný Tarmangani vnášet zmatek do nepřátelských řad. Měl zvláštní přání - lapit německou špiónku a odevzdat ji Angličanům. Když poprvé navštívil německé velitelství, spatřil tu jistou mladou ženu, která předala svému generálovi jakési listiny. Později ji viděl opět, tentokrát v britském táboře v přestrojení za anglického důstojníka. Nebylo pochyb - byla to vyzvědačka!

A tak čekal v blízkosti německého hlavního stanu několik nocí v naději, že ji tu zastihne, nebo alespoň zjistí, kde se nyní pohybuje. Zároveň měl v úmyslu udržovat Němce v neustálém napětí. A že se mu to dařilo, pochopil z útržků rozhovorů, které zaslechl mezi vojáky.

Jedné noci, ukryt v křoví, slyšel, jak spolu rozmlouvá skupina důstojníků. Někdo právě vyprávěl, jaké pozdvižení mezi domorodci způsobil neznámý bílý obr se svým lvem, když se znenadání objevil v zákopech. Tvrdili o něm, že je to démon džungle.

"Musel to být týž chlapík, který unesl Schneidera," mnil druhý. "Nechápu, proč si vybral právě jeho. Šel najisto, ostatní ho nezajímali. Měl na dosah von Keltera i generála. Ale šel jen po Schneiderovi. Zmizel s ním někde v džungli. Bůh ví, co s ním provedl."

"Kapitán má jistou teorii," dodal jiný. "Před časem mi řekl, že tuší, proč byl jeho bratr unesen. Došlo totiž k záměně osob. Nebyl si tím jist, dokud ten blázen nezabil von Gosse. To se stalo v den, kdy se v zákopu objevil lev. Jeden ze Schneiderových mužů byl téže noci nalezen se zlomeným vazem, a Schneider si myslí, že i to má na svědomí náš neznámý. A že pronásleduje jeho, a bratra unesl omylem. Dřív než při představování slečně Kircherové padlo majorovo křestní jméno, skočil ten člověk dovnitř oknem a vrhl se na něho."

Náhle všichni strnuli.

"Co to bylo?" vydechl mluvčí a pohlédl ke křovisku, odkud zaznělo temné zavrčení, jakmile si Tarzan uvědomil, že se dopustil omylu a vrah jeho ženy dosud běhá po světě nepotrestán.

Důstojníci stáli jako přimrazení, zírajíce do houští, z něhož zvuk vycházel. Vzpomněli si na záhadné zmizení hlídky a na své mrtvé spolubojovníky. Vybavili si stopy zubů a mohutných prstů na hrdlech obětí a raději tasili pistole.

Křoví se sotva znatelně pohnulo a v té chvíli jeden z hloučku vystřelil. Avšak Tarzan již v houštině nebyl. Ještě než třesla rána, zmizel, aby za několik okamžiků stanul před ležením domorodé jednotky, které velel kapitán Schneider.

Mužstvo odpočívalo na zemi, důstojníci spali ve stanech. A právě k nim Tarzan zamířil. Postupoval zvolna a s největší obezřetností. Byla to pomalá a nebezpečná činnost, neboť Němci se měli neustále na pozoru před tajemným vetřelcem, který se za noci vkrádal do jejich tábora. Přesto Tarzan prošel kolem stráží, aniž by si jej kdokoli všiml, a vplížil se mezi přibytky důstojníků. Za nejbližším stanem se přitiskl k zemi a naslouchal. Zevnitř bylo slyšet klidné oddechování spícího muže. Byl ve stanu sám.

Tarzan byl spokojen. Nožem přeťal provazy u zadní stěny a vstoupil. Nezpůsobil přitom sebemenší hluk. Ani list, snášejší se zvolna k zemi, nemohl být tišší. Přikradl se k spícímu důstojníkovi a sklonil se nad ním. Nevěděl, jde-li o Schneidera, neboť ho nikdy neviděl - byl však rozhodnut, že se to za každou cenu dozví. Uchopil muže za rameno a zatřásl jím. Muž se s námahou obrátil a cosi zamručel.

"Ticho!" napomenul ho Tarzan. "Ticho - nebo tě zabiji!"

Němec otevřel oči. V pološeru spatřil mohutnou postavu. Jedna paže jej držela za rameno, druhá ho stiskla pod krkem.

"Neopovaž se křičet!" přikázal Tarzan. "Odpovídej potichu! Jak se jmenuješ?"

"Luberg," vypravil ze sebe Němec, chvěje se po celém těle. Polonahý bílý obr ho děsil. I on si vzpomněl na své druhy, zabitě za podivných okolností.

"Co ode mě chcete?" zašeptal.

"Kde je kapitán Schneider?" zeptal se noční návštěvník ostře. "Který stan je jeho?"

"Není tady," řekl Luberg. "Včera byl povolán do Wilhelmstalu."

Tarzan hněvivě zavrčel.

"Prozatím tě nechám naživu," rozhodl po chvíli. "Nejdřív se přesvědčím, jestli jsi nelhal. Pokud ano, zemřeš hroznou smrtí! Víš, jak skončil kapitánův bratr?"

Luberg zavrtěl hlavou.

"Ale já to vím," pokračoval Tarzan. "A nebylo to nic příjemného - ani pro ničemného Němce! A teď se otoč tváří k zemi a zavři oči! Nehýbej se a buď zticha!"

Luberg na slovo poslechl. Sotva se obrátil, Tarzan vyklouzl ze stanu. Opustil německé ležení a vydal se do malého horského města Wilhelmstalu, letoviska guvernéra Německé východní Afriky.

* * *

Slečna Berta Kircherová zabloudila. Cítila se pokořena a měla zlost. Nebylo snadné si přiznat, že její příslovečný orientační smysl selhal a že se ztratila kdesi mezi Pangani a železniční stanicí Tanga. Věděla, že Wilhelmstal leží asi

padesát mil jihovýchodně - avšak v dané situaci nebyla schopna určit jihovýchodní směr.

Vyrazila po dobře značené cestě, používané jednotkami, které mířily do Wilhelmstalu. Brzy jí vojáci upozornili, že se sem přesouvá silný britský oddíl z Tangani a pochoduje k železnici v Tondě. Proto usoudila, že bude lepší nebezpečnou oblast obejít.

Sotva uhnula z cesty, dostala se do neprostupného pralesa. Chtěla použít kompasu, ale kdesi jej ztratila. Spoléhalo tedy na svou schopnost orientovat se v přírodě a pokračovala dál směrem, který pokládala za západní. Ani na okamžik nepochybovala, že se postupně stáčí na jih a posléze na východ. Bylo již pozdě odpoledne, když si uvědomila, že měla být dávno zpět na cestě jižně od Tondy. Ale na žádnou silnici nenarazila a záhy počala cítit úzkost.

Její kůň putoval celý den bez jídla a pití. Blížila se noc. Dívka věděla, že zbloudila v divočině, plné much tse-tse a hladových šelem. Pomyšlení, že nemá nejmenší zdání o směru, jímž se ubírá, bylo skličující. Možná že se od železnice stále více vzdaluje! Ale zastavit se nemohla - bylo třeba jít dál.

Berta Kircherová rozhodně nebyla zbabělá. Ale čím více se blížila tma, tím silnější byly představy hrůz, které má před sebou, než znovu vyjde slunce a zaplaší noční můru. Kolik nebezpečí tu na ni všude číhá!

Ještě do setmění našla v labyrintu pralesa nevelkou planinu, uprostřed níž stálo několik stromů. Rozhodla se, že tu přenocuje. Tráva v těch místech byla vysoká a hustá, takže skýtala pastvu pro koně a pro ni měkké a pohodlné lože. Kolem bylo i dost dřeva, aby mohla udržovat oheň po celou noc.

Sundala koni sedlo a postroj a uložila je ke stromu. Pak počala sbírat kletí, a než se sešeřilo, měla rozdělaný oheň i zásobu topiva, aby přestála do rána. Z tlumoku vyňala něco studeného jídla a skrovnou večeri zapila několika doušky vody z polní láhve. Musela šetřit, neboť nevěděla, kdy znovu narazí na pramen. Mrzelo ji, že kůň musí zůstat zatím bez vody.

Setmělo se. Na nebi nebyl ani měsíc, ani hvězdy, a tmou probleskovalo pouze matné světlo ohně. Neviděla nic, jen trávu a kmeny stromů, vyvstávající z temnoty. Džunglí vládlo naprosté ticho. Odkudsi z dále bylo slyšet hřmění děl - dívka však nevěděla, z které strany bojiště pochází. Marně napínala uši. Kdyby to zjistila, jistě by byla v té chvíli moudřejší, neboť tušila, že bitevní linie musí být kdesi na severu. A vědět, odkud se střelba ozývá, znamenalo vydat se ráno správnou cestou.

Ráno! Bude ještě vůbec naživu? Pokrčila rameny a zachvěla se. Takové myšlenky musí zaplašit! Počala si tiše prozpěvovat jakousi melodii a upravovat místo u ohně. Nakupila trávu a rozestřela na ni vojenskou přikrývku. Pak od postroje odepjala těžký vojenský kabát a zahalila se do něho. Cítila, jak ji prostupuje chlad. Usedla, opírajíc se o sedlo, připravena probdít noc.

Zpočátku jen pasoucí se kůň a ozvěna vzdálené střelby rušily majestátní ticho. Vtom necelou míli odtud zařval lev. Dívka sebou trhla a chopila se zbraně. Mráz jí přeběhl po celém těle. Hrozný zvuk zazněl ještě několikrát. Berta měla pocit, že lev se k ní krok za krokem blíží. Naštěstí váł vítr opačným směrem, takže noční lovec dosud nezachytil její pach. Mohlo jej však přilákat světlo ohně, viditelné na značnou vzdálenost.

Ve strachu proseděla následující hodinu. Lev se utíšil, ale dívka se nemohla zbavit zlých předtuch, že šelma se neustále přibližuje. Znovu a znovu obracela pohled do tmy mezi stromy. Jako by slyšela našlapovat měkké lví tlapy. Pevněji stiskla zbraň, nepřestávajíc se třást po celém těle. Její kůň náhle zvedl hlavu a zavěťřil. Dívka vykřikla strachy a v mžiku byla na nohou. Kůň přiběhl téměř až k ní, pokud mu to provaz dovolil. Nastražil uši a zíral do tmy. Berta však nic neslyšela, ani neviděla.

Uplynula další krutá hodina. Kůň tu a tam otočil hlavu a vrhl pátravý pohled do džungle, dívka občas přiložila do ohně. Začala pociťovat ospalost. Víčka jí těžkla, ale neměla odvahu usnout. Ve strachu, aby ji spánek nepřemohl, vstala a počala se procházet kolem ohniště. Po chvíli se vrátila na místo a znovu usedla. Pokoušela se myslet na to, co podnikne příští den. Nakonec však byla únava přece jen silnější a dívka upadla do hlubokého spánku.

Když se probudila, bylo již dlouho světlo. Děsivá noc byla ta tam. Nemohla tomu uvěřit. Jistě spala spoustu hodin! Oheň dávno vyhasl. A ona i kůň zůstali živi a zdraví! Po žádné šelmě nikde ani stopy!

Slunce zalévalo svými paprsky oblohu a ukazovalo cestu. Rychle pozřela několik soust a napila se. Pak osedlala koně a vydala se na další pouť. Cítila se nyní bezpečněji - jako by už byla ve Wilhelmstalu. Kdyby se však rozhlédla pozorněji, možná by jí neuniklo, že z přilehlé houštiny ji sleduje pár bystrých očí...

Klidná a ničeho netušíc, zamířila dívka přes planinu k lesu, když vtom před ní vyšlehly dva žlutozelené blesky. Šelma byla na dosah! Vztyčený ocas sebou divoce zmítal a obrovské tlapy se chystaly ke skoku.

Než kůň či jezdčyně stačili cokoli učinit, Numá prolétl vzduchem. Strhl ubohého oře k zemi tak rychle, že dívka ani neměla čas vyvléci nohy z třmenů. Skácela se i s koněm a levá noha jí zůstala pod jeho tělem. S hrůzou sledovala krále zvířat, jak rozevírá čelisti, aby vzápětí stiskly se smrtící silou. Slyšela prasknutí a její čtvernohý přítel v té chvíli skončil. Numá ulehl vedle úlovku, upíraje zrak na dívku. Cítila jeho dech na tváři a počaly ji obestírat mrákoty. Vše trvalo jen pár okamžiků, avšak dívce připadaly jako věčnost. Lev pronikavě zavrčel.

Dosud nikdy neměla Berta Kircherová takový strach. U pasu jí visela pistole - jak nicotná zbraň proti obrovité šelmě! V nejlepším případě by Numu jen rozdráždila. Ač tušila, že její konec se blíží, nechtěla mu přihlížet odevzdaně. Odvrátila tvář a počala se modlit. Neprosila o pomoc, neboť cítila, že i ta by byla marná. Jen si přála, aby konec nastal rychle a aby příliš netrpěla.

Nikdo nikdy neví, jak se lev v příštím okamžiku zachová. Tenhle ještě chvíli hleděl na dívku a pak se pustil do jídla.

Berta se pokusila vytáhnout nohu zpod koně, nemohla ji však vytrhnout z třmene. Sebrala všechny síly, aby se vyprostila, avšak lev to zjistil a hrozivě zavrčel. Dívka ustala. Možná že lev ukojí hlad a odejde někam zažít. Nechá jí ale naživu? Tomu příliš nevěřila. Spíše odtáhne zbytek kořisti do džungle a vrátí se pro ni. A pak jí už nepomůže nic!

Numa se opět zakousl do úlovku. Dívčiny nervy byly napjaty k prasknutí. Div že hrůzou neomdlela. Vzpomněla si, jak často si dříve přála vidět lva při lovu. Bože! Teď by dala cokoli, aby i toto byla pouhá představa, a nikoli strašlivá

skutečnost!

Znovu pomyslela na pistoli. Když ji Numa srazil i s koněm k zemi, pouzdro sklouzlo tak, že ho měla nyní pod sebou. Zvolna se po něm natáhla - bylo však třeba se nadzdvihnout. Lev zpozorněl. Pak se po dívce ohnal tlapou, doprovázející výstrahu hlasitým zavřením.

Chvilí leželi bez hnutí. Vtom za sebou Berta zaslechla lidský hlas, napodobující zvířecí zvuky. Numa zvedl pohled na nově přichozího. Přestal vrčet a zařval. Opět máchl tlapou a strhl dívce kus oděvu. Jen zázrakem ji nezranil.

Tarzan vše sledoval od okamžiku, kdy Numa zaútočil. Zprvu jej nenapadlo dívce pomoci. Vždyť šlo o Němku, a navíc vyzvědačku! Viděl ji ve stanu generála Krauta na poradě s německými důstojníky a poté v britském táboře v anglické uniformě. Ale náhle ho jistá myšlenka přiměla zasáhnout. Generál Smuts by se s tou ženou jistě rád střetl a vyslechl ji!

Mohla by mu podat užitečné informace. A pak ať s ní naloží, jak uzná za vhodné.

Tarzan poznal nejen dívku, ale i lva. Normálním smrtelníkům připadají všichni lvi stejní, leč není tomu tak. Každý je jiný - právě tak jako lidské bytosti. A každý má charakteristický pach, jímž se liší od ostatních. Pes sice rozezná pána po hlase, ale nestačí mu to - musí jej očichat. Leckterý smysl může selhat, avšak čich je neomylný!

Tarzan identifikoval Numu hned - byl to týž, kterého zkrotl, navlékl do kančích kůží a vypustil do německého zákopu. Věděl, že i Numa pozná jeho - a že si jistě vzpomene na ostrý hrot oštěpu, který jej pobízel do kroku.

Přiblížil se k šelmě a počal k ní promlouvat v řeči veleopů. Varoval dravce, aby se neopovážil dívce ublížit. Těžko říci, zda Numa rozuměl jeho slovům. Rozuměl však oštěpu, který bílá opice třímala v ruce. Proto se stáhl a jen vrčel - jako by přemýšlel, zda zaútočit, nebo utéci.

Tarzan učinil ještě několik kroků.

"Jdi pryč, Numo!" zvolal. "Nebo tě Tarzan znovu uváže a půjdeš džunglí bez jídla! Podívej, jak vypadá Arad, můj oštěp! Pamatuješ, co dokáže? Odejdi, Numo! Jsem Tarzan z rodu Opů!"

Numa svařil brvy, pak začal vrčet a posléze řvát. A sotva se kopí ocitlo na dosah, ohnal se po něm. Vzápětí se však raději stáhl. Tarzan překročil mrtvého koně, odháněje lva od kořisti. Když se schlíplý král zvířat odplížil stranou, oslovil dívku německy:

"Jste raněna?"

"Myslím, že ne," odpověděla. "Ale nemohu vytáhnout nohu z tlmene!"

"Zkuste to ještě jednou," vyzval ji Tarzan. "Nevím, jak dlouho lva udržím takhle daleko."

Dívka se pokusila vyprostit, leč bezvýsledně.

"Nejde to!" zvolala.

Tarzan se sklonil a zvedl koně za hřívu. Dívka vyvlékla nohu z postroje a vstala.

"Můžete chodit?" zeptal se Tarzan.

"Ano," potvrdila. "Noha je ztuhlá, ale nezdá se poraněná."

"Dobře," řekl Tarzan. "Pojďte pomalu za mnou. Žádné prudké pohyby! Myslím, že nezaútočí!"

Opatrně se vydali k lesu. Numa stál chvíli nehnutě a vrčel - a poté je zvolna následoval. Půjde dál, nebo zůstane u mrtvého koně? Pokud mine zdechlinu bez povšimnutí, znamená to, že se chce pomstít za utrpené příkoří. V tom případě by se na ně mohl kdykoli vrhnout a pravděpodobně by se jednoho z nich zmocnil!

Numa došel k mrtvému koni. Tarzan se zastavil a čekal, co šelma udělá. Lev ho několik vteřin sledoval, ale pak stačil jediný pohled na kořist a vše ostatní jej přestalo zajímat.

Dívka vydechla úlevou. Teď mohli nerušeně pokračovat v cestě.

Když vstoupili do pralesa, Berta náhle pocítila slabost. Snad by byla upadla, kdyby ji Tarzan nezachytil. Trvalo hodnou chvíli, než znovu nabyla síl.

"Nemohu za to," řekla omluvně. "Byla jsem blízko smrti - hrozná smrti. Myslela jsem, že omdlím, ale už je to v pořádku. Jak se vám odvděčím? Byl jste báječný. Zdálo se mi, že se lva nebojíte - spíše měl on strach z vás. Kdo jste?"

"On mě zná," odpověděl Tarzan vyhýbavě. "Proto se mě bojí."

Stál dívce tváří v tvář a poprvé měl možnost si ji prohlédnout. Byla velmi půvabná, ale v Tarzanových očích jen navenek. Její duši pokládal za černou a hříšnou. Byla to Němka - nepřátelská špiónka. Nenáviděl ji, a neměl v úmyslu nic jiného než zasadit se o to, aby neušla spravedlivému trestu.

Viděl její obnažená ramena, z nichž Numa strhl část oděvu. Náhle zjistil, že má na krku něco, co jej překvapilo a ještě více rozhněvalo - zlatý medailon s diamanty, který kdysi daroval své ženě a který pak ukradl ten ničema Schneider!

Dívka si povšimla Tarzanova výrazu ve tváři - jen nechápala, co znamená.

Tarzan ji uchopil za ruku.

"Kde jste to vzala?" zvolal, strhnul ji medailon z krku.

Dívka se mu vysmekla.

"Nechte mě!" poručila, leč Tarzan nedbal a stiskl silněji.

"Odpovězte!" naléhal. "Jak jste k tomu šperku přišla?"

"Proč to chcete vědět?" ohradila se.

"Je můj!" řekl. "Řekněte mi, kdo vám ho dal, nebo vás hodím zpátky lvu!"

"To byste udělal?" podivila se.

"Proč ne?" opáčil. "Jste vyzvědačka!"

"Chcete mě zabít?"

"Chci vás odvést na britské velitelství. Tam si už s vámi poradí. I když Numa by to svedl lépe. Čemu dáte přednost?"

"Dal mi jej kapitán Schneider," přiznala.

"Dobrá, jdeme tedy na velitelství," rozhodl Tarzan. "Pojďme!"

Dívka jej mlčky následovala. Horečně přemýšlela o své situaci. Zamířili na východ, a to jí vyhovovalo. A pak - byla

ráda, že je pod ochranou bílého divocha. Vzpomněla si, že u sebe dosud má pistoli. Ten muž musí být blázen, když ji ponechal zbraň!

"Proč se domníváte, že jsem špiónka?" zeptala se, přerušujíc dlouhé mlčení.

"Viděl jsem vás u německého generála," odpověděl. "A nato v britském táboře."

Nesměla připustit, aby ji odvedl k Angličanům! Musela se dostat do Wilhelmstalu, i kdyby měla použít pistole!

Pohlédla na vysokou postavu před sebou. Jak urostlý to byl muž! A přece šlo o divocha, který by ji bez váhání zabil či nechal zabít!

Tarzan byl teď několik kroků před ní a stezka byla v těch místech hodně úzká. Opatrně sáhla po pistoli. Stačí jediný výstřel! Na takovou vzdálenost přece nemůže chybit! Znovu se zadívala na opálené tělo s dokonalými svaly, hodnými závisti starověkých gladiátorů. Ne, nedokáže to udělat! Ale - vždyť musí být volná a získat zpět medailon!

A tak, téměř naslepo, uchopila pistoli a udeřila Tarzana pažbou do zátylku. Tarzan zavrával a padl k zemi jako podřátý.

Pomsta a slitování

Sheeta, leopard, pohlédl k obloze. Jeho pozornost upoutal Ska, sup, který kroužil nad pralesem asi míli odtud. Žlutavé oči bedlivě sledovaly dravce. Ska klesal a opět stoupal, opisuje ve vzduchu široké kruhy. Zatímco člověk by nechápal důvod jeho počínání, Sheetovi bylo vše jasné. Divoká kočka věděla, že sup vyhlíží kořist. Snad uviděl šelmu, která právě houduje nad úlovkem, či umírající zvíře. Ať tak či onak, pro Sheetu to znamenalo možnost ukojit hlad. Proto bez váhání vyrazil oním směrem. Nepřestáváje věřit, plížil se ostražitě vpřed.

Pojednou zachytil pach Tarmangani - velké bílé opice. Zastavil se - nebyl lovcem lidí. Neměl lidi rád a vyhýbal se jim. V poslední době přešlo jeho lovištěm mnoho vojáků a zahnilo zvíře, která mu sloužila za potravu. Proto teď trpěl prázdňným žaludkem.

Ska, vznášející se nad džunglí, jako by prozrazoval, že Tarmangani je bezmocný a patrně umírá. Sheetu cítil, že jeho hlad je silnější než odpor k bílým opicím. Postupoval nyní porostem se zvýšenou opatrností, až jeho zraky konečně spočinuly na polonahém Tarmangani, ležícím tváří k zemi.

* * *

Numa ukončil hostinu a odtáhl zbytek koňské mrtvoly do přilehlé houštiny. Pak se vydal k doupěti, kde zanechal svou novou družku. Protože byl syt, přemáhala jej ospalost. Kráčel zvolna a majestátně, aniž tropil sebemenší hluk. Byl nanejvýš sebejistý. Ubíral se úzkou stezkou, stáčeje občas zrak vpravo i vlevo. Náhle se zastavil, neboť spatřil Sheetu, leoparda, jak se plíží k mohutnému tělu bílé opice, zhroucenému v trávě obličejem k zemi. Numa se zadíval na nehybnou postavu. Vždyť to byl jeho Tarmangani! Varovně zavrčel a podivil se, že ležící obr nevnímá hrozící nebezpečí. Je snad mrtev?

Sheeta se otočil, aby zjistil, kdo ho ruší. Co mu asi v té chvíli blesklo hlavou? Těžko říci. Zdálo se však, že je rozhodnut svou kořist bránit, neboť i on odpověděl vrčením, snaže se Numu odehnat. A Numa? Cítil snad majetnický pud? Byl Tarmangani jeho, nebo on patřil bílé opici? Nebyl to právě Tarmangani, kdo jej nakrmil? Numa si vzpomněl, jaký strach mu naháněl oštěp s ostrým hrotem. Ale strach vyvolává u šelmy spíše úctu než nenávisť. A Numa náhle cítil k téhle bytosti oddanost. Nepřipustí, aby Sheetu, jímž pohrdal, útočil na někoho, kdo dokázal zkrotit samotného krále zvířat!

Již to stačilo, aby Sheetu zahnal, jakkoli sám necítil hlad. Leopard stál nehnutě s naježeným hřbetem, podobně velké kočce. Numa neměl chuť do boje, avšak pohled na Sheetu, který odmítal ustoupit, jej vydráždil. Zablýskal očima, zvedl ocas a s ohlušujícím řevem smělce napadl. Stalo se to tak náhle, že Sheetu neměl čas uniknout. Nezbyvalo, než aby se bránil, užívaje tesáků i drápů. Leč protivník byl silnější - a těžší. Při dalším střetu byl Sheetu sražen k zemi. Zůstal ležet na zádech, chtěje Numovi rozpárat břicho, avšak lev ho předešel a mocnými čelistmi mu stiskl hrdlo.

Záhy bylo po boji. Numa se zvedl, otřásl se a stanul na moment nad mrtvým protivníkem. Sám měl kůži na několika místech sedranu a z nejdělné rány mu prýštila krev. Ačkoli šlo o nepatrná zranění, rozzuřila jej. Chvilí zíral na mrtvolu, aby ji vzápětí v návalu zlosti uchopil do drápů a počal jí divoce smýkat. Když se přesvědčil, že tělo se již skutečně nehýbe, zařval a zamířil k ležícímu Tarmangani. Očichal jej od hlavy k patě a pak ho obrátil na záda. Znovu jej očichal a několikrát mu olízl tvář. A tehdy Tarzan otevřel oči.

Nad ním se tyčil obrovský lev. Tarzan cítil jeho horký dech. Často byl blízce smrti, ale nikdy tak jako teď. Byl si jist, že konec přijde v několika okamžicích. V hlavě mu dosud hučelo po úderu do temene a svého lva hned nepoznal.

Ač to bylo s podivem, nezdálo se, že by jej Numa měl v úmyslu zabít. Nicméně situace zůstávala vážnou - Numa stál nad ním rozkročen a předními tlapami se mu opíral o hrud'. Tarzan tedy nemohl vstát, aniž by to lev upozoroval. A pak - nebylo jisté, že mu lev něco podobného vůbec dovolí. Šelma jej mohla pokládat za mrtvého a sebemenší pohyb, svědčící o opaku, by v ní mohl vyvolat touhu zabíjet.

Tarzan se však nehodlal smířit s osudem. Vždyť mu zatím uniká jeho vyzvědačka! Numa mu teď hleděl přímo do očí.

Patrně poznal, že bílá opice žije. Sklonil hlavu a zakňučel. Tarzan onen zvuk dobře znal - nevyjadřoval ani zlost, ani hlad. A tak se rozhodl jednat.

"Ustup, Numa!" zavelel a pokusil se lva odstrčit stranou.

Lev skutečně couvl a Tarzan se postavil na nohy. A tehdy teprve uviděl mrtvolu Sheetu. Bylo jasné, že tu došlo k souboji a že Numa mu zachránil život! Zdálo se to neuvěřitelné - ale bylo tomu tak! Tarzan se otočil a bez obav zamířil ke králi zvířat. Prohlédl mu rány. Naštěstí nebyly hluboké. Poklekl k němu, a v té chvíli se mu Numa počal třít o obnažené rameno.

Tarzan jej pohladil, vstal a vydal se na cestu po dívčíně stopě. Směřovala na východ. Mimoděk sáhl po medailonu, který si předtím pověsil na krk. Byl pryč! Zachoval chladnou tvář, jen pevněji stiskl čelisti. Pak si sáhl do týla, kam jej

dívka udeřila, a usmál se. Musel přiznat, že byl oklamán. Berta Kircherová nesporně měla pevné nervy - vždyť byla ozbrojena toliko pistolí! A pak se sama vydala pralesem k Wilhelmstalu! Tarzan ji vlastně obdivoval. A byl natolik velkomyslný, že tak neváhal učinit i v případě německé vyzvědačky. Zároveň však pochyboval, že jí odvaha bude co platná, neboť na útěku bude vystavena ještě větším nebezpečím. Doufal, že ji dostihne dřív, než dorazí k cíli. Cesta byla dlouhá dobrých třicet mil a nezdá se, že by byla vedla horami. Zabrán do myšlenek, zaslechl Tarzan náhle hvizd lokomotivy. Bylo jasné, že provoz na východní dráze byl znovu obnoven. Pokud vlak jede na jih, dívka jej patrně chytí! Tarzan rozeznal kvílení brzd a skřípění kol, a vzápětí i signál k odjezdu. Vlak skutečně mířil k jihu! Tarzan sledoval stopu až k železnici, kde náhle končila. Ano, dívka nastoupila do vlaku. Nezbylo než vydat se do Wilhelmstalu a doufat, že zde najde Schneidera, špiónku i dýmavý medailon...

* * *

Byla již tma, když dorazil k bránám města. Obchází je kolem, přemýšlel, jak se jako polonahý divoch pohybovat ulicemi, aby nevzbudil nežádoucí pozornost. Všude bylo plno vojáků a stráží. Nedaleko zahlédl osamělého vojína na hlídce. Zneškodnit jej by byla maličkost, avšak vstoupit do města nepozorován bylo téměř nemožné - ať už oděn, či nikoli. Plížil se vpřed, využívaje každého zákoutí. Ve chvíli, kdy se k němu hlídkující voják postavil čelem, přitiskl se k zemi a čekal, až přejde. Poté za jeho zády rychle proklouzl k osamocenému domu, v jehož stínu našel bezpečný úkryt. Odtud pak postupoval od jedné budovy ke druhé.

Náhle ho objevil velký pes. Přiběhl k němu a zavrčel. Tarzan zůstal stát za nejbližším stromem. Viděl světlo za okny sousedního domu a muže v uniformách, jak přecházejí místností. Doufal, že pes nezačne štěkat. Leč ve chvíli, kdy se otevřely domovní dveře a na prahu se objevila mužská postava, zvíře zaútočilo.

Byl to mohutný pes - velký jako Dango, hyena, a zuřivý jako Numa, lev. Jakmile se ocitl na dosah, Tarzan poklekl. Pes mu skočil po krku - avšak tentokrát neměl co do činění s obyčejným smrtelníkem. Tarzan byl neméně rychlý jako on. Ocelovými prsty sevřel bestii hrdlo. Pes vyštěkl a počal se mu drápat na obnaženou hrud'. Marně. Stisk byl stále silnější. Konečně Tarzan zlomil běsnícímu zvířeti vaz a odhodil mrtvolu velkým obloukem stranou.

V téže chvíli se ze zápraží ozval mužský hlas: "Simbo!"

Nikdo neodpovídal. Muž zavolal ještě dvakrát a pak vykročil směrem ke stromu. Ve světle, vycházejícím z otevřených dveří, viděl Tarzan ramenatého muže v uniformě německého vojáka. Ustoupil hlouběji do stínu a čekal. Voják přišel blíž, nepřestávaje volat na psa. Nevšiml si šelmy, přikrčené ve tmě a číhající na svou kořist. Sotva se přiblížil na pár kroků, Tarzan po něm skočil, jako když se Sabor vrhá na antilopu. Vahou celého těla srazil Němce k zemi, a než ten stačil vykřiknout, ležel bez známky života vedle svého psa.

Tarzan chvíli hleděl na mrtvého. Mrzelo jej, že nemůže své vítězství stvrdit obvyklým způsobem. Pohled na uniformu mu však vnukl myšlenku, jak projít městem bez povšimnutí. A o několik minut později už odtud odcházel mladý německý důstojník...

Kráčel směle úzkou ulicí, a ti, kdo jej míjeli, neměli ani tušení, že pod německou uniformou bije srdce divoké šelmy, plné hněvu a nenávisti. Nejprve chtěl vyhledat hotel, kde - jak se domníval - by mohl objevit dívku, a s ní i kapitána Schneidera a svůj ztracený medailon.

Konečně spatřil objekt, po němž pátral. Hotel tvořila jednopatrová budova s verandou. V přízemí i v patře se svítilo. Všude bylo plno lidí, většinou v důstojnických stejnokrojích. Tarzan uvažoval, zda nemá rovnou vstoupit a zeptat se na osoby, které hledá. Nakonec se rozhodl místo nejprve prozkoumat. Obešel dům a nahlédl do všech oken v přízemí. Dívku ve společnosti důstojníka však nikde neviděl. Vyhoupl se tedy na střešku verandy a počal prohledávat patro. U jednoho okna byly staženy žaluzie, zevnitř ale bylo slyšet hlasy. Po chvíli dokonce rozeznal siluetu ženské postavy, a vzápětí i postavu muže. Mluvili spolu šeptem, takže nerozuměl tomu, co říkají.

V sousedním pokoji byla tma. Tarzan vzal za okenici a zjistil, že není zavřená. Uvnitř bylo hrobové ticho. Pootevřel okno a nastražil uši. Stále nic. Přehoupl se přes římsu a vklouzl dovnitř. Rozhlédl se kolem - pokoj byl prázdný. Prošel ke dveřím, otevřel je a vyhlédl do chodby. Ani tady nikdo nebyl. Vyšel tedy ven a zamířil k místnosti, odkud předtím slyšel hlasy.

Přitiskl se ke dveřím a naslouchal. Pozvolna začal rozeznávat jednotlivá slova. Právě mluvila žena.

"Přinesla jsem medailon," říkala, "jak bylo dohodnuto s generálem Krautem. Nic jiného nemám, podle čeho byste mě poznal. Vaším úkolem je předat listiny a nechat mě odejít."

Muž odpověděl tak tiše, že mu Tarzan nerozuměl. Pak znovu promluvila žena. Její hlas zněl podrážděně, zároveň však nebyl prost jistého strachu.

"Neopovažujte se, kapitáne Schneidere!" zvolala. "Nedotýkejte se mě! Dejte ruce pryč!"

V té chvíli Tarzan otevřel dveře a vstoupil. Spatřil zavalitého důstojníka s býčí šíjí, jak se snaží mladou ženu obejmout. Dívka se bránila, leč bezvýsledně. Muž se nad ní skláněl stále níž. Vtom zaslechl zvuk dveří a otočil se. Uviděl neznámého důstojníka, pustil dívku a narovnal se.

"Co to má znamenat, poručíku?!" obořil se na přichozího, sotva zahlédl epolety. "Okamžitě odejděte!!!"

Tarzan neodpověděl. Ozvalo se jen výstražné zavrčení, při němž se dívka otřásla a muž zesinal. Sáh po pistolí, avšak než nahnátl kohoutek, Tarzan mu ji vytrhl a vyhodil oknem do ulice. Poté se opřel o dveře a odložil uniformu.

"Jste kapitán Schneider?" zeptal se Němce.

"A co má být?" odsekl tázaný.

"Jsem Tarzan z rodu Opů," představil se syn divočiny. "Teď víte, proč jsem přišel!"

Tehdy jej poznala i dívka.

"Ruku z pistole!" poručil jí, sotva zjistil, že sahá po zbraní. "A teď pojďte sem!"

Jakmile přistoupila blíž, odebral jí pistolí a naložil s ní stejně jako s tou první. Pak přeměřil pohledem na smrt vyděšeného Němce. Konečně ho našel! Konečně pomstí svou ženu, byť jen částečně. Život je příliš krátký a Němců

příliš mnoho!

"Co ode mě chcete?" vypravil ze sebe Schneider.

"Zaplatíte za to, co jste spáchal na mé farmě v zemi Waziriů!" odvětil Tarzan.

Schneider se mu jal spílat a vyhrožovat. Tarzan otočil klíčem v zámku a vyhodil jej oknem za pistolemi. Pak se otočil k dívce.

"Ustupte stranou," vyzval ji. "Tarzan bude nyní zabíjet!"

Schneider upustil od kleteb a počal žádonit.

"Mám ženu a děti," prosil. "Nic jsem neudělal. Já..."

Tarzan ho přerušil.

"Zasloužíš smrt, jako celé tvé proradné plémě! Zemřeš! S krví na rukou a lží na rtech!" A skočil po kapitánovi.

Schneider byl silný muž - vysoký téměř jako Tarzan a rozhodně těžší. Pochopil, že prosby ani výhrůžky mu nepomohou. A tak se postavil na odpor. Jako krysa, zatlačená do kouta a bojující o život se vši úporností a zuřivostí. Sklonil býčí šíji a vrhl se Tarzanovi vstříc. Střetli se uprostřed místnosti.

Chvilí se přetahovali, až se Tarzanovi konečně podařilo přehnout protivníka přes stůl. Ten se vzápětí pod tíhou obou těl rozlomil a poroučel k zemi.

Dívka stála opodál a sledovala souboj vytřeštěnými očima. Viděla, jak se muži válejí po podlaze a s hrůzou naslouchala divokým skřekům, které vydával polonahý divoch. Schneider se snažil chytit Tarzana kolem krku, zatímco ten útočil na protivníkovu stejné místo svými ostrými zuby.

Brzy se zdálo, že si Němec uvědomil soupeřovu sílu a snaží se nyní již jen za každou cenu uniknout. Podařilo se mu převalit přes Tarzana a vymanit se z jeho objetí. Vyskočil a rozběhl se k oknu. Tarzan však byl dostatečně rychlý, a než stačil kapitán vyklouznout ven, strhl jej zpět a mrštil jím do opačného rohu pokoje. V příštím okamžiku byl znovu u něho a zápas pokračoval. Schneider přitom sípal zoufalým hlasem: "Milost! Milost!"

Tarzan uchopil protivníka pod krkem a vytáhl lovecký nůž. Schneider byl opřený o stěnu, a protože podklesal v kolenou, držel jej Tarzan silou, aby se neskácel k zemi. Špičku nože přiložil k jeho hrudi.

"Zabil jsi mou družku!" zasyčel. "Proto zemřeš!"

Dívka se dopotácěla až k nim.

"Proboha, ne!" zvolala. "To ne! Jste šlechtitný muž! Nedokážete vraždit!"

Tarzan pohodil hlavou.

"Ne," potvrdil. "Máte pravdu. Neumím vraždit, jen spravedlivě trestat!"

A zaryl čepel svého loveckého nože hluboko do srdce proradného Němce, který ještě stačil zašeptat:

"Jsem nevinný. Ona není..."

Tarzan se otočil k dívce a nastavil ruku. "Medailon," řekl.

Ukázala na mrtvého důstojníka. "Má ho on."

Tarzan Schneiderovi prohlédl kapsy a skutečně našel, co hledal.

"A teď listiny," pokračoval. Dívka uposlechla na slovo.

"Přišel jsem také kvůli vám," dodal ještě. "Nebylo snadné vás najít. Přisahal jsem si, že se pomstím každému Němci, a proto jsem chtěl zabít i vás. Ale měla jste pravdu. Nejsem vrah. Nedokáži ublížit ženě."

Přistoupil k oknu, vyhoupl se na rám a zmizel v noční temnotě. Berta Kircherová se vrátila k mrtvému, sáhla mu za košili a vyňala odtud jakýsi fascikl. Schovala jej k sobě a teprve pak počala volat o pomoc.

Hlas krve

Tarzan měl zlost. Zmocnil se německé špiónky, aby ji nakonec nechal na svobodě. Splatil sice kapitánu Schneiderovi i podporučíkovi von Gossovi a pomstil se těm, kteří vraždili a loupili na jeho farmě, nicméně po jednom člověku dosud marně pátral - byl to poručík Obergatz, který plnil v Africe jakési zvláštní poslání. Jeho důvěrník však nechtěl nic prozradit - nebo o něm prostě nevěděl.

Tarzana mrzelo, že nezadržel Bertu Kircherovou přímo v hotelu. Styděl se za svou nedůslednost, a přestože předal britskému velitelství důležité dokumenty, nebyl sám se sebou spokojen. Informace, obsažené v listinách, mohly Angličanům napomoci odrazit německý útok, leč Tarzana ani tato skutečnost neuklidnila. Trápil se tím, jak snadno podlehl své slabosti. Ženu prostě potrestat nedokázal, jakkoli si trest zasloužila.

V hloubi svého divokého srdce vždy choval k ženám úctu. A i když neustále srovnával pokrytectví, rozmařilost a faleš lidí s otevřeným jednáním svých zvířecích druhů z džungle, tohoto citu se nikdy nedovedl úplně vzdát.

Výchován divokými šelmami v pralese, získával lidské přátele jen velmi pomalu. Známych měl stovky, opravdových přátel pouze několik. Pro ně by bez váhání obětoval život, tak jako oni pro něho. Avšak u britské armády, bojující ve východní Africe, nebyl nikdo z nich.

A tak, znechucen lidmi, vedoucími krutou a nesmyslnou válku, rozhodl se vyslyšet volání džungle. Protože Němci byli na ústupu a válka v této části Afriky šla ke svému konci, uvědomil si, že jeho další pomoc nebude mít valného významu. Nikdy nebyl odveden k armádě, a tak v ní nemusel setrvávat déle, než mu velelo svědomí. Opustil tedy britský tábor - stejně nenápadně, jako se v něm před několika měsíci objevil.

Nejednou se změnil v divocha, aby se posléze znovu vrátil k lidem, poután láskou ke své ženě. Avšak nyní, kdy již nežila, cítil, že odejde nadobro a zbytek života stráví tam, kde vyrostl. Byl s divočinou osudově spjat. Představa, že bude žít bez lidí, jej nikterak neodrazovala. Ba naopak - vždy se o sebe dokázal postarat sám. Divočina byla jeho domovem a život v ní čímsi tak běžným a samozřejmým jako dýchání.

Několik dní se potuloval džunglí, plnou průzračných bystřin a zvěře. Nespěchal - lovil, chytil ryby a navazoval

staronová přátelství s jejími divokými obyvateli. Teď to právě byla Manu, malá opička, která se s ním nejen hašteřila, ale dokázala jej i varovat před hadem Histahem, skrytým v porostu. A právě od ní se dověděl, že Mangani, velké opice, se v těchto končinách zdržují jen zřídka a že většinou loví dále v nitru černého kontinentu.

"Je tam ale Bolgani!" upozornila Tarzana. "Chceš vidět Bolgani?"

Její hlas zněl posměšně - a Tarzan věděl proč. Malá opička si myslela, že všechna zvířata v džungli se obrovské gorily bojí.

Tarzan vypjal hrud' a udeřil se do ní pěstí.

"Jsem Tarzan!" zvolal. "Když byl Tarzan ještě balu, zabil Bolgani! Tarzan hledá Mangani - své bratry, a ne gorilu. Ať se Bolgani Tarzanovi raději vyhne!"

Na opičku tento projev mocně zapůsobil, neboť v džungli není ničím neobvyklým se chlubit, stejně jako vychloubání věřit. Proto se rozhodla říci Tarzanovi o velkých opicích víc.

"Chodí tam, tam a tam..." zapištěla a máchla tlapkou směrem k severu a poté k jihu. "Protože tam," a ukázala na západ, "je dobré loviště. Ale kolem není jídlo ani voda, a tak musejí tudy," dodala, opisujíc tlapkou ve vzduchu oblouk. Chtěla Tarzanovi vysvětlit, proč si opi na své pouti za potravou tolik zacházejí.

Co vyhovovalo Mangani, kteří byli vždy pohodlní a leniví, nevyhovovalo Tarzanovi. Pro něho byla přímá cesta nejlepší. Půjde vyprahlou pustinou k dobrým lovištím rovnou!

Vydal se tedy na západ. Sotva překročil nízké pahorky, spatřil rozlehlou pláň, pustou a posetou skalisky. V dálí vystupoval horský hřbet. Za ním jsou jistě loviště Mangani! Tam se k nim připojí a zůstane s nimi. Pokusí se je přesvědčit, aby se společně odebrali na pobřeží, kde jeho otec kdysi postavil na kraji pralesa příbytek.

Měl spoustu plánů. Hodlal chatrč přestavět a zároveň zbudovat přístřešky, kam by opi mohli v době dostatku ukládat zásoby na zlé časy - něco, co by je samotné nikdy nenapadlo. Směčka by se usadila na jednom místě a on by ji vedl jako před lety kmen Kerchakův. A kdo ví, zda cestou nenarazí i na jeho zbytky! Chtěl opi naučit mnohému, co pochytil u lidí. A protože znal způsob jejich myšlení, věděl, že to nebude vůbec jednoduché.

Krajina, již procházel, byla drsná a snad nejneshůdnější, jakou kdy poznal. Plání se táhly četné kaňony a přechod přes ně vyžadoval nemalé úsilí. Vegetace tu byla velmi řídká a holá, rozpukaná půda dodávala okolí pochmurného vzezření. Kam oko dohlédlo, všude jen skály, pokryté prachem.

Slunce nemilosrdně žhnulo z bezmračné oblohy. Tarzan putoval celý den, a když se setmělo, nemohl se zbavit dojmu, že vzdálené hory, k nimž směřoval, nejsou o nic blíže než ráno. Nikde ani živáčka - jen Ska, sup, jenž nad ním neúnavně kroužil od chvíle, kdy do této pustiny vstoupil. Neviděl jediného brouka, který by svědčil o nějakém životě.

Hladový a žíznlivý usedl k odpočinku. Rozhodl se, že dál půjde v noci, kdy bude chladněji. Věděl, že nedokáže zázraky. Kde není co pít a co jíst, je i on bezmocný.

Najít ve své milované Africe podobnou poušť bylo pro něho něčím novým. Vždyť i Sahara má své oázy! Tady však nebyla ani píď země, kde by se dalo žít. Stůj co stůj chtěl dorazit do oné vysněné krajiny, o které slyšel od malé Manu, i kdyby to mělo být s vysušeným hrdlem a prázdným žaludkem.

A tak po chvíli vstal a pokračoval v cestě až do rozednění, kdy znovu pocítil potřebu si odpočinout. Ocítl se na samém okraji jednoho z kaňonů. Jeho strmé stěny by dokázaly vyčerpat i zcela čerstvého člověka, majícího s sebou dostatek jídla a vody. A tehdy se Tarzana poprvé zmocnila obava, že tato překážka bude nad jeho síly. Nebál se smrti. Měl však výrazně vyvinutý pud sebezáchovy - onu nezníčitelnou vůli, jež mu pomáhala bojovat o život až do konce.

Náhle se po skalisku snesl stín Ska, sup, který nad ním vytrvale kroužil. Snad to bylo toto zlověstné znamení, co dodalo Tarzanovi nové odhodlání. Zvedl se, došel ke kraji srázu, a obrátiv tvář k obloze, oslovil supa v řeči veleopů: "Jsem Tarzan," vykřikl, "pán džungle. Tarzan z rodu Opů není kořist pro mrchožrouta! Vrať se k doupěti Dango, hyeny, a počkej na zbytky, které ti zanechá! Z Tarzana nebudeš mít ani jedinou kost!"

Slézal dolů kolmou skalní stěnou a uvědomoval si, že síly jej kvapem opouštějí. A sotva na úpatí masívu znaven klesl k zemi a uviděl před sebou další útes, který musel ještě zdolat, vycenil zuby a zavrčel.

Hodnou chvíli odpočíval ve stínu pod skaliskem. Kolem bylo ticho jako v hrobě. Nikde ani jediný štěbetající pták, bzučící hmyz či ještěrka, šramotící v písku. Bylo to skutečné údolí smrti! Cítil, jak na něho padá úzkost. Ale pak se zvedl a oklepal jako lev. Což již není Tarzanem, mocným Tarzanem z rodu Opů? Ano, je! A zůstane jím, dokud bude jeho divoké srdce bít!

Přecházející dno kaňonu, zpozoroval, že u protější stěny leží cosi nápadného. Kudu, slunce, ozařovalo záhadný předmět svými paprsky. Když přišel blíže, poznal lidskou kostru. Kolem ní byly roztroušeny zbytky výstroje a cáry oděvu. Tyto důkazy dávné tragédie v něm vzbudily takovou zvědavost, že zcela zapomněl na únavu.

Kosti vypadaly zachovalé, žádná nebyla zlomená. Pozůstatky výstroje svědčily o značném stáří. Na podobném místě, kde nemrzne a téměř neprší, vydrží kosti neporušeny celá léta. Vedle kostry ležela helma z tepaného bronzu a kovový pancíř, ohlodaný rzí. A opodál rovný meč v pochvě a štít. Kostra patřila muži - patrně člověku velké síly a odvahy, jestliže dokázal překonat tuto nehostinnou krajinu v tak těžké zbroji. Tarzan k němu pocítil neskrývaný obdiv. Kolika útrapami musel projít, než tu jeho kostra zbělela!

Kožené součásti oděvu zmizely - patrně je odnesli supi. Po botách nebylo ani památky - zůstalo tu jen několik kovových spon, svědčících o tom, že neznámý válečník nosil řemení. Pod kostmi jedné ruky našel Tarzan jakýsi kovový tubus. Byl chráněn vrstvou barvy, a proto dokonale zachován. Jeden konec byl opatřen víkem, které bylo možno otočením sejmut.

Tarzan rourou otevřel a vytáhl pergamenový svitek - několik zažloutlých listů, hustě popsaných úhledným rukopisem v jazyce připomínajícím španělštinu. Na posledním listě byla hrubě načrtnuta jakási mapa se zvlášť vyznačenými místy, jimž Tarzan nerozuměl. Zběžně prolistoval zbylé stránky, pak dokument svinul, vrátil do pouzdra a nasunul víko.

Chystal se předmět zahodit, leč náhle připadl na zajímavou myšlenku a uložil tubus do toulce mezi šípy. Naposledy se

ohlédl a poté se pustil do výstupu po protilehlé stěně.

Zvolna a s častými přestávkami se drápal vzhůru. Znovu a znovu podklouzával na příkrém útesu a několikrát se málem zřítíl na dno. Jak dlouho se plahočil k vrcholku, neměl tušení. Konečně stanul nahoře, aby vzápětí klesl do písku a zůstal ležet, neschopen pohnout znavenými údý a zhluboka nabrat dech.

Posléze se s námahou zvedl, aby pokračoval v cestě. Díval se na drsnou krajinu před sebou, obávaje se, že zanedlouho objeví další kaňon, který bude muset zdolat. Pahorky na západní straně byly teď mnohem blíže. Ve slunečním svitu mu zlovlně tančily před očima a tropily si z něho posměšky. Měl pocit, že k nim nikdy nedojde. Ale za nimi čekají bohatá loviště, o nichž vyprávěla malá Manu!

Nad hlavou mu dosud kroužil sup, slétaje čím dál níž, jako by cítil smrt. Při té myšlence Tarzan zlostně zavrčel přes rozpukané rty...

Zvolna ukrajoval míli za míli. Každý jiný člověk by již dávno ulehl, aby dopřál unavenému tělu odpočinku a snad se i smířil s neodvratným koncem. Tarzan však kráčel vpřed, hnán silou vůle. Na mysli mu tanulo jediné slovo - dál, dál, dál! Pahorky na obzoru se staly přeludem kdesi v nedohlednu. Tarzan uvažoval, proč vlastně podstupuje taková muka. Ve vzdálených kopcích náhle viděl Němce, které pronásleduje, aby se jim pomstil. Snad právě tahle představa mu dodala chuti přežít. Vtom klopýtl a upadl. Pokusil se vstát, leč zjistil, že nemůže. Byl natolik vyčerpán, že se sotva odplazil pár kroků a znovu musel odpočívat.

V jedné takové chvíli zaslechl mávání křídel - tentokrát již těsně nad sebou! Z posledních sil se otočil na záda a spatřil supa, jak stoupá vzhůru. A tehdy se mu vrátila jasná mysl.

"Což je konec už tak blízko?" přemítal nahlas. "Tuší snad Ska, že umírám? Odvážil by se slétnout až ke mně?" Na vyprahlých rtech pohlál slabý úsměv, neboť se právě zrodila myšlenka, jak supa oklamat.

Tarzan zavřel oči a zakryl je zkříženými rukama, aby byl chráněn před ostrým zobákem mrchožrouta. Ležel bez hnutí a čekal. Bylo to příjemné. Slunce dávno zašlo za mraky. Cítil se velmi unaven a bál se usnout, neboť cosi mu napovídalo, že by se již nemusel probudit. Za každou cenu musí zůstat vzhůru!

Nehnul ani brvou. Sup, nalétávající na něj, byl přesvědčen, že se mu konečně za jeho trpělivost dostane odměny.

Snášel se čím dál níž. Tarzan se nehýbal. Přemohl jej snad spánek, nebo se Ska nemýlil a z jeho těla navždy vyprchal život?

Nedůvěřivý sup si počínal opatrně. Několikrát se ocítl na dosah Tarzanovy obnažené hrudi, ale vždy se opět vznesl. Nakonec se drápy dotkl bronzově hnědé kůže. Vzápětí se zdánlivě mrtvé tělo vymrštilo, jako by jím projel elektrický proud.

Než Ska stačil zamávat křídly, ocítl se v sevření mohutných rukou. Bojoval, ale ani pro znaveného syna divočiny nebyl protivníkem. Netrvalo dlouho, a Tarzan se zakusoval do jeho masa. Bylo tuhé, mělo nevalnou chuť a nepříjemně zavánělo. Ale bylo to maso, které tolik potřeboval. V té chvíli byl veleopem - veleopem umírajícím hladu.

Jakkoli vyhládlý, pojedl střídmě a zbytek úlovku uschoval. Věděl, že nyní mu již nehrozí žádné nebezpečí. Obrátil se na bok a okamžitě usnul. Probudily jej dešťové kapky, bubnující na jeho holá ramena. Usedl a počal je chytat do dlaní, aby svažil vyschlé hrdlo.

Doušek bylo jen pár, ale jak blahodárně působily! Spolu s několika sousty supího masa jej znovu postavily na nohy. Nyní viděl, že pahorky jsou již nedaleko. A ač bylo pod mrakem, svět mu náhle připadal plný světla a radosti, neboť cítil, že bude žít. Ukojil hlad - a to jej zachránilo.

Posílen vydal se na cestu k šedavým vrchům, zvedajícím se přímo proti němu. Než k nim došel, padla tma, avšak pokračoval dál, dokud nezjistil, že země pod jeho nohama stoupá. Tehdy ulehl ke spánku, rozhodnut vyčkat do rána, kdy bude přechod snazší. Po obloze se honila mračna, takže nebylo vidět dále než několik stop. Dojedl zbytek supa a usnul.

Když jej vzbudilo ranní slunce, cítil se natolik silný, aby mohl ihned vyrazit na cestu. Konečně překročil kopce, lemující strašidelné území smrti, a dospěl do krajiny plné zvířet. Před ním ležela zelená pláň s bohatou vegetací a řekou. Za ní se až k obzoru táhl hustý prales, z něhož na samém konci vystupovaly hory s bílými sněhovými čepicemi.

Něco takového Tarzan dosud neviděl. Jako by sem nikdy nevkrčila lidská noha - snad jen za dávných časů onen neznámý dobrodruh, jehož kostra spočívala na dně mrtvého kaňonu...

Tarzan a veleopi

Celé tři dny Tarzan odpočíval. Živil se ovocem a drobnou zvěří. Čtvrtého dne se vydal do údolí, aby je prozkoumal a vyhledal veleopy. Čas opět přestal existovat. Bylo lhostejno, zda k západnímu pobřeží dojde za měsíc, za rok, či za tři roky. Byl absolutně svobodný - zlomil poslední pouto, které jej svazovalo s lidskou civilizací. Byl sám, ale ne osamělý. Trávil tak většinu života. Nebyl-li nablízku nikdo z jeho rodu, byli tu ostatní obyvatelé džungle. Znal je a měl je rád. Zajímali jej i ti nejmenší. S mnohými z pralesa se přátelil, mnozí byli jeho nepřáteli - ale všichni dohromady zbavovali jeho život jednotvárnosti a nudy.

A tak se vypravil do nitra kotliny, aby se připojil ke svým dáv-ným druhům - velkým opicím. Urazil však sotva několik mil, když tu jeho citlivý nos zachytil pach Gomangani, černochů. A také Tarmangani - bílé ženy!

Vznášeje se ve větvích, zamířil k místu, odkud se lidské výpary linuly. Počínal si obezřele, nicméně bezstarostně. Věděl, že člověk se svými nedokonalými smysly jej nezjistí dříve, dokud nebude blízko. Kdyby stopoval Numu či Sheetu, musel by jít proti větru a držet směr tak dlouho, až by se ocítl na doslech či na dohled. Ale stopovat člověka pokládal za cosi podružného. Každý z džungle věděl, že právě prochází kolem - každý kromě těch, jejichž stopu sledoval.

Byla to skupina černochů. Tarzan je pozoroval z hustého listoví. Jedni měli na sobě uniformy německé armády, druzí tu či onu její část, většinou však zůstali věrni oděvu svých předků a kráčeli polonazí. Bylo s nimi mnoho černých žen,

kteřé se smály a živě rozprávěly. Muži byli vyzbrojeni puškami a pásy s municí.

Ačkoli Tarzan neviděl žádné důstojníky, domníval se, že černoši patří k německým oddílům, sestaveným z místního obyvatelstva. Patrně se zbavili svých nadřazených a odešli do pralesa i s ženami. A možná že některé dokonce unesli z vesnic, kudy procházeli. Zdálo se, že se chtějí dostat co nejdále od pobřeží a hledají místo, kde by ovládli bezbranné domorodce a žili na jejich úkor.

Mezi dvěma černými ženami kráčela bílá dívka. Byla prostovlasá a měla rozedraný šat, snad kdysi jezdecký oblek. Tu i tam ji některá z černošek nevybíravě pobídla do kroku. Tarzan svažtil obočí. Měl sto chutí skočit mezi ně a dívku jim vyrvat. Ale protože ji vzápětí poznal, od svého záměru upustil.

Co záleželo Tarzanovi na tom, jaký osud stihne nepřátelskou vyzvědačku? Sám ji potrestat nedokázal - bránila mu v tom rytířskost, jakou projevoval vůči ženám. To ale neznamenalo, že by ji měl chránit, pokud se odplaty ujal někdo jiný. Nebylo pochyb, že ji nyní čeká mnohem horší úděl než bezbolestná a rychlá smrt jeho rukou! Avšak ani pomahači Němců by neměli ujít co nejpřísnějšímu trestu!

Nechal tedy projít černochoy i Bertu Kircherovou. I tentokrát se rozhodl domorodce vystrašit, jak činíval s oblibou od chvíle, kdy mu zabili Kalu.

Jeden z mužů zůstal o poznání za ostatními. Spěchal, aby je dohonil. Syn divočiny ho zpozoroval právě v okamžiku, kdy procházel pod stromem, v jehož koruně seděl. Vzduchem se mihla smyčka a ovinula se černochovi kolem krku. Když vyděšený muž vykřikl hrůzou, ti, kdo kráčeli před ním, se ohlédlí a viděli, jak jeho tělo stoupá vzhůru a mizí v hustém listoví. Strnuli v němém úžasu.

Konečně se seržant Usanga, který jednotce velel, rozběhl zpět a vyzval bojovníky, aby ho následovali. Černoši nabili pušky a vyrazili svému druhu na pomoc. Oblíčili strom, v jehož větvích tělo zmizelo.

Usanga marně volal nešťastníkovu jméno. Nedostalo se mu žádné odpovědi. S prstem na spoušti přistoupil až ke stromu a pohlédl nahoru. Nic však neviděl. Ostatní utvořili kolem kruh a také oni počali očima pátrat v koruně. Co se stalo s jejich společníkem? Jako by se po něm zem slehla!

Jeden z odvážnějších černochoů vylezl na strom a celý jej prohledal. Po chvíli seskočil, přísahaje, že tam nikdo není.

Zmatení a vyplašení opouštěli bývalí vojáci toto tajuplné místo. Řeč i úsměv jim ztuhly na rtech.

Ušli sotva míli, a vtom zahlédli ztraceného druha, jak je sleduje zpoza stromu. S halasem mu vyběhli vstříc. Ti, kdo dorazili první, ucouvli. Vytřeštěnými zraky těkali sem a tam, neboť se báli, že se jich zmocní neznámý démon. Objevili totiž pouze ubožákovu hlavu, naraženou na větev tak, že to vypadalo, jako by stál za stromem a díval se na ně.

Většina se chtěla vrátit k pobřeží. Mezi černochoy zavládl strach, že rozhněvali lesního boha, neboť vstoupili na jeho území a nepřinesli mu oběť. Usanga však odmítl popřát takovým řečem sluchu a ujistil bojovníky, že pokud padnou zpátky do rukou svých německých pánů, čeká je smrt na mučidlech. Nakonec je přemluvil, a tak se opět vydali na pochod, držíce se pohromadě jako stádo ovcí. Nikdo nechtěl zůstat pozadu.

Patří k povaze černochoů, že - podobně jako malé děti - nevydrží dlouho ve stísněné náladě. A tak se zakrátko

Usangovi bojovníci počali znovu chovat zcela bezstarostně.

Ledva je přešel strach, narazili náhle na bezhlavé tělo svého soukmenovce, které leželo přímo na cestě. Jediný pohled na mrtvolu v nich vyvolal nový děs. Podobný jev byl pro ně čímsi zcela nepochopitelným. Pokud se něco takového stalo jednomu z nich, mohl kdykoli přijít na řadu další. A jestliže k tomu došlo za bílého dne, jaké hrůzy je asi čekají, až krajinu zahalí svým černým závojem noc?! Tráslí se neblahou předtuchou.

Bílá dívka, kráčející v jejich středu, byla neméně zmatena, avšak navenek nedávala nic znát. Sama pokládala smrt za milosrdenství oproti tomu, co ji patrně čeká. Dosud musela snášet jen občasné hrubosti černých žen. Ale zároveň to byly právě ženy, kdo ji chránil před horším obtěžováním ze strany mužů, a zejména násilnického seržanta Usangy. Ve skupině byla také seržantova žena. Jakkoli se tu a tam chovala k dívce nevybíravě, byla jí záštitou před černým tyranem.

Pozdě odpoledne se karavana přiblížila k nevelké osadě s deskovými chatrčemi, které stály na palouku u řeky. Jakmile vesničané vojáky spatřili, vyběhli ze svých příbytků. Usanga se dvěma pobočníky jim vyšli vstříc, aby se dohodli s náčelníkem.

Události, které se onoho dne zběhly, Usangou otřáslý natolik, že byl ochoten s vesničany raději vyjednávat než vzít osadu útokem, jak bylo jeho zvykem. I on podlehl myšlence, že této části pralesa vládne nepřemožitelný démon, který zná kouzla a čáry a neváhá jich použít proti každému, kdo se mu znelíbí. Nejprve musí zjistit, jaký vztah k lesnímu bohu mají místní obyvatelé. Je-li dobrý, pak bude lépe zůstat opatrný a jednat s nimi laskavě a s náležitou úctou!

Během vyjednávání se ukázalo, že náčelník osady má hojnost koz a drůbeže, kterých se ochotně za patřičnou odměnu vzdá. Žádal ale také zbraně, munici a dokonce i šatstvo. Usanga nabyl dojmu, že si potraviny a nocleh bude muset vybojovat - navzdory svému původnímu předsevzetí. Jeden z jeho mužů však našel uspokojivé řešení. Navrhl, aby vojáci příštího dne nalovili vesničanům zvěř jako výraz poděkování za jejich pohostinnost. Náčelník souhlasil a určil, kolik zvěřiny bude třeba vyplatit za mouku, maso a několik chatrčí, které domorodci vojákům přenechají.

Celou hodinu trvalo smlouvání - něco, co Afričané tak milují. Teprve poté byli vojáci vpuštěni do vesnice a dovedeni do svých příbytků.

Berta Kircherová se ocitla sama v nízké chýši za ohradou, na samém konci hlavní ulice. Ač nebyla spoutána ani strážena, Usanga ji ujistil, že odtud neunikne, aniž by se stala kořistí některé z dravých šelem.

"Buď k Usangovi přívětivá," dodal, "a nic zlého se ti nestane. Přijdu za tebou, až ostatní usnou. Budeme přáteli."

Jakmile odešel, dívka klesla na podlahu chatrče, třesouc se po celém těle, a skryla tvář do dlaní. Teď si uvědomila, proč ji nehlídají. Byla to Usangova práce! Což o tom jeho žena nic neví? Není přece hloupá! Dívce se zdálo, že černoška je jediná, kdo jí může pomoci.

Poprvé od včerejšího dne ji únosci nechali o samotě. Měla nyní čas alespoň se přesvědčit, že listiny, které vzala

kapitánu Schneiderovi, má dosud u sebe. Ale jakou teď mají vlastně cenu? Ať tak či onak, nepřestávala doufat, že se jí nakonec podaří předat je do povolaných rukou.

Zdálo se, že na ni divoši zcela zapomněli. Nikdo se u chatrče neobjevil, nikdo jí nepřinesl jídlo. Slyšela jen smích a hláhol z opačného konce vesnice. Věděla, že domorodci oslavují, nešetříce jídlem a kvasem. A to jen umocňovalo její obavy. Stala se vězněm kdesi v samotném srdci tajemné Afriky - jediná bílá žena uprostřed hordy opilých černochů! Ta myšlenka ji děsila. Doposud ji nikdo neobtěžoval. Snad si na ni ani nevzpomenou, a pokud ano, budou již opilí a neškodní...

Když vyšla z chatrče, bylo kolem prázdno. Zamířila tedy tam, kde se odehrávala hostina. Viděla vesničany a jejich novopečené přátele ve velkém kruhu kolem ohně. Uprostřed podupávalo několik černých válečníků v divokém tanci. Všude bylo plno nádob s jídlem a tykvic s nápojem. Špinavé ruce domorodců se nořily do jejich útrob a rvaly se o každé sousto, jako by vesnici hrozila smrt vyhladověním. Tykve kolovaly od úst k ústům. Sotva se jeden napil, již mu nádobu vyrval nedočkavý soused. Kvašený nápoj pak probouzel v divoších nebetyčnou chvástavost. Sotva dívka přišla blíž, pátrajíc po Naratu, ženě Usangově, povšimla si jí jakási obrovitá černoška na konci davu. Vykřikla a rozběhla se přímo k ní. Vypadalo to, že ji chce roztrhat na kusy. Její útok byl tak nenadálý a prudký, že dívku zcela zaskočil, a nebyt jednoho z válečníků, který zasáhl, lze jen stěží domyslet, co vše se mohlo stát. Usanga to zpozoroval a přispěchal na pomoc.

"Co chceš?" obořil se na zajatkyňi. "Jíst a pít? Pojd' se mnou!" A uchopiv dívku za ruku, táhl ji do kruhu.

"Ne!!!" bránila se. "Chci Naratu! Kde je Naratu?"

Černoch jako by při těch slovech vystřízlivěl. Polekaně se rozhlédl kolem, a když zjistil, že Naratu nic neví, přikázal jednomu ze svých mužů, aby dívku odvedl do chýše a zůstal u ní na stráž. Bojovník se zmocnil plné tykve a vyzval zajatkyňi, aby ho následovala. Před vchodem do chatrče se svezl k zemi, věnuje pozornost výhradně pití.

Berta usedla na podlahu a čekala. Neměla tušení, co pro ni ještě chystá krutý osud. Nemohla spát, neboť hlavou se jí honily divoké myšlenky na útěk. Uprchnout - ale jak?

Po chvíli vstoupil její strážce. Zdálo se, že si přišel pohovořit. Potácel se místností, pak se opřel o stěnu a sesunul se vedle dívky. Così brebentil a vztahoval po ní ruce.

"Nedotýkejte se mě!" vykřikla. "Jestli mě nenecháte na pokoji, řeknu to Usangovi, a víte, co s vámi udělá!"

Muž se jen usmál, uchopil dívku za paži a přitáhl ji k sobě. Vzpírala se, volajíc ze všech sil Usangovo jméno.

Zanedlouho se na prahu objevila mužská postava.

"Co se děje?" tázal se přichozí, v němž podle hlasu dívka poznala seržanta. Je tady - přišel však pomoci? Cítila, že ne. Snad jen jeho strach z vlastní manželky ji mohl zachránit.

Když Usanga zjistil, co se děje, vykopl černocha z chatrče a vyzval jej, aby se klidil. Sám se pak dopotácel k dívce, blekotaje cosi zcela nesrozumitelného. Byl namol opilý, takže se jí podařilo uhnout a párkrát do něho strčit, až zavrával a upadl.

To ho rozzuřilo. Skočil po dívce a sevřel ji svými dlouhými rukama. Udeřila jej do tváře a snažila se vymanit z jeho objetí. Přitom mu nepřestávala vyhrožovat hněvem Naratu. Zastrášen změnil chování a počal žadonit, slibuje jí bezpečí a dokonce svobodu.

A zatím bojovník, kterého tak nevybíravě vypoklonkoval z chatrče, mířil k příbytku jeho ženy. Jako démon pomsty zjevila se na prahu divčína vězení právě ve chvíli, kdy se Usanga znovu pokoušel zajatkyňi zmocnit. Vrhla se na svého muže, kopala, škrábala, kousala a bila jej hlava nehlava. Byla natolik posedlá touhou ztrestat nevěrníka, že zcela zapomněla na tu, jež zavedla k nevěře příčinu.

Berta Kircherová slyšela její vriskot, rozléhající se celou osadou, a bála se domyslet, co ji v příštích okamžicích čeká.

Tušila, že až se vypořádá s Usangou, vybijí se černá saň svůj hněv na ní. Náhle však oba vyběhli z chatrče - Usanga jako první a rozlícená mstitelka v patách za ním.

Po chvíli se vrátil černoch, který měl dívku hlídat. Nahlédl dovnitř a vstoupil. "Teď už mě nikdo nezastaví, bílá ženo!" zvolal a vykročil k ní.

* * *

Tarzan si pochtunával na šťavnaté kýtě z jelena, leč jeho myšlenkám ani tehdy nebylo dopřáno klidu. Měl by být sám se sebou spokojen, a přece nebyl. Neustále mu před očima vyvstával obraz mladé dívky, vystavené ústrkům nelitostné černošky a posléze mukám z rukou jejích soukmenovců. Proč bylo najednou tak těžké připustit, že to není nikdo víc než nenáviděná německá špiónka? Proč se tak naléhavě obíral myšlenkou, že je to žena - a navíc bílé pleti?

Nenáviděl ji jako celý národ, k němuž příslušela, a osud, který ji čekal, nebyl horší, než jaký by zasloužili všichni Němci bez rozdílu. Pokoušel se myslet na něco jiného, ale své představy se zbavit nedokázal. Ustavičně přemítal o tom, kam ji vedou a co s ní udělají. Vyčítal si, že ve Wilhelmstalu podlehl své slabosti a ušetřil život cizí vyzvědačky. A zároveň cítil, že nemohl jinak. Což zůstane navždy takovým slabochem?

Nastala noc a Tarzan se uložil ke spánku v koruně mohutného stromu. Nemohl však usnout. Před sebou viděl stále tentýž obraz. Zavrčel, zlostně pohodil hlavou a protáhl se. A pak, přeskočiv na vedlejší strom, vydal se po stopě Usangy a jeho lidí.

Nebylo to nijak těžké, neboť karavana kráčela dobře čitelnou zvířecí stezkou. Bylo před půlnocí, když mu jeho bystrý nos napověděl, že se blíží k domorodé vesnici. Tušil, že je u cíle a že tu najde, co hledá.

Tiše jako Numa, kradoucí se za kořistí, plížil se kolem ohrady, naslouchal a věřil. Zanedlouho objevil strom, sklánějící své větve přes hrazení, a okamžik nato již seskakoval na pevnou zem na druhé straně. Procházel mezi chatrčemi, pátraje po dívce. Ačkoli pach černých Gomangani byl v těch místech velmi pronikavý, nakonec přece jen zachytil u jedné z chýší jinou vůni.

Ve vesnici byl naprostý klid - hostina zmohla černochoy natolik, že leželi ve svých příbytcích přecpaní a zpití jako bez

života. Přesto si Tarzan počínal opatrně, aby zbytečně nevzbudil pozornost. Přikradl se ke vchodu do chatrče a nastražil uši. Zevnitř se neozýval jediný zvuk - dokonce ani pravidelný rytmus lidského dechu. Přesto nepochyboval, že dívka tu byla - a snad dosud je. Možná že má tak tichý spánek! Jako stín vklouzl do obydlí. Chvilí stál nehnutě. Ne, nikdo tu není - tím si byl jist. Alespoň tedy chýši prozkoumá!

Sotva přivykl temnotě, zahlédl na zemi cosi, co se přece jen podobalo lidskému tělu. Přistoupil blíž a sklonil se k nehybné postavě. Patřila černému bojovníkovi, jemuž z hrudi čněl krátký oštěp. Tarzan očichal zbraň a usmál se. Věděl, kdo má jeho život na svědomí!

Co nejrychleji prohledal zbytek osady a zjistil, že zajatkyň uprchlá. Ulevilo se mu, neboť bylo zřejmé, že černoši dříve neublížili. Že je její život ohrožen bezpočtem nebezpečí africké džungle, to ho v té chvíli nenapadlo. Prales pokládá za bezpečnější místo než noční Paříž či Londýn...

Znovu se vyhoupl na strom a zakrátko byl za vesnicí. Náhle zaslechl důvěrně známý zvuk. Stanul na větvi, zahleděl se do dále a naslouchal, aby vzápětí vydal dlouhý, divoký skřek opa, volajícího své druhy. A pak vyrazil vpřed, hnán ozvěnou bubnu velkých opic, zanechávaje za sebou vyděšené domorodce, kteří si budou jeho výkřik navždy spojovat se zmizením bílé zajatkyňe a smrtí svého soukmenovce.

* * *

Berta Kircherová spěchala džunglí po vyšlapané stezce a myslela jen na to, aby se dostala co nejdále od vesnice, než se zcela rozední. Kam se ubírá, nevěděla, a vlastně jí to bylo lhostejné, neboť očekávala, že dříve či později tu stejně zahyne. Té noci jí přálo štěstí, takže prošla bez úhony lvími lovišti - místy, kam dosud nevstročil jediný běloch. Jeleni, antilopy, zebry a žirafy - ti všichni tu byli ohrožováni jen svými přirozenými nepřáteli - šelmami, jelikož v těchto končinách ještě nikdy nezahřměla lovcova puška.

Dívka kvapila nočním pralesem, když znenadání její pozornost upoutaly zvuky, prozrazující přítomnost zvěře. Jista si tím, že urazila notný kus cesty a má před pronásledovateli značný náskok, vyšplhala na košatý strom na samém okraji planiny, pokryté bujným porostem.

A tehdy spatřila zvířata, o kterých dosud jen slyšela. Uprostřed prostranství se objevila smečka veleopů, huňatých obrů, kráčejících po zadních tlapách. Měsíc ozařoval jejich hustou srst. V záplavě stříbrných paprsků působily tyto obrovité šelmy vskutku majestátním dojmem.

Dívka je pozorovala se zatajeným dechem. Viděla, jak po jednom, v párech či po skupinkách přibývají další. Nakonec smečka čítala asi padesát jedinců. Byli mezi nimi vzrostlí samci i několik mláďat, držících se matek křečovitě kolem krku. Opi utvořili kruh kolem jakési vyvýšeniny vprostřed palouku. Před ní seděly v podřepu tři staré samice. V tlapách třímaly krátké, těžké hole, jimiž náhle počaly do hliněného bubnu bušit. Ozval se dunivý zvuk a v příští chvíli se opi jali nemotorně vlnit sem a tam.

Mýtina teď připomínala velké mraveniště. Bubnování bylo zpočátku pomalé a nepravidelné, stejně jako pohyb tanečníků. Postupně se vytvořily dva kruhy. V prvním, větším, byly samice s mláďaty, ve druhém dospělí samci. Zatímco první se zastavil, druhý zvolna obcházel buben.

Náhle dívka zaslechla pronikavý výkřik. Na opy zapůsobil jako úder blesku - přestali tančit a naslouchali. Pak jeden ze samců, mohutnější a silnější než ostatní, zvedl tvář k obloze a odpověděl týmně skřekem, při němž dívka přeběhl mráz po celém těle.

Buben se znovu rozezněl a tanec pokračoval. Podivný obřad měl v sobě cosi strhujícího - bez ohledu na nebezpečí rozhodla se dívka setrvat na místě a dál sledovat nebyvalou podívanou.

Rychlost úderů postupně narůstala. Velký samec, který před několika okamžiky odpověděl na vzdálené volání, poodešel od ostatních a počal tančit sám. Střídavě vyskakoval a poklekal, vrčel a štěkal. Po chvíli se zastavil, otočil obličej k měsíci a tlapami zabušil do kosmaté hrudi, vydávaje pronikavé skřeky. Pak zůstal nehybně stát, obklopen svými druhy, jako předobraz divoké síly.

Vtom dívka uslyšela odkudsi zblízka další výkřik, navlas podobný tomu prvému, a vzápětí spatřila polonahého bílého obra, jak seskakuje z koruny přilehlého stromu.

V té chvíli se opi z tanečníků proměnili v běsnící bestie. Berta Kircherová zatajila dech. Kdo je onen muž, který se odváží vyrušit šelmy z jejich slavnosti? Viděla, jak urostlá snědá postava kráčí neohroženě vstříc celé smečce. A tehdy přichozího poznala. Byl to únosce majora Schneidera a mstitel z Wilhelmstalu!

S úžasem i hrůzou sledovala, jak se blíží k opům. Slyšela, jak vydává zvuky Podobné těm, jimiž ho vítaly velké opice. Jakkoli tomu nemohla uvěřit, zdálo se, že tato záhadná bytost rozmlouvá se zvířaty jejich vlastní řečí!

Tarzan se před veleopy zastavil.

"Jsem Tarzan z rodu Opů!" zvolal. "Neznáte mě, neboť jsem z jiné smečky. Tarzan přichází v míru, ale je připraven i bojovat. Co si vyberete? Tarzan promluví s vaším vůdcem!" A při těch slovech se tlačil mezi samicemi a mláďaty k vnitřnímu kruhu.

Opice vrčely, ale nikdo se mu do cesty nepostavil. Když se prodral k samcům, přivítaly jej vyceněné tesáky a nevraživé pohledy.

"Jsem Tarzan," opakoval. "Tarzan přišel tančit na slavnosti Dum-Dum se svými bratry. Kde je váš vůdce?" A postupoval dál.

Dívka přitiskla dlaně k lícím a vytřeštěnými očima sledovala šílence, který kráčel vstříc jistě smrti. Za okamžik se na něho opice vrhnou a roztrhají ho na kusy! Kruh se však roztoupil, a i když opi vrčeli a tvářili se výhružně, nezaútočili. A tak se Tarzan konečně ocitl tváří v tvář vůdci smečky.

"Jsem Tarzan z rodu Opů," prohlásil. "Tarzan přišel žít se svými bratry. Buď bude žít v míru, nebo zabíjet. Přišel a zůstane tady. Má Tarzan tančit na slavnosti Dum-Dum v míru se svými soukmenovci, nebo má dříve zabíjet?"

"Jsem Golat, král opů!" vykřikl urostlý samec. "Já budu zabíjet!" A vyfítil se proti vetřelci.

Dívce se zdálo, že bílý obr útok nečekal a bude patrně vzápětí zabit. Vypadalo to, že obrovitý samec jej uchopí tlapami, dřív než se odvážlivec stačí pohnout. Tarzan však odpověděl rychlostí samotného Ary, blesku. Jako když had Histah vymrští hlavu, aby polapil kořist, vylétla Tarzanova levička a sevřela protivníkovi zápěstí. Použív chvatu, kterému se naučil mezi svými lidskými přáteli, učinil opiho samce bezmocným.

"Jsem Tarzan z rodu Opů," vysvětloval trpělivě. "Má Tarzan tančit, nebo zabíjet?"

"Já budu zabíjet!" křičel Golat.

Tarzan ho složil k zemi.

"Jsem Tarzan z rodu Opů," řekl. "Bude mír?"

Rozlíčený Golat vyskočil a znovu zaútočil, nepřestávaje volat:

"Já budu zabíjet!"

Tarzan použil další chvat, za což sklídl pochvalu přihlížejících. A tehdy dívka pochopila, že ten muž není šílenec, neboť si mezi opy počínal s naprostou samozřejmostí. Rozhoupal Golata a přehodil jej přes sebe. Opičák dopadl na hlavu a zůstal ležet bez hnutí.

"Jsem Tarzan z rodu Opů," opakoval člověk. "Bude Tarzan tančit, na slavnosti Dum-Dum se svými bratry, nebo zabíjet?"

Golat zvedl k vítězi krví podlité oči.

"Ka goda!" zvolal. "Tarzan z rodu Opů bude tančit Dum-Dum se svými bratry a Golat bude tančit s ním!"

A pak Berta Kircherová viděla, jak bílý obr skáče, svíjí se a dupe s veleopy v rytmu zběsilého tance Dum-Dum. Vrčel snad ještě divočeji než oni. Ve tváři měl výraz šelmy. Bušil pěstmi do své svalnaté hrudi a tělem se dotýkal zarostlých boků čtvernohých tanečníků. Bylo to úchvatné divadlo! Dívka je sledovala jako u vytržení.

Pojednou ji sotva znatelný zvuk v koruně stromu přiměl otočit hlavu. A v téže chvíli přímo za ní blýskl pár žlutozelených očí. Patřily Sheetovi, který ji vysledil. Šelma byla tak blízko, že by na svou oběť snadno dosáhla tlapou. Nebyl čas na rozmyslenou!

S výkřikem hrůzy seskočila dívka na palouk. Opi, rozdivočený tancem, se otočili, aby zjistili, kdo je to ruší. Spatřili samici Tarmangani, osamocenou a bezmocnou, a hnali se k ní. Sheeta věděl, že ani Numa, jakkoli hladový, by se v době slavnosti Dum-Dum nepustil do boje s veleopy. Zůstal tedy na místě a čekal.

Také Tarzan se ohlédl a uviděl mladou ženu. Okamžitě ji poznal. Nepotrvá dlouho, a zemře v drápech jeho druhů! Ne, to nemohl dopustit!

Po dívce se již sápalý první samice. Tarzan skočil do jejich středu a několika rozmachy je rozehnal. Vzápětí dorazili samci, aby uhájili kořist, o kterou je bílá opice chtěla připravit. Tarzan se jim postavil do cesty, drže chvějící se dívčinu kolem pasu.

"Patří Tarzanovi!" zvolal. "Neubližujte jí!" Byl to jediný způsob, jak dát opům na srozuměnou, aby drobnou

Tarmangani ušetřili. Byl rád, že dívka jeho slovy nerozumí.

A tak znovu zachránil život německé vyzvědačce. "Je to žena," zamumlal na svou omluvu, "a já nejsem Němec. Nemohl jsem jinak!"

Pád z oblak

Poručík Harold Percy Smith-Oldwick z Britského královského letectva byl na průzkumu. Na britské velitelství v Německé východní Africe došla zpráva, že nepřítel se vylodil na západním pobřeží a míří napříč černým kontinentem podpořit koloniální armádu. Jeho jednotky se prý dokonce již nacházejí ve vzdálenosti deseti až dvanácti dnů pochodu. Možná že to vše byl nesmysl - ale i ty se za války stávají. A pak - každý dobrý generál se raději přesvědčí, co je na podobné pověsti pravdy.

Proto poručík Smith-Oldwick letěl na západ, pátraje po jakékoli stopě po německé armádě. Pod sebou měl nekonečné lesy, kde nepřátelské oddíly mohly tábořit, aniž by je kdo odhalil. Hory, poušť a nížina vytvářely v dálí nádherné panorama. Po člověku však nikde ani památky!

Stále doufal, že objeví nějaký důkaz o přítomnosti cizí armády - nákladní auto, výzbroj či opuštěný tábor. Proto vytrvale pokračoval západním směrem až do pozdního odpoledne. Nad plání, tu a tam protkanou stromy, mezi nimiž se vinula řeka, se rozhodl změnit kurs a vrátit se zpátky. Chtěl-li být na místě do setmění, musel letět co nejvyšší rychlostí. Měl dostatek paliva i spolehlivý stroj, a proto nepochyboval, že se mu to podaří.

Náhle však motor vypověděl poslušnost. Byl příliš nízko - a tudíž nezbylo než přistát. Musel tak učinit okamžitě, dokud letěl nad otevřenou krajinou. Jihovýchodně odtud byl neprostupný prales, kde by přistání mohlo skončit špatně.

A tak se snesl na palouk u řeky, a sotva letoun dosedl, počal prohlížet motor. Pobrukoval si přitom popěvek z jistého londýnského musichallu, který byl v té době na ostrovech velmi populární. Kdyby jej v oně chvíli někdo pozoroval, patrně by nabydlo dojmu, že poručík přistál v bezpečí kdesi nedaleko hlavního města Spojeného království, a nikoli v samotném nitru africké divočiny. Patřilo k povaze tohoto muže, že se nikdy příliš nezajímal o své okolí, jakkoli ani v nejmenším nevyhlížel jako hrdina.

Poručík Smith-Oldwick byl plavovlasý, modrooký štíhlý muž s růžolící chlapeckou tváří, jež rysy formoval spíše přepych a pohodlí než život v drsných podmínkách. Snad byl až příliš bezstarostný. Jako by si vůbec neuvědomoval, kolik nebezpečí se všude kolem skrývá. Zdálo se, že kromě motoru jeho letadla jej nic jiného nezajímá.

Sklonil se nad kapotou, aby odstranil poruchu, nevěnuje sebemenší pozornost tomu, co se děje kolem. Les i vzdálená džungle mohly být domovem krvelačných divochů - leč ani tato skutečnost ho nevyváděla z nebetyčného klidu. A i kdyby zvedl oči od práce, sotva by zahlédl skupinu postav, krčících se v houštině.

Jsou lidé obdařeni jakýmsi šestým smyslem - předtuchou, která je upozorní na blížící se nebezpečí. Poručík

Smith-Oldwick však k nim nepatřil. Pokojně si prozpěvoval, a když skončil s opravou, vyzkoušel motor a vypnul zapalování. Seskočil z kabiny, aby protáhl údy a zakouřil si, než se vydá zpátky do tábora.

Konečně se rozhlédl po okolí. Krajina byla stejně divoká jako krásná. Louka s několika stromy připomínala anglický park. Že by tu mohly být dravé šelmy či divoši, jej ani ve snu nenapadlo. Byl uchvácen nádhernými květy na keři nedaleko letounu. Potáhl z cigarety a zamířil k nim, aby si je prohlédl zblízka. Ledva se sklonil nad keřem, vyrazil z úkrytu Numabo, náčelník kmene Wamabů, se svými válečníky a zaútočil na nic netušícího bílého cizince.

Mladý Angličan si uvědomil nebezpečí teprve ve chvíli, kdy se z lesa za ním ozval divoký pokřik. Otočil se a spatřil skupinu polonahých černých bojovníků, řítících se přímo k němu. Poručík viděl, že mu odřízli cestu k letounu, a cítil, že jejich úmysly nebudou dvakrát přátelské. Byli ozbrojeni luky a oštěpy. I když použije pistole, skolí jej při prvním útoku. Nevěděl, že nejsou znalí bojové taktiky a v případě, že narazí na odpor, se stáhnou zpět. Nicméně se rozhodl neprodat svou kůži lacino a tasil zbraň.

Numabo kráčet v čele. Byl největší a nejbojovněji naladěný. Stal se Angličanovým prvním terčem. Naneštěstí poručík chybil - kulka náčelníka minula a zasáhla bojovníka, který šel za ním. Chlapík vykřikl a skácel se k zemi. Ostatní se otočili a počali ustupovat - avšak místo do pralesa zamířili k letounu, takže poručík k němu nemohl. Náhle se zastavili a znovu se obrátili. Mluvili teď jeden přes druhého, mávajíce přitom divoce rukama sem a tam. Po chvíli jeden z nich vyskočil do výšky, máchl kopím a vydal válečnický pokřik. Ten zapůsobil jako výzva k útoku.

Tentokrát se přiblížili ještě víc, a ačkoli poručík zastřelil dalšího muže, neustoupili a vrhli se na něho, metajíce po něm oštěpy. Žádný z nich však nezasáhl cíl, a tak se domorodci opět stáhli, aby se poradili. Leč Angličan byl stále v zoufalé situaci. Měl již jen pět nábojů a proti sobě celý zástup bojovníků. Pokud je nezastraší, nemá nejmenší naději.

Protože každý útok zaplatil jeden z divochů životem, počínali si nyní váhavě. Následující výpad se zdál lépe promyšlený než oba předchozí. Černoši se rozdělili do tří skupin, které zaútočily současně z různých stran. Ačkoli poručík ovládal svou pistoli mistrně, nakonec podlehl. Jako by tušili, že mu došlo střelivo, Numabovi válečníci ho obklíčili, majíce v úmyslu dostat jej živého. Chvíli kolemkroužili, pak sevřeli kruh. Mladý poručík se bil statečně, byl však Přesilou přemožen a sražen k zemi několika údery oštěpem. Téměř ztratil vědomí, ale černí bojovníci ho postavili na nohy, spoutali mu ruce za zády a hnali jej před sebou džunglí. Klopýtaje úzkou stezkou, poručík přemítal, proč ho vlastně nechali naživu. Věděl, že se nachází příliš hluboko ve vnitrozemí, než aby mu pomohla jeho britská uniforma. Zdálo se, že zdejších domorodců se válka nijak vážněji nedotkla. Padl zřejmě do rukou divochů, na jejichž rozmaru bude záviset jeho další život.

Šli asi půl hodiny, a poté Angličan před sebou uviděl mýtinu u řeky a na ní doškové chatrče, krčící se za kolovou ohradou. Byl vehnán rovnou do hlavní ulice, kde se okamžitě ocitl uprostřed zástupu žen, dětí a zbylých válečníků. Získal dojem, že ho rozvášněný dav chce usmrtit. Ženy byly ještě zuřivější než muži, a kdykoli se přiblížily, byly jej a škrábaly.

Nakonec zasáhl Numabo - měl s Angličanem patrně jiné úmysly. Když muži kolem náčelníka vytlačili zástup zpět, vedli zajatce k jedné z chatrčí. Poručík cestou zahlédl několik černochů, oděných do zbytků německých uniforem. Byl tím překvapen - domníval se, že konečně narazil na část hledané armády, která se přesouvá od západního pobřeží.

Ušklíbl se při pomýšlení, za jakých okolností k tomuto zjištění došel. Cítil, že nemá sebemenší naději na útek.

Mezi divochy v uniformách stál obrovitý seržant. Sotva zahlédl britského poručíka, vykřikl radostí a hnal se k zajatci.

"Kde jste dostali toho Angličana?" zeptal se náčelníka.

"Slétl z nebe," odpověděl Numabo, "v podivné věci, která vypadá jako pták a která nás vyděsila. Dlouho jsme ji pozorovali. Zdá se, že není živá. Když z ní běloch vylezl, zaútočili jsme. Zabil několik mužů, ale zajali jsme ho.

Wamabové jsou stateční a velcí bojovníci."

Seržant jménem Usanga vytřeštil oči.

"On letěl vzduchem?!" zvolal.

"Ano," potvrdil Numabo. "Přiletěl v té velké věci, co vypadá jako pták. Ta věc je ještě pořád tam, kde se snesla k zemi - u čtyř stromů nedaleko druhé zátoky. Nechali jsme ji tam, protože nevíme, co by udělala. Jestli neodletěla, musí tam být."

"Nemůže odletět sama," vysvětloval Usanga, "bez toho muže uvnitř. Je to hrozná věc, které se naši vojáci bojí. Létá nad táborem a shazuje bomby. Dobře, Numabo, že jste toho bělocha zajali. Jinak by velký pták zabil všechny tvé bojovníky, ženy i děti. Angličané jsou velmi zlí lidé!"

"Už nepoletí!" rozhodl náčelník. "Není možné, aby člověk létal vzduchem. To dělají jen zlí duchové a Numabo se postará, aby to bílý člověk už neudělal!" A při těch slovech vstřčil Angličana do chatrče uprostřed osady, kde jej nechal strážit dvěma zavile vyhlízejícími válečníky.

Hodnou chvíli byl vězeň ponechán o samotě. Marně se pokoušel uvolnit pouta ze zápěstí. Náhle jej vyrušil seržant Usanga, který vstoupil do chýše a zamířil rovnou k němu.

"Co se mnou udělají?" ptal se Angličan. "Moje země s nimi nevede válku. Řekněte jim, že nejsem nepřítel a že Angličané jsou přáteli černochů. Ať mě nechají odejít!"

Usanga se dal do smíchu.

"Nerozeznají Angličana od Němce," řekl. "Je jim jedno, kdo jste. Jste běloch - a tedy nepřítel."

"Proč jste mě nechali naživu?" tázal se poručík.

"Pojďte!" vyzval jej Usanga a přistoupil ke dveřím. Ukázal na konec ulice, která ústila v jakési náměstí. Poručík spatřil několik černých žen, jak kladou otepi slámy kolem mohutného kůlu a zatápějí pod velkými hrnci. Zachvěl se neblahou předtuchou.

Usanga si jej zálibně prohlížel. Ale pokud čekal, že poručík projeví sebemenší známku strachu, byl zklamán. Mladý důstojník se k němu otočil zády, a krče rameny, prohodil:

"Opravdu mě chcete sníst?"

"My ne," odpověděl Usanga. "My nejíme lidské maso, ale Wamabové ano. My vás jen zabijeme."

Angličan zůstal stát u vchodu a sledoval přípravy obřadu, který měl tak krutým způsobem ukončit jeho pozemskou pouť. Měl strach, ale dokázal jej skrýt pod maskou chladnokrevnosti.

Jeho statečnost Usangu překvapila. Ač měl původně v úmyslu podrobit zajatce mučení, neučinil tak. Jen proklel všechny bělochy, Angličany nevyjímaje.

"Pták, na kterém jsi přiletěl, už nikdy nebude shazovat smrtící střely. Usanga to nedovolí!" uzavřel černochoch a vydal se za svými soukmenovci, kteří se zatím shromáždili u kůlu, smějící se a žertující s ženami. O chvíli později poručík viděl, jak vojáci opouštějí vesnici. A tehdy se počal obírat myšlenkou na útěk.

* * *

Několik mil severně od osady na nevelkém palouku u řeky, kde příroda vytvořila z husté trávy měkký koberec, stáli muž a žena ohradu kolem hrubého přístřešku z větví. Pracovali mlčky - jen tu a tam si vyměnili pár nezbytných slov.

Muž byl polonahý, opásán pouze bederní rouškou. Díky slunečním paprskům a větru byla jeho pleť bronzově hnědá. Pohyboval se s lehkostí pralesní šelmy a bez větší námahy zvedal těžká břemena, zabrán do svého konání.

Dívka jej s úžasem pozorovala. Byl pro ni hádankou, kterou nedokázala rozluštit. Stále se nemohla zbavit pocitu nejistoty. Za onu krátkou dobu, co se znali, zjistila, že v tomto bílém obru se snoubí vlastnosti pravého muže a divoké šelmy. Její obavy byly umocněny beznadějností situace, v níž se ocitla. Zůstat uprostřed africké divočiny s tímto záhadným člověkem bylo zneklidňující. Ten muž ji pokládal za nepřítele. Nenáviděl Němce, a pak - mohl jí kdykoli splatit za to, že na něho kdysi vztáhla ruku.

Poprvé jej viděla před několika měsíci, kdy vtrhl do německého velitelství a unesl nešťastného majora Schneidera, o jehož dalším osudu se už nikdy nikdo nedověděl. A pak se s ním setkala podruhé, když ji zachránil před lvem a rozhodl se vydat ji Britům. Tehdy jej omráčila pažbou pistole a uprchl. Že neměl v úmyslu se mstít, vyšlo najevo ve Wilhelmstalu, kde zabil majorova bratra a zmizel, aniž jí cokoliv udělal.

Nerozuměla jeho počínání - nenáviděl ji, a zároveň chránil. Vždyť ani tentokrát nedopustil, aby ji roztrhali veleopi, poté co uprchla ze zajetí seržanta Usangy. Ale proč ji vlastně ochraňoval? Tuhle otázku si kladla celou dobu.

Z chování jejího průvodce nic nenasvědčovalo tomu, že by jí kdy chtěl ublížit. Byl snad tento divoch ušlechtilejší než muži, které dosud poznala?

Berta Kircherová byla od přírody veselá a družná povahy. Nepodléhala bezdůvodně chmurným myšlenkám. Měla ráda společnost - tedy něco, co člověka odlišuje od zvířat. U Tarzana tomu bylo naopak. Dlouhá léta strávená v džungli jej naučila vystačit si sám. Ani tehdy však jeho mysl nezahálela. Jen jeho přátelé z pralesa málokdy chápali, co zamýšlí. A tak si zvykl nechávat myšlenky pro sebe. Neměl potřebu se o ně s kýmkoli dělit. A protože k dívce ničeho necítil, většinou mlčel.

Berta Kircherová však byla především ženou a ticho v přítomnosti muže jí vadilo. Počáteční strach z Tarzana zvolna mizel - a dívka se chtěla vyptat na tolik věcí! Stále ještě nechápala, proč zvolil život o samotě v džungli a z jakých důvodů se přátelí s veleopy.

Konečně si dodala odvahy a zeptala se, co bude Tarzan dělat, až budou chýše a ohrada hotové.

"Půjdu k západnímu pobřeží, kde jsem se narodil," odpověděl. "Mám před sebou celý život v džungli. Netřeba spěchat. Nejsem jako lidé zvyklí přecházet často z místa na místo. Až se mi bude zdát, že jsem tu již dost dlouho, vydám se na cestu. Ale nejdříve vám musím postavit pevné přístřeší a naučit vás všemu, co je nezbytné, abyste se dokázala o sebe postarat. A to nějaký čas potrvá!"

"Vy mě tu chcete nechat samotnou?" zvolala dívka ustrašeným hlasem. "Samotnou v téhle hrozně pustiné mezi dravou zvěří a divochy, stovky mil od bílých lidí?"

"Proč ne?" opáčil Tarzan. "Já jsem vás sem nepřivedl. Zacházel by se ženou z tábora nepřítele kterýkoli z vašich mužů jinak?"

"Ano!" potvrdila. "Určitě ano. Žádný muž z mého národa by nenechal bílou ženu na tak hrozném místě opuštěnou."

Tarzan pokrčil rameny. Další hovor pokládal za planý a nepříjemný, neboť byl veden v německém jazyce - jazyce, který neměl rád stejně jako ty, kdo jím mluvili. Přál si, aby dívka hovořila anglicky. A v té chvíli jej napadlo, že v britském táboře přece musela tuhle řeč použít! Nedalo mu to a zeptal se, zda je tomu tak.

"Ovšemže mluvím anglicky," odpověděla. "Ale nevěděla jsem to o vás."

Tarzan pohlédl na svou společnici zjevně překvapen, ale neřikal nic. Proč pochybovala, že je Angličan? Domnívala se snad, že je divoch z pralesa, který žil v oblasti ovládané Němci, a proto se naučil jejich jazyku? Setkala se s ním právě tam, a tak nemůže vědět, že je anglický šlechtic a jeho domovem je Britská západní Afrika. Možná je dobře, že o něm dívka ví tak málo - tím spíše od ní může získat nějaké informace o její práci pro Němce a o německé špionáži.

Nechal ji tedy v domnění, že je primitivním synem divočiny, který nepatří k žádnému národu a nemá žádnou vlast, a který prostě netouží po lidské společnosti. A Berta si to o něm skutečně myslela. Proč by jinak jednal tak jako dosud? Pokračovali v práci na ohradě. Byla již téměř hotova, neboť dívka Tarzanovi vydatně pomáhala. Tarzan musel ocenit, jak trpělivě a ochotně snášela větve, které jí měly být ochranou proti nebezpečným šelmám. Ruce měla rozdrásané od trnů. Jakkoli byla nepřátelskou vyzvědačkou, Tarzana mrzelo, že ji nechal takovou práci dělat. Rozhodl se dokončit ohradu sám.

"Proč?" ptala se. "Nebolí mě to o nic víc než vás. A pak - je to pro moji ochranu. Není tedy důvodu, abych vám nepomohla."

"Jste žena," odpověděl Tarzan, "a tohle není ženská práce. Chcete-li něco dělat, vezměte tykve, které jsem vám přinesl, a dojděte k řece pro vodu. Až tu nebudu, jistě ji ráda upotřebíte."

"Až tu nebudete?" opakovala. "Vy chcete odejít?"

"Jakmile dokončím ohradu, vydám se na lov. A zítra vás vezmu s sebou a naučím vás také lovit, než odejdu nadobro." Beze slova vzala tykvice a zamířila k řece. Když je plnila vodou, přemýšlela o neradostné budoucnosti. Věděla, že Tarzan nad ní vyřkl ortel smrti a že se její osud naplní, sotva se mocný ochránce vzdálí. Bude jen otázkou času - velmi krátkého času - kdy s ní nemilosrdná džungle skoncuje. Což může samotná žena v téhle pustině přežít?

Byla tak zabrána do těchto černých myšlenek, že přestala vnímat, co se děje kolem. Vtom se za ní ozval pronikavý skřek. Otočila se a spatřila mohutnou postavu opičáka, který jí zastoupil cestu.

Golat, vůdce smečky, se dnes vypravil za potravou sám a zahlédl ženu, jak jde k řece pro vodu. Z pohledu člověka nebyl žádný krasavec, avšak samice ze smečky pokládaly jeho huňatý, prošedivělý kožich, dlouhé tlapy a velkou hlavu, zasazenou mezi rozsochatá ramena, za znaky nevšedního půvabu. Malá, krví podlitá očka, mohutný nos a široká ústa jen umocňovaly obdiv opičího něžného pohlaví k tomuto pralesnímu Adonisovi.

Samec byl přesvědčen, že i tato podivná bílá opice, která patří Tarmangani, jej musí obdivovat. Leč dívka neviděla nic víc než divokou šelmu, děsivou napodobeninu člověka.

Kdyby Golat tušil, co si o něm bílá opice myslí, byl by nepochybně trpce zklamán. Při své ješitnosti by však takový úsudek přičítal výhradně jejímu špatnému vkusu...

Tarzan zaslechl dívčin výkřik a rozhlédl se. Přeskočil ohradu a rozběhl se k řece, kde zatím Golat prokazoval dívce svou náklonnost drsnými skřeky. Jakmile dospěl na místo, oslovil Golata v řeči opů a Berta uslyšela tytéž zvuky, jaké vydával opičák.

"Golat neublíží tvé samici!" volal op na Tarzana.

"Vím," odpověděl Tarzan, "ale ona to neví. Je jako Numa nebo Sheeta, kteří nerozumějí naší řeči. Myslí si, že jí chceš ublížit!"

Mezitím došel až k dívce.

"Nic vám neudělá," řekl. "Nemusíte se bát. Ví, že Tarzan je král džungle. Neublíží tomu, kdo je s Tarzanem."

Dívka pochopila, že jeho slova vyjadřují ochotu ji chránit.

"Ale já se ho bojím," namítla.

"Nesmíte dát strach najevo. Často se s těmito opy ještě setkáte. A tehdy budete v největším bezpečí. Naučím vás, jak se bránit, i kdyby vás některý napadl. Snažte se s nimi spřátelit. Málokteré zvíře zaútočí na opí smečku, je-li pohromadě. Jestliže však na vás opi poznají, že se jich bojíte, využijí toho. Zejména samice by vám nedaly pokoj. Poučím je, že se umíte bránit a že byste je mohla zabít. Ukáži vám jak - a pak se oni budou bát vás a zároveň vás budou respektovat."

"Pokusím se," připustila dívka, "ale nepůjde to snadno. Jsou to nejstrašnější tvorové, jaké jsem kdy viděla."

Tarzan se usmál.

"Totéž si myslí oni o vás," řekl.

Mezitím dorazili další opi, takže Tarzan s dívkou se ocitli uprostřed smečky. Bylo tu několik sameců, mladých samic i starších opičích matek s mláďaty, která se jim věšela na krk či pletla pod nohy. Ačkoli štíhlou Tarmangani již viděli, poté co ji k nim zahnal Sheeta, byla pro ně stále kýmisi neobvyklým.

Některé samice přišly až k ní, tahaly ji za oděv a neustále cosi mručely v řeči opů. Dívka se ze všech sil snažila nedat na sobě znát strach a odpor. Tarzan ji s úsměvem pozoroval. Chápal, jaké sebezapření to pro ni musí být. Nesoucítil nijak s touto ženou - jen obdivoval její odvahu.

Konečně promluvil ke shromážděným veleopům.

"Tarzan půjde na lov pro sebe a svou družku," oznámil. "Ta zůstane tady," a ukázal k chatrči. "Dejte pozor, ať jí nikdo neublíží! Rozumíte?"

Opi pokývali hlavami.

"Neublížíme jí!" řekl Golat.

"Ne," potvrdil Tarzan. "Jinak by vás Tarzan zabil."

Poté se otočil k dívce.

"Pojďte," vyzval ji. "Bude lépe, když se vrátíte do přístřešku. Já půjdu na lov. Opi slíbili, že vám nic neudělají, ale pro jistotu vám nechám své kopí. Je to nejlepší zbraň k sebeobraně. Ale pochybuji, že by vám hrozilo nějaké nebezpečí, co budu pryč."

Odvedl dívku k ohradě, a když vešla dovnitř, uzavřel vchod trnitou otepí a vydal se do džungle. Berta viděla, jak se ubírá přes palouk, aby se vzápětí vyšvihl do větví a zmizel jí z dohledu. A protože byla ženou, vrhla se v chýši na travnaté lůžko a pod prudkým přívalem citů propukla v pláč.

V rukou divochů

Tarzan pátral po stopě Bary, jelena, či Horty, divokého kance. Měl za to, že jejich maso bude dívce nejvíce chutnat. Přestože neustále věřil a prošel značný kus pralesa, žádný pach nezachytil. Držel se při řece, neboť doufal, že se sem zvířata přijdou napít. Náhle však ucítil jiný pach - linul se z osady Wamabů. A tak se vydal tím směrem. Vždy vítal příležitost navštívit své dávné nepřátele - Gomangani!

Přeskočil na strom, sklánějící se přes ohradu. Odtud viděl, že ve vesnici právě probíhají přípravy na kanibalskou hostinu. Nebylo větší radosti než vyvádět divochům nejrůznější kousky! Rád je strašil a přiváděl k zuřivosti. Možnost nahnat jim strach mu vždy poskytl jisté zadostiučinění.

Rozhlížel se osadou, zda neuvidí zajatce. Pohled mu však ztěžovalo husté listoví. Proto se posunul na jednu ze slabších větví. Vypadala zdravě - ale jen navenek, u kmene byla silně prožrána dřevokazem. A tak sotva usedl na její konec, praskla. Pod Tarzanem již nebyla jiná haluz, o kterou by se mohl zachytit. Navíc se ve vzduchu zapletl do lánů, překotil se a dopadl na záda přímo do ulice.

Praskot dřeva a náraz těla o zem divochy vylekal. Jako smyslů zbavení se rozběhli do chatrčí pro zbraně. Když ti odvážnější vystřeli-li hlavy, uviděli ležet pod stromem polonahého bílého obra. Protože se nehýbal, dodali si kuráže a přikradli se blíž. Jakmile zjistili, že v koruně není nikdo jiný, obklopili ležící tělo s napřaženými oštěpy v rukou. Nejprve se domnívali, že se neznámý pádem zabil, avšak záhy poznali, že pouze ztratil vědomí. Jeden z divochů ho chtěl proklát kopím, leč Numabo jej zarazil.

"Svažte ho!" poručil. "Dnes večer bude velká hostina!"

Svázali mu ruce a nohy řemeny a odnesli do chatrče, kde na svůj konec čekal poručík Smith-Oldwick. Také on byl spoután, aby nemohl utéci.

Kolem příbytku se shromáždil zástup domorodců, kteří si chtěli prohlédnout nového vězně. Numabo však zesílil stráž u vchodu, aby některý z přítomných nezabil zajatce předčasně a nepokazil tak obřad tance smrti, který každé hostině předchází.

Mladý Angličan slyšel, jak se kdosi zřítíl ze stromu, i vřavu, která vzápětí následovala. Seděl nyní opřen o stěnu chýše a díval se s překvapením a soucitem na svého spoluvězně, jehož divoši právě přinesli a položili na podlahu. Uvědomil si, že dosud neviděl tak dokonale rostlého muže. Uvažoval, co mohlo být příčinou jeho polapení. Ze skrovné výstroje bylo zřejmé, že nový zajatec není o nic méně divochem než ti, jimž padl do rukou. Nicméně byl to běloch a jeho ušlechtilé rysy prozrazovaly, že nejde o zdivočelého šilence.

Náhle si poručík všiml, že muž slabě pohnul víčky, aby hned nato konečně otevřel oči. S přibývajícím vědomím v nich bylo stále více světla. Muž se s námahou obrátil na bok a poté usedl.

"Dnes se pomějí!" řekl.

Angličan se zašklebil.

"Podle toho, co dělají," dodal, "musejí mít pořádný hlad! Když mě chytili, měl jsem dojem, že by mě nejraději snědli zaživa! Jak dostali vás?"

Tarzan pohodil hlavou.

"Bylo to mojí vinou," odpověděl. "Vylezl jsem na větev, která mě neudržela. Zlomila se, noha se mi zamotala do lián a dopadl jsem přímo na hlavu. Jinak by mě nedostali - alespoň ne živého!"

"Není naděje na útěk?" zeptal se Angličan.

"Jednou se mi to podařilo," pravil Tarzan, "a nejen mně. Viděl jsem muže, který uprchl od kůlu s několika oštěpy v těle a plameny pod nohama."

Poručík se otřásl.

"Bože!" zvolal. "Doufám, že mě nečeká něco podobného! Vydržím leccos, ale z ohně mám hrůzu!"

"Nebojte se," uklidňoval ho Tarzan. "Zanedlouho ztratíte vědomí. Není to tak strašné, jak to vypadá. Bolest trvá jen krátce. Viděl jsem to bezpočtukrát. Je to smrt jako každá jiná. A jednou zemřeme všichni. Co na tom, bude-li to dnes, zítra, či za rok. Důležité je, jak jsme žili! A já jsem opravdu žil!"

"Můžete mít pravdu, brachu," řekl poručík. "Ale nezni to nijak povzbudivě."

Tarzan se usmál.

"Přisuňte se blíž," vyzval souseda. "Pokusím se vás zbavit pout."

Angličan uposlechl a Tarzan se jal přehryzávat řemeny. Ačkoli práce stála nemálo úsilí, kožené závitky postupně povolovaly. Až se uvolní, nebude nic snazšího, než aby poručík rozvázal také jeho!

Náhle vstoupil do chatrče jeden ze strážců. Sotva zjistil, co se děje, napřáhl kopí a udeřil jím Tarzana vši silou do hlavy. Pak zavolal ostatní a ti počali zajatce bít a kopat. Angličana spoutali pevněji než předtím a oba vězně uvázali v opačných rozích příbytku.

Když odešli, Tarzan pohlédl na svého zbědovaného druhu.

"Naděje umírá poslední," řekl, doprovázející každé slovo oblíbeného úloví trpkým úsměvem. Také poručík se ušklíbl.

"Zdá se mi," odušil, "že máme namále. Je čas k večeři!"

* * *

Zutag lovil sám, daleko od Golatovy smečky. Byl to mladý samec, ledva dospělý. Velký, silný a divoký, nadprůměrné inteligence a vysokého čela. Golat v něm viděl možného protivníka, a tak na něho žárlil a neměl ho rád. Zutag proto chodil raději sám. Ale byla to i jeho odvaha, která mu dovoľovala pustit se dál od smečky.

Toho dne lovil jižním směrem a vracel se obvyklou cestou podél řeky k osadě Gomangani. Jejich podivné způsoby, ne nepodobné opičím, poutaly jeho zájem a zvědavost. Jako vždy i tentokrát se usadil na stromě, odkud přehlédl celou vesnici a mohl pozorovat černochoy při práci.

Sotva se uvelebil, byl vyrušen praskotem větve sousedního stromu. Viděl, jak jakýsi Tarmangani padá přímo na cestu, protínající osadu. Napjatě sledoval, jak černoši odnášejí bezvládné tělo do jedné z chýší.

Zutag se vztyčil, zvedl tvář k nebi a vydal pronikavý skřek na znamení protestu. V bronzově opáleném Tarmangani poznal onu bílou opici, která přede dvěma dny přišla, aby se zúčastnila slavnosti Dum-Dum, a pak přemohla vůdce smečky, čímž si získala úctu a neskryvaný obdiv mladého samce. Zutagův hněv byl však mírněn jistou vrozenou opatrností. Místo aby zaútočil, napadlo jej, jak zachránit bílou opici lstí, a nikoli silou svých tlap a tesáků.

Nejprve chtěl vniknout do osady a zajatce unést. Když ale viděl, kolik černých bojovníků je uvnitř a kolik jich sedí u vchodu do doupěte, kde byla bílá opice uvězněna, pochopil, že něco takového nezvládne sám, a proto stejně tiše, jak přišel, zamířil na sever.

* * *

Veleopi byli dosud na planině, kde stála chatrč, kterou tu zbudovali Tarzan a Berta Kircherová. Jedni hledali na kraji lesa něco k snědku, druzí lenořili v chladivém stínu obrovitých stromů.

Dívka vyšla z příbytku. Slzy jí dávno oschly. Plná úzkosti hleděla směrem, kudy Tarzan zmizel. Tu a tam rovněž vrhla

pohledem po svých huňatých strážcích. Jak by bylo snadné, aby kterýkoli z nich přeskočil hrazení a zahubil ji! Jak byla bezbranná, i se svým oštěpem, který jí zanechal bílý obr! Uvědomila si to, když viděla zavalitá ramena, býčí šíje a ocelové svaly, vystupující pod lesklou srstí opičáků. Ještě nikdy neviděla tolik síly. Takové tlapy by nepochybně dokázaly zlomit její kopí jako zápalku! A jediný jejich úder by znamenal jistou smrt!

Právě když takto uvažovala, seskočil z větvi na mýtinu mladý samec. Jakmile se přiblížil, prohlížela s obdivem jeho krásný černý kožich, protkaný stříbrem. Opičák byl zjevně rozrušen. A nevšimla si toho jen dívka. Ostatní opi mu hned vyšli vstříc, vítající ho hlasitým mručením.

Byl mezi nimi i Golat. Měl naježený hřbet, cenil tesáky a vrčel. Neboť kdo ví, přichází-li Zutag v míru?! Golat již nejednou zažil, jak se některý z mladých samců pokusil ohrozit jeho královský majestát. Leckdy býval i svědkem pútek mezi členy smečky, a tudíž nechtěl nic ponechat náhodě.

Kdyby se Zutag choval jako jindy, jistě by nevzbudil takovou pozornost. A tak teprve když se s ostatními několikrát vzájemně obešli a očichali, mohl vypovědět, co viděl u doupat Gomangani.

Golat zavrčel a odvrátil se.

"Ať se bílá opice o sebe postará sama!" rozhodl.

"Je to velký op," mínil Zutag. "Přišel žít s kmenem Golatovým v míru. Zachraňme ho před Gomangani!"

Golat znovu zavrčel a měl se k odchodu.

"Zutag tedy pro něho půjde sám," vykřikl mladý samec, "když se Golat Gomangani bojí!"

Vůdce smečky se otočil, pronikavě zavěštl a počal se bít tlapami do hrudi.

"Golat se nebojí!" řval. "Ale nepůjde, neboť bílá opice nepatří k jeho kmeni. Jdi za Tarmangani sám a vezmi s sebou jeho družku, když ho chceš zachránit!"

"Zutag půjde!" neváhal rozhořčený opičák. "A vezme s sebou družku Tarmangani a všechny mladé samce, kteří nejsou zbabělci!"

Při těch slovech se rozhlédl smečkou.

"Kdo půjde se Zutagem bojovat proti Gomangani a vysvobodit našeho bratra?" ptal se.

Osm mladých samců se protlačilo k vyzývateli, avšak staří opi jen kroutili hlavami.

"Dobrá!" vykřikl Zutag. "Nechceme s sebou slabochy, protože s Gomangani mohou bojovat jen silní!"

Staří samci nevěnovali jeho vychloubání valnou pozornost, zato ti, kdo se rozhodli jej doprovodit, byli na sebe náležitě pyšní. Obstoupili Zutaga, bili se do prsou, cenili zuby a vydávali divoké skřeky, při nichž dívka tuhla krev v žilách.

Po celou dobu sledovala Berta dění na palouku s vytřeštěnými očima. Zdálo se jí, že mezi opy se schyluje k bitce.

Sotva Zutag a jeho stoupenci počali halasně křičet, roztrásla se po celém těle, neboť žádný zvuk v džungli není tak pronikavý jako řev veleopa. Pakliže se dříve bála, nyní téměř umírala hrůzou, když Zutag se svým doprovodem zamířili k ohradě.

Vůdce výpravy přeskočil hrazení a stanul před dívkou. Napřáhla oštěp, míříc mu přímo do prsou. Leč Zutag jen mírně mručel a posunky naznačoval, že jí nechce ublížit. Přestal cenit tesáky a počínal si tak, jako by chtěl mladé ženě cosi sdělit. Ta však nerozuměla a dál pevně třímala kopí. Opičák po chvíli ztratil trpělivost, jediným máchnutím mocné tlapy ji vyrazil zbraň a poté ji uchopil za ruku. Byla bez sebe strachy, ale zároveň měla pocit, že od téhle šelmy nebezpečí nehrozí.

Zutag nepřestával brebentit a neustále ukazoval k jihu. Táhl dívku k ohradě v úporné snaze vysvětlit jí svůj záměr.

Náhle, jako by dostal nápad, pustil svou chráněnkou a sebral ze země oštěp. Mělo to snad nějakou souvislost s bílým obrem? Stalo se mu něco?

Ta představa dodala Bertě Kircherové odvahy. Bez otálení vykročila vpřed, ochotně následující mladého opičáka. Když Zutag viděl, jak dívka odstraňuje větve z ohrady, přiskočil na pomoc a zanedlouho již společně vyběhli za ostatními.

Postupovali rychle, takže dívka nezbylo než celou cestu běžet. Neměla však tolik sil a zůstávala pozadu. Zutag se pro ni musel neustále vracet a pohánět ji k většímu spěchu. Znovu ji vzal za ruku a táhl za sebou, nedbaje jejích protestů. V jedné chvíli se zapletla nohama do porostu a upadla. To již Zutaga počala přecházet trpělivost. Zbývající samci dávno čekali na kraji lesa! Ale pak si uvědomil, že to slabé stvoření jim nemůže stačit. A budou-li se ploužit tak jako dosud, Tarmangani nezachrání!

Bez dalšího rozmyšlení popadl dívku a hodil si ji na záda. Chytila se ho kolem krku a vyrazili. Teď už mohl Zutag volit vzdušnou pouť korunami stromů. Ještě štěstí, že mladá žena měla na sobě jezdecké kalhoty, a ne sukni, jíž by mohla kdykoli zachytit o větve. Držíc se pevně opičákovy šíje, přivírala oči, aby neviděla pod sebe. Cesta džunglí na hřbetě veleopa byla ohromujícím zážitkem!

Počáteční strach zvolna pominul a dívka mohla otevřít oči a sledovat okolí.

Nakonec obavy zmizely úplně a vystřídal je pocit naprostého bezpečí, když viděla, s jakou lehkostí a jistotou si opičák počíná. Její obdiv k němu stále rostl, neboť i přes nemalou zátěž se pohyboval stejně rychle jako jeho druzi.

Ani jedinkrát se Zutag nezastavil, dokud nedospěl k vysokému stromu nedaleko vesnice. Zpoza ohrady sem doléhaly nejrůznější zvuky - smích a pokřik domorodců, mečení koz a štěkot psů. Skrze listoví zahlédla dívka místo, odkud nedávno uprchla. Otřásla se při pomýšlení, že by se mezi divochy měla vrátit. Proč ji sem ale opičák přivedl? To věru nechápala.

Opi nyní prolézali větrovým zvolna a tiše jako veverky. Konečně se ocitli na stromě, odkud bylo dobře vidět za ohradu. Zutag se přikrčil na silné větvi a pokynul dívce, aby se ho pustila a usedla vedle něj. Pak počal dělat různé posunky, z nichž nakonec pochopila, že bílý obr je v osadě uvězněn.

Pod nimi se prostírala střecha jedné z chatrčí. Seskočit na ni bude hračkou. Ale co dál? Stmívalo se a od ohnišť

stoupalo mihotavé světlo. Dívka spatřila kůl uprostřed hlavní cesty a spoustu otepí kolem - a v té chvíli jí došlo, co se chystá. Kdyby tak s sebou měla zbraň! To by se bez váhání vydala do vesnice a pokusila se zachránit odsouzenci

život!

Věděla, že ji ten muž nenávidí, a přesto mu byla zavázána. Nerozuměla mu. Snad nikdy v životě se nesetkala s tak záhadným člověkem! V mnohém byl divočejší než šelmy, s nimiž žil, a zároveň svým chováním připomínal rytíře ze starých časů. Za oněch několik dní, které s ním strávila v džungli, odkázána plně na jeho libovůli, pojala k němu naprostou důvěru a zbavila se i strachu, který z něho zpočátku měla. Dokázal však být i krutý - proč by ji jinak chtěl zanechat samotnou uprostřed divočiny, kde na každém kroku číhá smrtelné nebezpečí?

Zutag čekal, až se setmí, aby provedl svůj plán. Seděl se svými soukmenovci ve větvích a sledoval dění v osadě. Zdálo se, jako by mezi černochoy došlo k potyčce. Několik jich obklopilo jiného, snad náčelníka. Pokřikovali a zuřivě mávali rukama. Hádky trvala pár minut a poté se všichni rozešli. Dva bojovníci vyrazili na konec osady, aby se odtud vrátili s dalším kulem, který zapustili do země vedle prvního. Dívka marně přemítala, proč tak činí. Na vysvětlení si musela ještě počkat...

* * *

Byla již tma. Vesnice tonula v záři ohňů. Berta Kircherová spatřila několik bojovníků, jak vcházejí do chatrče, kterou Zutag tak bedlivě sledoval. Po chvíli vyšli ven, vlekouce ulicí dva zajatce. V prvním okamžité poznala svého zachránce, druhý byl Angličan v letecké uniformě. Teď bylo jasné, proč jeden kůl nestačil!

Zvedla se, položila opičákovi ruku na rameno a ukázala k vesnici.

"Pojďme!" řekla, jako by mluvila s člověkem, a vzápětí seskočila na střechu chýše a odtud na zem. Kradla se podél příbytku, držíc se ve stínu co nejdále od ohňů. Když se ohlédla, viděla za sebou Zutaga a siluety dvou z jeho osmi soukmenovců. Nebylo pochyb, že ji doprovázejí, což ji uklidnilo a naplnilo pocitem bezpečí.

Zastavila se u jedné z chatrčí při hlavní ulici a opatrně vyhlížela za roh. Viděla, jak na prostranství u cesty se shromáždili černoši kolem zajatců, přivázaných ke kůlům. Všechny zraky se nyní upíraly na vězně, a tak bylo málo pravděpodobné, že by ji a její druhy objevil někdo dřív, než cokoliv podniknou.

Kdyby tak měla zbraň a mohla zaútočit! Doufala, že nějakou nalezne v chýši. Vklouzla dovnitř a za ní jeden po druhém všech devět opičáků. Rozhlédla se příbytkem, až konečně našla oštěp. Takto vyzbrojena zamířila zpátky ke vchodu.

* * *

Tarzan a poručík Smith-Oldwick byli pevně připoutáni ke kůlům. Dlouho setrvali mlčky. Angličan natočil hlavu, aby viděl na svého spoluvězně. Tarzan stál vzpřímeně, bez známky strachu. Jeho tvář byla jako z kamene - jako by se ho to vše ani netýkalo, byť oba muži tušili, že budou vystaveni mučení.

"Sbohem, příteli," zašeptal poručík.

Tarzan se k němu obrátil a usmál se.

"Sbohem," opakoval. "Chcete-li, aby byl brzy konec, vdechujte zhluboka kouř a plameny."

"Díky," odvětil letec, a jakkoli jeho výraz vyjadřoval bezmoc, vypjal hrud'.

Ženy a děti se usadily v kruhu kolem obětí a divoce pomalovaní válečníci se chystali k tanci smrti.

Tarzan se znovu otočil k poručíkovi.

"Pakliže jim chcete pokazit zábavu," řekl, "snažte se nedat najevo, že trpíte. Pokud vše vydržíte s chladnou tváří a beze slova, připravíte je o radost z utrpení jiných. Ještě jednou sbohem - a hodně štěstí!"

Angličan neodpověděl, jen stiskl čelisti. Byl odhodlán splnit Tarzanovu výzvu.

Divoši se semkli do těsného kruhu. V příští chvíli dá Numabo oštěpem pokyn k mučení, a poté bude u nohou zajatců zapálena hranice!

Náčelník přikročil blíž, obnažuje mezi masitými rty dvě řady ostrých zubů. Na okamžik se sehnul, mocně podupávaje, aby vzápětí vyskočil do výšky. Krok za krokem se s napřaženým kopím blížil k obětem. Konečně zasáhl Tarzana do prsou. Z rány počal po snědé pokožce stékat slabý pramének krve. A tehdy se zpoza přihlížejících ozval pronikavý ženský výkřik a za ním hlasité skřeky, vrčení a štěkot.

Nastala vřava. Zajatci dosud neviděli toho, kdo ji způsobil. Ale Tarzan jej ani vidět nemusel - hlasy opů prozrazovaly vše. Jen nechápal, jak se sem dostali a proč zaútočili. Nevěřil, že by ho přišli vysvobodit.

Numabo a jeho válečníci ustali v tanci. Viděli, jak se zástupem vyděšených vesničanů prodírá bílá dívka - právě ta, která jim nedávno uprchla. A za ní se ze tmy vynořilo několik zarostlých pralesních obrů, vzbuzujících děs a hrůzu.

Zutag se řítí vpřed, rozdávaje tlapami úderů vpravo vlevo a trháje mocnými tesáky vše, co mu přišlo do cesty, následován svými druhy. Minuli ženy a děti a zamířili k Numabovi a jeho bojovníkům. A tehdy si Tarzan uvědomil, že je přicházejí zachránit.

Zvolal na Zutaga: "Vrhněte se na velké samce a ona nás rozváže!" A vzápětí na dívku: "Rychle! Přetrhněte pouta! Opi se postarají o černochoy!"

Berta přiskočila k Tarzanovi. Neměla nůž a řemeny byly pevně utaženy. Počínala si však obratně a chladnokrevně, takže zatímco Zutag a jeho soukmenovci bojovali s divochy, podařilo se jí uvolnit pouta natolik, že se Tarzan za okamžik vyprostil.

"Teď rozvážte Angličana!" přikázal a vyrazil za Zutagem, aby mu pomohl. Numabo a jeho válečníci byli v přesile a postavili se na odpor.

Tři z opů již leželi mrtvi. Tarzan pochopil, že musí zvolit jiný způsob boje, nemají-li být poraženi. Vtom mu blesklo v očích, neboť objevil účinnou zbraň. Štěstěna jim byla nakloněna! Usmál se, zvedl jednu z nádob s vřící vodou z ohniště a vmetl ji černochoům rovnou do tváře. S výkřiky hrůzy i bolesti se divoši dali na ústup, byť je náčelník neustále vyzýval k útoku.

Sotva se zbavil jedné nádoby, chopil se Tarzan další. Třetí již nebylo třeba, neboť vesničané se rozprchli do všech stran, hledajíce úkryt v chatrčích. A než Tarzan našel své věci, které mu divoši odňali, podařilo se dívce rozvázat mladého Angličana.

Pak všichni společně - tři Evropané a šest veleopů - zamířili k bráně vesnice. Letec se na cestu vyzbrojil oštěpem, který ukořistil jednomu z černochů. Numabo neměl sílu vyburcovat své muže znovu do boje, a tak prošli osadou bez úhony. Po chvíli zmizeli v temnu pralesa.

Tarzan kráčet mlčky. Vedle něho šel Zutag, za ním zbylí opi, následování slečnou Kircherovou a poručíkem. Angličan byl unesen a zmaten zároveň.

Málokdy se Tarzan musel cítit komukoli zavázán. Dokázal se protloukat divočinou díky svým ocelovým svalům, dokonale vyvinutým smyslům a bystrému úsudku. A dnes se mu stalo cosi neobvyklého - někdo jiný mu zachránil život...

Tarzan zavrčel, neboť zachráncem byla žena, a navíc příslušnice národa, který nejvíce nenáviděl!

Nález letadla

Tarzan se vrátil z úspěšného lovu, nesa na zádech Baru, jelena. Vyhoupl se do větvi velkého stromu na kraji planiny, aby si odpočinul, pozorně sleduje dvě postavy, kráčející od řeky k chatrči, obehnané ohradou. Potřásl hlavou a vzdychl. V myšlenkách se ocitl v příbytku na pobřeží, který zbudoval jeho otec a k němuž jej poutaly vzpomínky na šťastné dětství. Od chvíle, co ztratil ženu, toužil vrátit se tam, kde prožil mladá léta - do divoké, neprostupné džungle, kterou tolik miloval. Doufal, že se ke své tiché zátocce znovu vypraví, aby překonal svůj zármutek a zapomněl...

Ale chatrč na pobřeží byla odtud daleko, a pak - cítil se povinován svým dvěma společníkům. Jedním byl mladý muž v obnošené uniformě Britského královského letectva, druhým mladá dívka v cárech jezdeckého obleku. Osud svedl dohromady tři zcela odlišné lidi - polonahého divocha, anglického důstojníka a ženu, kterou divoch nenáviděl, neboť patřila k nepřátelenskému národu a byla jeho vyzvědačkou.

Tarzan nevěděl, jak jinak se od nich odloučit, než dovést je k východnímu pobřeží. To ale znamenalo ještě jednou podstoupit strastiplnou a nekonečnou cestu. Leč co zbývá? Ti dva nemají ani dost sil, ani znalostí o pralese, aby jej mohli doprovázet neznámou krajinou na západ. A pak - ani po jejich společnosti netoužil. Angličana by snad ještě snesl, ale při představě, že by s ním v otcově srubu byla i ona mladá dívka, hněvivě zavrčel.

A tak se rozhodl dopravit oba obtížné jedince zpátky k východnímu pobřeží, či alespoň k nejbližší osadě obývané bělochy. Zpočátku měl v úmyslu ponechat dívku jejímu osudu, avšak to bylo ještě předtím, než mu zachránila život a vysvobodila ho ze zajetí černých Wamabů.

Cítil se jí zavázán. Přesto se nemohl ubránit úsměvu při pomyšlení na bezmocnost svých svěřenců uprostřed divočiny. Jak nedokonalý tvor je člověk! Jak bídně je vybaven k boji s nástrahami džungle! Dokonce i mládě z Golatovy smečky je na tom lépe - dokáže alespoň utéci! Snad jen Kota, želva, je tak pomalá a bezbranná jako člověk!

Bez Tarzana by tihle dva dozajista zahynuli hladem, byť bylo potravy na každém kroku dost. Onoho rána Tarzan přinesl ovoce, ořechy a banány, a teď se vrací s masem. A oni? Přinejlepším jsou schopni dojít k řece pro vodu!

Ani teď, kdy se ubírali přes palouky, neměli o Tarzanově přítomnosti sebemenší tušení. Nevěděli, že je pozoruje, ba ani to, že z křoviska u vchodu do přístřešku se na ně upírají oči někoho, kdo jim zdaleka není tak přátelsky nakloněn. Nevšimli si ničeho - zato Tarzan ano.

Neviděl vetřelce, nicméně ucítil jeho pach a vytyšil jeho úmysly. Sotva znatelný záchvěv listů v houštině jej stačil upozornit na šelmu, neboť nemohl být způsoben větrem. Zapříčinil ho její pohyb, který rozechvěl stvoly. Každý, kdo žil v pralese, tohle ví. Onou šelmou byl Sheeta, leopard, který tu čekal na dvojici, vracející se od řeky.

Byli již v půli cesty k ohradě, když na ně Tarzan zavolal, aby se zastavili. Udiveně pohlédli směrem, odkud varování zaznělo, a vzápětí viděli bílého obra seskakovat ze stromu a mířit rovnou k nim.

"Pojďte pomalu ke mně!" vybídl dvojici. "Neutíkejte, nebo Sheeta zaútočí!"

Uposlechli, leč tvářili se nechápavě.

"Co tím míníte?" zeptal se poručík. "Kdo je to Sheeta?"

Místo odpovědi shodil Tarzan z ramene tělo Bary a vyrazil vpřed. Otočili se a zjistili, že se za nimi žene rozlícený leopard.

Sheeta zpozoroval Tarzana, spouštějícího se z koruny a běžícího k těm, které si vyhlédl za kořist. Zkušenost a instinkt mu napověděly, že ho chce Tarmangani o úlovek připravit. A protože byl hladový, neměl v úmyslu se tak snadno vzdát.

Dívka strnula a vykřikla hrůzou, sotva spatřila hrozivě vyceněné tesáky šelmy, jež byla stále blíž. Přitiskla se k muži, který, ač neozbrojen, se neohroženě postavil nebezpečnému útočníku. Tarzan si toho povšiml a musel přiznat, že i přes bezvýhodnost situace si Angličan počíná statečně.

Leopard každým skokem ukrajoval ze vzdálenosti, která jej dělila od kořisti. Za pár okamžiků ji jistě dostihne! Ale ať byl jakkoli rychlý, Tarzan nebyl pomalejší! Poručík zahlédl, jak se kolem něho přehnal jako vítr. Viděl, jak se velká kočka vymrštila, aby se vyhnula polonahému divochovi. Měla zřejmě v úmyslu nejprve se zmocnit kořisti, a pak se vypořádat s bílou opicí.

Poručík nevycházel z úžasu, ledva Tarzan skočil po šelmě jako brankář po míči. Silné, bronzové opálené paže uchopily protivníka - levá pod levou plecí a pravá za přední tlapu. Jediný chvat - a leopard ležel na zemi. Obě těla, spletená v klubko, se zmítala porostem. Angličan slyšel řev a vrčení, a nebylo věru snadné rozeznat, či hlas patří šelmě a či jejímu soupeři.

Po prvním záchvatu hrůzy se Berta Kircherová konečně vzpamatovala a pustila se poručíkovy ruky.

"Můžeme mu nějak pomoci?" zeptala se.

Angličan se rozhlédl, hledaje něco, čím by mohl šelmu napadnout.

Náhle dívka vyběhla k přístřešku. "Počkejte tady!" volala. "Přinesu oštěp, který mi nechal!"

Poručík viděl, jak se Sheeta pokouší zatnout do Tarzana tesáky, zatímco ten se mu v tom snaží zabránit. Na těle obrově se rozvinuly mohutné svaly a na krku mu naběhly žíly jako provazy, prozrazující nezměrné úsilí přemoci velkou kočku. Tarzan se zakousl Sheetovi do šíje a nohama jej sevřel kolem břicha. Sheeta vyskakoval do výšky ve snaze protivníka setřást. Náhle se vrhl k zemi a počal se převalovat ze strany na stranu. Pak se postavil na zadní a znovu sebou mrštil o zem. Bílá opice se ho však držela jako klíště, svírajíc mu hrud' stále silněji.

Konečně se vrátila dívka s Tarzanovým oštěpem. Nečekala, až k ní Angličan doběhne, aby mu jej podala, nýbrž sama přiskočila k bojující dvojici. Několikrát se rozpáhla, aby zvíře proklála ostrým kopím, ale vždy se na poslední chvíli zalekla, že zasáhne nepravý cíl. Když však obě těla na okamžik znehybněla, jako by odpočívala, sebrala veškerou sílu a vrazila oštěp Sheetovi rovnou do srdce.

Tarzan se zvedl od mrtvého leopardova těla a otrásl se po vzoru šelem. Tento bezděčný pohyb zanechal v dívce i v Angličanovi hluboký dojem. Vypadalo to, jako když si lev po boji rovná kožich. A pak zazněly z Tarzanových rtů mocné skřeky a divoké vrčení.

Obr pohlédl na dívku. Byla to znovu ona, kdo mu pomohl a kdo si jej tak napodruhé zavázal! To ho rozladilo, nicméně nemohl neobdivovat její odvahu - vlastnost, kterou ctil u každého.

"Tady je úlovek," řekl bezděky, sbíraje ze země jelena. "Myslím, že si budete chtít svůj díl uvařit. Já však maso takhle nekazím!"

Následovali jej k ohradě. Odkrojil jim několik porcí a sám si ponechal kýtu. Mladý poručík rozdělal oheň a dívka připravila skrovný pokrm. Zatímco vařila, oba muži ji pozorovali.

"Je skvělá, že?" zamumlal Smith-Oldwick.

"Je to Němka - a špiónka!" odpověděl Tarzan.

Angličan nechápal. "Jak to myslíte?" zvolal.

"Jak to říkám," potvrdil Tarzan. "Je to Němka a vyzvědačka k tomu."

"Tomu nevěřím," pochyboval letec.

"Nemusíte," řekl Tarzan. "Je mi jedno, čemu věříte. Viděl jsem ji na schůzce s německým generálem a jeho důstojníky v táboře nedaleko Tavety. Všichni ji znali jménem. Předala jim jakési listiny. Pak jsem ji viděl v přestrojení v britském táboře, a poté znovu v rozhovoru s jedním z německých důstojníků ve Wilhelmstalu. Je to Němka a špiónka, ale zároveň žena - a proto jí nedokáži ublížit."

"Skutečně si myslíte, že tohle všechno je pravda?" ptal se poručík. "Proboha! Já tomu nemohu uvěřit! Je tak dobrá a statečná!"

"Statečná je," souhlasil Tarzan, krčíc rameny. "Ale každý má nějakou dobrou vlastnost. Co jsem řekl, je pravda. Proto ji nemám rád. A vy?"

Poručík Smith-Oldwick skryl hlavu do dlaní.

"Bůh mi odpusť," zašeptal konečně. "Nedokáží ji nenávidět!"

Tarzan přeměřil Angličana nechápavým pohledem.

"Půjdu znovu na lov," pravil. "S jídlem vystačíte dva dny. Do té doby se vrátím."

Bez rozloučení se vydal k džungli. Poručík přikročil k dívce a tlumočil jí poslední slova jejich záhadného ochránce.

Dívali se za ním, dokud nezmizel v porostu na konci mýtiny...

Když bílý obr odešel, pocítila Berta zvláštní úzkost. Kolik nebezpečí jim od této chvíle hrozí! Pokud byl s nimi, cítila se v přístřešku bezpečně. Prála si, aby zůstal. Ony dva dny jí připadaly jako věčnost. Dva dny strachu a hrůzy!

Otočila se na svého společníka.

"Prála bych si, aby tu byl s námi," přiznala. "Mám mnohem menší strach, když je nablízku. Je drsný a vzbuzuje hrůzu, ale i tak se s ním cítím klidněji než s kýmkoli jiným. Myslím, že mě nemá rád, a přitom nedopustí, aby mi někdo ublížil. Nerozumím tomu."

"Ani já tomu nerozumím," potvrdil Angličan. "Vím jen jedno - to, že jsme tady, kříží jeho plány. Rád by byl sám. Snad doufá, že než se vrátí, nebudeme mezi živými. Vždyť všude kolem číhá tolik nebezpečí! Měli bychom se pokusit najít nějakou bělošskou osadu. Ten člověk o nás nemá zájem a sami v džungli dlouho nepřežijeme. Procestoval jsem různé končiny Afriky, ale nikde jsem neviděl podobné místo, kde by žilo tolik divokých šelem a krvelačných divochů. Pokud se vydáme k východnímu pobřeží, bude nebezpečí jen o málo větší, než kdybychom zůstali tady. A jestli přežijeme, jistě najdeme cestu, jak odtud!"

Poručík se náhle odmlčel, jako by jej cosi napadlo. Vzápětí se znovu rozhovořil zvýšeným hlasem:

"Ostatně - můj letoun musí být dosud tam, kde jsem přistál a kde mě zajali domorodci! Zacházet s ním neumějí a snad ho ani nezničili. Spíš se něčeho tak podivného budou bát a ani se nepřiblíží. Ano, letadlo bude určitě tam, kde jsem je zanechal! A dopraví nás bezpečně k našim lidem!"

"Nemůžeme odejít," namítla dívka, "dokud se nevrátí. Musíme mu poděkovat. Jsme mu za mnohé zavázáni."

Muž na ni chvíli mlčky hleděl. Zajímalo jej, zda ví, co si o ní Tarzan myslí, a počal uvažovat, kolik pravdy může být na jeho slovech. Čím déle se na dívku díval, tím těžší bylo uvěřit, že jde o nepřátelskou vyzvědačku. Chtěl se jí zeptat rovnou, avšak cosi mu v tom bránilo. Nakonec se rozhodl vyčkat. Až pozná mladou ženu blíž, jistě se pravdu dozví!

"Myslím," pokračoval ve svých úvahách, "že bude rád, když nás tu nenajde. Netřeba po dva dny vystavovat život nebezpečí jen proto, abychom mu poděkovali, jakkoli si vážíme všeho, co pro nás udělal. Svůj dluh jste již splatila - a z toho, co mi řekl, soudím, že právě vy byste neměla zůstat déle!"

Berta se naň podívala s udiveným výrazem ve tváři.

"Co tím máte na mysli?" zeptala se.

"Nerad to říkám," odpověděl Angličan, poklepávaje neklidně špičkou nohy o zem, "ale věřte mi, že by byl raději, kdybyste tu nebyla."

"Řekněte mi proč?!" naléhala. "Mám právo to vědět!"

Poručík se vzpřimil a pohlédl dívce do očí.

"Řekl, že vás nenávidí," prozradil. "Chrání vás jen proto, že jste žena!"

Dívka zbledla a vzápětí se zarděla.

"Za chvíli budu připravena k odchodu. Měli bychom s sebou vzít nějaké maso. Bůh ví, kdy seženeme další."

A tak se vydali podél řeky na jih. Muž třímal v ruce krátký oštěp, který Tarzan před časem zanechal Bertě Kircherové. Ta pak neměla víc než silnou haluz, jež jim zbyla po stavbě ohrady. Před odchodem přiměla poručíka, aby napsal Tarzanovi krátký dopis, v němž mu společně poděkovali a rozloučili se s ním. List pak připíchli třískou na stěnu přístřešku.

Cestou museli být neustále ve střehu, neboť kdekoli za ohlédnutí či za stromem mohla číhat krvelačná šelma. A navíc hrozilo nebezpečí, že náhodně potkají některého z Numabových černých válečníků. Protože jeho osada ležela tímž směrem, bylo lépe se jí vyhnout.

"Nebojím se ani tak zdejších divochů," řekla dívka, "jako Usangy a jeho lidí. Patřili k domorodé jednotce ve službách bílých velitelů. Vzali mě s sebou, když zběhli z armády - snad aby mě podrželi jako rukojmí nebo prodali do harému některého bohatého sultána na severu. Usanga je horší než sám Numabo. Prodělal výcvik v Evropě a má lepší zbraně!"

"Měl jsem tedy štěstí," poznamenal Angličan, "že mě zajal starý Numabo! Usanga by se létajícího stroje asi tolik nebál a věděl by, jak jej zničit."

"Nezbývá než se modlit, aby nás černý seržant neobjevil," dodala dívka.

Dali se k místu, o kterém se domnívali, že leží asi míli od vesnice, a odtud pak zamířili divočinou na východ. Porost zde byl tak hustý, že se jim prodírali jen s největší námahou. Občas se museli plazit po břiše či přelézat spadlé stromy. Líány, vpletené mezi kmeny a větve živých či odumřelých pralesních velikánů, tvořily téměř neprostupný labyrint...

* * *

Jižně odtud se zatím na rozlehlé pláni shromáždil zástup domorodců kolem předmětu, který v nich vyvolal neskrývaný úžas. Byli oděni do zbytků německých uniforem a nevyhlíželi nijak přívětivě. A nejzavileji z nich se tvářil seržant Usanga. Tím, co je zaujalo, bylo britské letadlo.

Usanga se stroj vydal hledat hned poté, co Numabovi válečníci přivlekli do vesnice Angličana. Vedla jej stejnou měrou zvědavost jako touha letoun zničit. Když ho našel, připadl na jinou myšlenku a změnil své rozhodnutí. Vždyť oně věci lze ještě využít!

Každý den se k letadlu vracel. Zpočátku je nenáviděl, avšak časem na ně začal pohlížet očima vlastníka. A tehdy ho napadlo, že by se umělého ptáka rád naučil ovládat. Jaká by to byla krása vznášet se nad vrcholky stromů! A jakou úctu a obdiv by získal mezi svými bojovníky! Kdyby dokázal létat, vážili by si ho obyvatelé všech okolních osad a jistě by ho měli za spřízněnce bohů!

Usanga si zammul ruce a mlaskl masitými rty. Stal by se bohatcem, neboť vesničané by jej zahrnuli dary - a možná by si mohl dopřát i více manželek! V té chvíli však pomyslel na Naratu, která mu vládla železnou rukou. Jakkoli se představu své ženy snažil zapudit, neustále se mu vracela. A tak vehementně přesvědčoval sám sebe, že bůh je bohem teprve tehdy, má-li alespoň tucet manželek.

Ohmatával jednu součástku za druhou, doufaje, že přijde na to, jak stroj vlastně létá. Často pozoroval anglické letce, jak krouží nad německými liniemi. Jejich počínání mu připadalo jednoduché. Měl pocit, že by to dokázal stejně dobře - jen kdyby mu někdo ukázal, co a jak má dělat. A pak - zbývala naděje, že bílý muž, který sem kdysi přiletěl a poté uprchl Numabovi, padne nyní do jeho rukou a naučí ho, jak stroj přimět k tomu, aby se vznesl do výšky. Proto trávil v blízkosti letounu většinu času, nepřestávaje v hloubi duše věřit, že se pro něj běloch vrátí.

Konečně byl za svou trpělivost odměněn. Právě když se svými muži opouštěl planinu a mířil do džungle, zaslechl hlasy. Skryt v hustém porostu, div nevykřikl radostí, neboť mezi stromy spatřil přícházet britského důstojníka, a s ním svou někdejší zajatkyň!

Jaké štěstí, že mu osud předhazuje oba najednou!

Muž a dívka kráčeli lesní stezkou, ničeho netušíce. Poručík právě vysvětloval, že musejí co nevidět dorazit k místu, kde onoho dne přistál. Ještě pár kroků, a konečně uvidí letadlo, které znamená záchranu života a vytouženou svobodu! Pěšina byla dostatečně široká, takže šli vedle sebe. Za zatáčkou se jim otevřel pohled na planinu - a na letoun, který vypadal zcela netknutě. Oba svorně vydechli úlevou. A v té chvíli se vynořil z křoví Usanga se svými černými bojovníky.

Černý pilot

Dívka vykřikla hrůzou a zklamáním. Svoboda, která se zdála na dosah, byla opět v nedohlednu! Také Angličan byl rozčarován - ale ještě více rozezlen. Když zjistil, že černoši mají na sobě uniformy, okamžitě se pídil po veliteli.

"Nerozumí vám," řekla dívka, aby se vzápětí pokusila zopakovat poručíkovu otázku v řeči domorodců.

Usanga se ušklíbl.

"Ty víš, kde je, bílá ženo!" odpověděl. "Je mrtev. A jestli tenhle bílý muž neudělá, co mu řeknu, i on zemře!"

"Co po něm chcete?" ptala se dívka.

"Chci, aby mě naučil létat jako pták!" odvětil Usanga.

Berta Kircherová se zatvářila překvapeně, nicméně tlumočila poručíkovi divochovo přání.

Angličan se na okamžik zamyslel.

"Tak on se chce naučit létat?" pravil. "Zeptejte se ho, zda nás pustí na svobodu, když ho to naučím," a ukázal směrem k letadlu.

Dívka zopakovala požadavek Usangovi. Ten byl ve své prohnanosti ochoten přislíbit cokoli.

"Ať mě bílý muž naučí létat, a já vás dovedu zpátky k vašim lidem. Ale velký pták bude můj!" rozhodl.

Berta Kircherová přeložila divochovu odpověď. Poručík nejprve pokrčil rameny, ale nakonec souhlasil.

"Myslím, že jinou možnost, jak se odtud dostat, nemáme," řekl. "Koneckonců letoun je pro britskou armádu stejně odepsán. Odmítnu-li nabídku toho černého ničemy, udělá s námi krátký proces a letadlo tu zůstane. Když mu vyhovím, je alespoň nějaká naděje, že vás dostanu do bezpečí. A to má pro mě větší cenu než všechna letadla Britského královského letectva dohromady!"

Dívka jej přelétla pohledem. Jeho slova prozrazovala, že pro něho přestala být pouhou družkou v neštěstí. Jen litovala, že k tomu došlo právě za takovýchto okolností. A v tom momentě jako by jí přes čelo přelétl stín.

Všiml si toho a uvědomil si, že na něco podobného není vhodný čas.

"Promiňte mi, prosím," omlouval se. "Pokud jsem se vás dotkl, slibuji, že až do chvíle, kdy budeme v bezpečí, to bylo naposled."

Usmála se a poděkovala mu. Leč co bylo vysloveno, nelze vzít zpět - a dívka od té doby věděla, že ji mladý anglický poručík miluje. A nezměnila by své mínění, ani kdyby ji na kolenou zapřísahal, že tomu tak není!

Usanga chtěl začít s létáním okamžitě. Angličan se jej snažil odradit, ale černoch počal vyhrožovat. Jako všichni divoši byl podezřívavý a hned se domníval, že ho každý chce podvést - tak jako on sám podváděl druhé.

"Dobrá, starý brachu," zabručel Angličan. "Dostaneš lekci, na kterou do smrti nezapomeneš!"

Pak se otočil k dívce.

"Přesvědčte ho, aby vás vzal s sebou," požádal ji. "Nerad bych vás tu s tou chátrou nechal samotnou."

Jakmile sdělila své přání Usangovi, opatrný seržant pojal podezření. Báł se, že by ho mohli zavézt zpátky k jeho německým pánům, které opustil. Zatvářil se zpučně a vzápětí odmítl vyhovět.

"Bílá žena zůstane s mými lidmi tady," prohlásil. "Neublíží jí, pokud se vrátíme v pořádku!"

"Řekněte mu," odpověděl Angličan, "že jestli vás neuvidím na louce, až přistaneme, odvezu ho na britské velitelství a nechám ho pověsit!"

Usanga slíbil, že dívka bude čekat na smluveném místě, a svým hrdlořežům pohrozil, že zabije každého, kdo by jí chtěl způsobit jakoukoliv újmu. A pak, následován několika černochy, odešel s Angličanem k letounu. Sotva se v něm usadil, odvaha jej počala opouštět. A když zaburácel motor a rozvířila se velká vrtule, zavolal na poručíka, aby tu věc zastavil a nechal ho vystoupit. Poručík jej však v rachotu motoru neslyšel - a i kdyby, stejně by mu nerozuměl. Letadlo se právě rozjíždělo. Usanga chtěl vyskočit, ale nedovedl se zbavit popruhu, kterým byl připoután k sedadlu. Letoun se odlepil od země, opsal široký kruh a ocitl se nad pralesem. Černý seržant byl bez sebe hrůzou. Sledoval, jak se země propadá stále hloub. Viděl stromy, řeku a mýtinu s doškovými chatrčemi Numabovy vesnice. Měl strach, aby se nezřítily, neboť v posledních dnech zcela podlehl představě svých manželek a toho, jak je pomocí létajícího stroje ovládá.

Letadlo nabralo výšku a zakroužilo nad krajinou. S přibývajícím časem se černoch přestal bát a posléze si dokonce začal všimnat, jak bílý muž stroj řídí.

Po několika manévrech se Angličan vznesl do značné výšky, aby vzápětí nechal letoun padat střemhlav dolů.

"Říkal jsem ti, že na tuhle lekci nezapomeneš!" zamručel, sotva do rachotu vrtule zazněl černochův vyděšený výkřik.

Na okamžik srovnal let a po chvíli zopakoval předchozí manévr. Několikrát zakroužil nad paloukem, aby se přesvědčil, že je dívka v pořádku, a konečně přistál, směřuje letoun přímo k místu, kde jej očekávali užaslí divoši.

Usanga se vypotácel z kabiny, roztřesený a dosud vyplašený ze střemhlavého letu. Jakmile však stanul na pevné zemi, počala se mu vracet odvaha. Záhy se vzpamatoval, holedbaje se před svými soukmenovci, že poletoval nad džunglí jako pták a dokonce že již dokáže stroj ovládat. Byl touto novou zábavou natolik unesen, že odložil návrat do Numabovy osady a přikázal rozbít tábor nedaleko letadla, aby mu s ním náhodou někdo neodletěl.

Dva dny zde tábořili a Usanga neustále naléhal na poručíka, aby jej učil se zázračným strojem zacházet. Angličan měl na paměti, kolik měsíců trvalo, než on sám podnikl první samostatný let, a jen se usmíval, když černoch trval na svém, že s sebou nikoho nepotřebuje.

"Kdybych nevěděl, že přijdu o letadlo, nechal bych ho, ať si zláme vaz!" mumlal si pro sebe.

Nakonec divocha přece jen přemluvil, aby se ještě několik dní raději věnoval výcviku. Podezřívavý Usanga však byl přesvědčen, že bílý muž má nekalé úmysly. Chce mu snad některé noci uletět?

Rozhodl se proto bělocha zbavit a s touto myšlenkou večer uléhal. Jen jedno jej znepokojovalo - jeho žena Naratu.

Kdyby se tak mohl zbavit i jí. Ale jak? Protože se své ženy báł, napadlo ho odstranit ji, až bude spát. Leč vzápětí přišel na jiné řešení, které se mu natolik zalíbilo, že nedokázal usnout. Dávno před rozedněním vstal, pln nedočkavosti, až bude moci svůj plán uskutečnit.

Při snídani k sobě povolal několik bojovníků a dlouze s nimi rozprávěl. Angličan jej potají sledoval. Viděl, že seržant černochům cosi vysvětluje, a z posunků pochopil, že je zasvěcuje do svého nového plánu, na kterém by se měli podílet. Postřehl také, že černoši několikrát stočili pohled na něho a na dívku. Jakkoli rozhovor vyhlížel nevinně, vzbudil v poručíkovi podezření, že se proti nim něco chystá. Angličan cítil, že není v jeho silách, aby tomu sám zabránil. Černoši jej odzbrojili, takže jim byl plně vydán na milost a nemilost.

Netrvalo dlouho, a měl o Usangových záměrech jasno. Jakmile totiž seržant skončil svou řeč, asi deset bojovníků okamžitě zamířilo k oběma bělochům. Beze slova se na poručíka vrhli a strhli jej k zemi. Rval se, seč mu síly stačily, několik útočníků zasáhl pěstí, leč přesila byla příliš velká. Zanedlouho ležel pevně spoután na rukou i nohou. Otočili jej na bok, takže viděl, že dívku postihl stejný osud.

Usanga Bertě cosi sděloval, ta však odmítavě kroutila hlavou.

"Co říká?" ptal se Angličan.

"Chce mě vzít s sebou letadlem," odpověděla dívka. "Někam do vnitrozemí, kde on bude králem a já jednou z jeho žen." Pak se k Angličanově překvapení usmála a pokračovala.

"Ale nebojte se! I když se mu podaří uvést letadlo do chodu, za chvíli bude po nás."

"Proboha!!!" vykřikl poručík. "Nemůžete mu to nějak rozmluvit? Slibte mu cokoli. Mám peníze, spoustu peněz, víc než ten ničema dokáže spočítat. Za ně si bude moci koupit, co bude chtít - oblek, jídlo, i ženy. Řekněte mu, že když vás pustí na svobodu, má moje slovo a dostane, oč požádá."

Dívka potřásla hlavou.

"Nemá to smysl," řekla. "Nebude tomu rozumět. A i kdyby, stejně by vám nevěřil. Černoši jsou strašně podezíraví. Neumějí si představit, že by kdokoli dostal svému slovu. A pak - Němci jim vtloukali do hlavy, že nejzrádnější lidé na světě jsou právě Angličané. Ne, takhle to bude lepší. Lituji, že nebudete s námi, neboť pokud dostane letadlo hodně vysoko, bude moje smrt mnohem přijatelnější než ta, která čeká vás."

Usanga dívce neustále skákal do řeči. Chtěl, aby mu tlumočila, o čem s poručíkem hovoří. Měl strach, že ho hodlají podvést. Berta jej uklidnila, že Angličan se s ní jen loučí a přeje jí hodně štěstí. Vtom ji cosi napadlo.

"Uděláte pro mě něco," zeptala se, "půjdu-li s vámi dobrovolně?"

"Co chceš?" vyzvídal Usanga.

"Řekněte svým bojovníkům, ať hned po našem odletu pustí bílého muže na svobodu. Nikdy nás nedohoní. To je vše, co od vás žádám. Darujete-li mu život a svobodu, půjdu s vámi bez zdráhání."

"Půjdeš se mnou tak jako tak!" zavrčel Usanga. "Je mi jedno, bude-li to dobrovolně, nebo ne. Budu velkým králem, a ty uděláš všechno, co ti poručím!"

Byl rozhodnut dosíci svého. Má už dost života s Naratu! Tahle žena i všechny ostatní budou poslouchat na slovo!

Konečně bude ve svém domě pánem!

Když dívka zjistila, že černoch je neoblomný, umlkla. Litovala mladého důstojníka, ještě skoro chlapce, který se jí tak náhle vyznal ze svých citů. Ale nedalo se nic dělat.

Na Usangův pokyn ji jeden z divochů zvedl do náruče a odnesl do letadla. Seržant připoutal svou zajatkyni k sedadlu. Aby mohl zapnout bezpečnostní pás, musel jí rozvázat ruce. Sám pak usedl za řídicí páku.

Dívka se ohlédla po Angličanovi. Ač smrtelně bleďá, usmívala se.

"Sbohem!" zvolala.

"Sbohem! Bůh vám žehnej!" opětoval roztřeseným hlasem. "Chtěl jsem vám něco říci. Mohu nyní, když se konec blíží?" Pohnula rty, avšak její slova zanikla v řevu motoru. Letoun se rozjel po planině. Angličan viděl, jak žena, kterou miluje, je unášena vstříc jisté smrti, a hluboce vzdychl.

Viděl, jak se letadlo zvedlo a počalo stoupat. Start se podařil. Ale jistě to byla jen náhoda. Zanedlouho se nepochybně zřítí! A i kdyby černoch udržel stroj ve vzduchu, nedokáže přistát.

Avšak - co se to děje? Poručíkovi jako by se zastavilo srdce...

Usangova odměna

Celé dva dny strávil Tarzan na lovu a nyní se vracel tam, kde zanechal Bertu Kircherovou s poručíkem. Nocoval na stromě, jehož větve se skláněly nad řeku, tekoucí nedaleko mýtiny. Ráno pak sešel ke břehu a čekal, až se objeví Pisah, ryba, kterou chtěl přinést do chatrče, aby z ní dívka připravila snídani. Věděl, jak je Pisah plachá, a proto stál ve vodě jako socha. Seběmenší pohyb by ji jistě polekal! Neměl vnaidlo ani udici, a tak zdar lovu závisel jen na jeho hbitosti. Znal místo, kde se ryba zdržuje, avšak netušil, jak dlouho bude muset čekat, než připluje do mělké zátoky.

Konečně se pod hladinou cosi zablyštělo. Pisah se blížila! A právě když se ji chystal lapit rukama, ozval se z lesa za ním praskot větví. V té chvíli byla Pisah pryč a Tarzan zavrčel zlostí. Otočil se, aby zjistil, kdo jej vyrušil. Byl to Zutag.

"Co chce Zutag?" zeptal se syn divočiny.

"Zutag se přišel napít," odpověděl opičák.

"Kde je tvůj kmen?" pokračoval Tarzan.

"Loví myši a žáby," řekl op.

"A kde jsou Tarmangani?" zněla další otázka. "Jsou v bezpečí?"

"Jsou pryč!" pravil opičák. "Kudu již dvakrát vylezl z doupěte od chvíle, kdy odešli!"

"Tvůj kmen je vyhnal?" zvýšil Tarzan hlas.

"Ne," ujistil op. "Neviděli jsme je odejít. Nevíme, proč to udělali!"

Tarzan se propletl větvořím k mýtině. Přístřešek a ohrada zůstaly netknuty, muž a žena však zmizeli. Přeběhl palouk a vstoupil do chýše. Byla prázdná. Jeho citlivý nos mu prozradil, že poručík a dívka odešli přede dvěma dny. A právě když chtěl chatrč opustit, zahlédl lístek papíru, připíchnutý třískou na stěnu. Sňal jej a četl:

Po tom, co jste mi prozradil o slečně Kircherové, by nebylo správné Vás dále obtěžovat. Vím, že naše přítomnost Vám brání v cestě k západnímu pobřeží. Proto jsme se rozhodli vydat se k nejbližší bělošské osadě sami. Děkujeme Vám za laskavost a ochranu. Naskytne-li se mi příležitost vše Vám oplatit, budu velmi potěšen.

A pod tím podpis poručíka Smithe-Oldwicka...

Tarzan pokrčil rameny, zmačkal papír a zahodil jej. Pocítil jistou úlevu - byl rád, že ti dva vzali osud do svých rukou. Byli pryč, a on mohl zapomenout. Avšak bylo to těžší, než si myslel.

Konečně se odhodlal k cestě na pobřeží. Chtěl se držet podél řeky, která se stáčela k západu a přes zalesněné údolí mířila k úpatí hor. Kde je voda, je i dostatek potravy!

Nedošel však daleko. Po několika krocích se zastavil.

"On je Angličan," zabručel. "A ona je žena. Beze mne se k bílým lidem nedostanou. Když je nechám samotné, je to, jako bych je zabil! Ne!"

A znovu potřásl hlavou.

"Tarzan z rodu Opů je pošetilý a slabý jako stařena!"

Otočil se a zamířil na jih.

* * *

Opička Manu zahlédla Tarmangani již přede dvěma dny. Štěbetajíc a poskakujíc z větve na větev, vypověděla Tarzanovi vše, co se udalo. Odešli do vesnice Gomangani - viděla je na vlastní oči!

Tarzan se tedy vydal k osadě. Sledovat stopu bělochů nebylo těžké. Byla patrná v křovinách a na listech stejně jako v měkké půdě, kde jejich boty zanechaly ne jeden otisk.

Podivný neklid nutil Tarzana k stále větší rychlosti. Jakýsi vnitřní hlas mu našeptával, že ti lidé potřebují pomoc. Přitom však zároveň spílal sám sobě za svou, slabost - jako by nevěděl, že právě tahle vlastnost patří k tomu nejušlechtilejšímu, co zdědil po svých předcích.

Stopa se stáčela východně kolem vesnice Wamabů a dále navazovala na širokou sloní stezku u řeky, po níž vedla několik mil.

Náhle Tarzanovy citlivé uši zachytily podivný zvuk. Bílý obr se zastavil a naslouchal.

"Letadlo!" zvolal a přidal do kroku.

Když dorazil na kraj planiny, kde poručík přistál se svým strojem, naskytla se mu zvláštní podívaná. Na zemi tu ležel spoutaný anglický důstojník, obklopen černými zběhy z německé armády. Tarzan je již kdysi spatřil v džungli, a bylo mu tedy jasné, o koho se jedná. Plánil se řídit letoun, řízený černým pilotem. A na zadním sedadle - Berta Kircherová! Tarzan nechápal, jak je možné, že nevzdělaný divoch ovládá takový stroj - leč na dlouhé úvahy nebyl čas. Protože poznal Usangu a navíc viděl svázaného poručíka, ihned se dověděl, že černý seržant má v úmyslu dívku unést. O tom, co jej k tomu vedlo, neměl tušení. Nevěděl o Usangově snu o spoustě manželek, či panické hrůze z Naratu, jeho panovačné družky. Nevěděl, že se Usanga rozhodl odletět s bílou zajatkyň daleko, aby je nikdo nenašel. A nevěděl ani to, že svým vojákům nalhal, že dívku odveze některému z černých sultánů na severu a vrátí se s bohatou odměnou.

Letoun se již téměř odlepoval od země. Ještě okamžik, a ocitne se v oblacích! Tarzana nejprve napadlo Usangu zastřelit, ale vzápětí od svého záměru upustil. Zabije-li pilota, letadlo se zřítí a dívka v jeho troskách zahyne!

Zbýval jediný způsob dívčiny záchrany - způsob svrchovaně nebezpečný. Leč Tarzan ani na chvíli nezaváhal.

Usanga, plně zaměstnaný řídicí pákou, neměl o nepříteli ani zdání. Ostatní černoši jej však zahlédli. Rozběhli se pláni, křičíce a mávajíce zbraněmi. Tarzan seskočil z větve na travnatý koberec a zamířil k letadlu. Muži viděli, jak v běhu snímá z ramene provaz a roztáčí nad hlavou smyčku. V tom okamžiku jej spatřila i Berta Kircherová.

Letoun byl asi dvacet stop nad zemí. Smyčka vylétla vzhůru. Dívka ihned pochopila, co Tarzan zamýšlí, provaz zachytila a sevřela oběma rukama. Tarzan sebou trhl a letoun se naklonil na bok. Usanga přitáhl řídicí páku a stroj počal prudce stoupat vzhůru. A tehdy se Tarzan, zavěšen na laně, vznesl do výše, podobně živému kyvadlu!

Angličan, ležící svázaný na zemi, sledoval vytřeštěnými zraky jeho odvážné počínání. Krev mu stýdla v žilách, když viděl, jak se Tarzanovo tělo řítí vzduchem přímo proti korunám stromů. Srážka se zdála nevyhnutelná. Letoun však stoupal tak rychle, že Tarzan o vlasek minul nejvyšší větev. A pak počal zvolna šplhat k trupu. Dívka se ze všech sil snažila udržet lano, na jehož konci vlál syn divočiny povětřím.

Usanga, ničeho netuše, vedl stroj stále výš. Tarzan pohlédl pod sebe. Dole ubíhala džungle a od smrti v jejích útrobách po střemhlavém pádu jej dělil chatrný provaz v rukou slabé ženy...

Zdálo se, že dívka začíná ztrácet síly. Křeč jí postupovala přes zápěstí oběma pažemi až k ramenům. Jak dlouho ještě dokáže provaz udržet? Bála se, že strnulé prsty záhy povolí. Ve chvíli, kdy již pozbývala naděje, viděla, jak se snědá ruka chápá trupu. Váha, napínající lano, povolila, a Tarzan se přehoupnul do letadla.

Naklonil se k Bertě a zvolal:

"Řídila jste někdy něco podobného?"

Dívka přikývla.

"Měla byste dost odvahy přelézt dopředu a ujmout se páky, zatímco já se postarám o něho?"

Bleskla očima po Usangovi a znovu pokývala hlavou.

"Ano - mám ale svázané nohy!" dodala.

Tarzan vyňal z pouzdra lovecký nůž a přetřel řemeny na dívčích kotnících. Mladá žena uvolnila pás, který ji poutal k sedadlu, uchopila Tarzana za ruku a společně pak přešli k pilotnímu prostoru. Jediný chybný krok by znamenal pád do hlubiny a neodvratný konec.

Bylo jasné, že jen šťastná souhra okolností jim pomůže zbavit se Usangy a ovládnout stroj. Když se dívka ocitla za seržantem a vzala za řídicí páku, pochopil, že se něco děje. V té chvíli mu jedna Tarzanova ruka sevřela hrdlo, zatímco druhá převala bezpečnostní popruh. Vzápětí byl obrovskou silou zdvižen ze sedadla. Zmítal sebou a křičel, byl však bezmocný jako děčko.

Přihlížející dole viděli, jak letoun prudce klesl, aby se pak srovnal a obloukem zamířil zpátky k planině. Sluneční paprsky tou dobou zářily příliš pronikavě, takže nemohli sledovat, jaké drama se v oblacích odehrává.

Poručík Smith-Oldwick pohlédl vzhůru a vykřikl. Z letounu náhle vypadlo lidské tělo a řítilo se k zemi. Angličan hrůzou tajil dech. Tělo dopadlo na trávník uprostřed planiny. Sotva mladý důstojník sebral odvalu, aby se podíval oním směrem, vydechl úlevou. Poznal černého seržanta. Konečně se mu dostalo spravedlivé odplaty!

Letoun dosud kroužil nad paloukem. Černoši, zprvu vyděšení smrtí svého velitele, byli nyní běsní vzteky a prahli po odvetě. Dívka s Tarzanem viděli, jak se shlukli kolem seržantova těla a zaťatými pěstmi hrozí směrem k letadlu. Tarzan

byl přikrčen za pilotním sedadlem. Naklonil se k dívce a cosi jí sděloval. Když porozuměla, zbledla, leč neztrácela odhodlaný výraz.

Letadlo se sneslo o několik stop níže a vzápětí je dívka navedla na palouk přímo proti černochům. Vše proběhlo tak rychle, že Usangovi bojovníci již nestačili utéci. Letoun se mezi ně vrátil jako smršť. Když se na konci mýtiny zastavil, Tarzan z něho hbitě vyskočil a rozběhl se k poručíkovi. Nikdo se mu nepostavil na odpor. Ti z černochů, kteří nálet přežili, se dávno rozprchli po pralesi.

Zatímco Tarzan rozvažoval Angličana, příběhla také dívka. Chtěla svému zachránci poděkovat, ten ji však rázným gestem umlčel.

"Zachránila jste se sama," řekl. "Kdybyste neuměla řídit letadlo, nemohl bych vám pomoci. A teď," obrátil se k poručíkovi, "se vraťte ke svým lidem. Ještě je čas. Máte-li dost benzínu, budete tam za několik hodin."

"Benzínu je dost," potvrdil Angličan.

"Nečekejte a leťte! Ani jeden z vás se do pralesa nehodí!" vyzval je Tarzan a usmál se. Také dívka a poručík se usmáli.

"Opravdu to není pro nás," přisvědčil Smith-Oldwick. "Ani pro jiné bělochy. Proč se nevrátíte s námi?"

Tarzan zavrtěl hlavou.

"Mám raději džungli," přiznal.

Letec ryl podpatkem v zemi, nevěda, jak se vyjádřit.

"Pokud nemáte peníze, já bych..."

Tarzanova tvář se opět rozzářila úsměvem.

"Ne," odpověděl. "Vím, co chcete říci. Ale o peníze nejde. V džungli jsem se narodil. Žil jsem tu téměř celý život a chci tu i zemřít. Nikde jinde!"

Nechápali.

"Jděte už!" pobídl je Tarzan. "Čím dříve odletíte, tím dříve budete v bezpečí."

Společně zamířili k letounu. Poručík potřásl Tarzanovi pravici a usedl za řídicí páku.

"Sbohem," řekla dívka. "Dříve než odejdu, chtěla bych vědět, zda mě dosud nenávidíte."

Tarzan sraštil čelo. Beze slova zvedl mladou ženu ze země a vysadil ji na sedadlo za Angličanem. Berta Kircherová povzdechla. Motor naskočil a v příští chvíli se letoun vznesl a nabral východní kurs. Tarzan stál uprostřed palouku a díval se za ním.

"Škoda, že je to Němka - a špiónka. Není snadné ji nenávidět!"

Černý lev

Numa, lev, měl hlad. Vydal se z pouště do země hojnosti, ale i když byl mladý a při síle, kořist mu dosud unikala. Už celé dva dny nic neuložil! Byl z toho velmi rozladěný. Neřval, jen se tiše plížil houštinami ve snaze objevit nějakou vhodnou oběť. Našlapoval zvolna a měkce, aby se ani větévka nepohnula.

Na stezce, kterou chodívala lesní zvěř, narazil náhle na čerstvou stopu Bary, jelena. Není to dlouho, co se tudy ubíral!

Numa zrychlil krok, míře za kořistí. Slabý vítr, vanoucí hustým listovým, donesl k jeho citlivým nozdram jelení pach, který ho vydráždil. Do bezhlavého útoku se však rozhodně nepustí, neboť by mohl o úlovek přijít! Právě tak mu předešlého dne unikla Pacco, zebra!

Opatrně se propířil vyšlapanou pěšinou, až konečně uviděl Baru, pasoucího se klidně pod velkým stromem. Numa pečlivě přeměřil vzdálenost, která jej dělila od nic netušícího zvířete. Přivřel žlutozelené oči a sraštil brvy. Tentokrát mu kořist již neunikne! Stačí zařvat, aby se Bara lekl, skočil - a brzy naplní prázdný žaludek!

Zdvihl ocas a počal jím mávat - to bylo znamení k útoku. Chystal se vyrazit, avšak v téže chvíli se jako blesk z čistého nebe snesl z větroví Sheeta, leopard, a dopadl přímo doprostřed stezky. Byla to čirá pošetlost, neboť praskot větvi Baru vyplašil a zahnal do pralesa. A tak příští varovný řev, rozléhající se z Numova hrdla, již patřil Sheetovi, který jej připravil o úlovek. Numa měl v úmyslu vetřelce potrestat, leč i tentokrát vyšel naprázdno. Sotva Sheeta zaslechl jeho varování, vyskočil na nejbližší strom.

Po chvíli ucítil rozezený Numa pach člověka. Až dosud lidským masem pohrdal. Považoval je za dobré pro staré a bezzubé šelmy, které už nedokáží ulovit nic pořádného. Bara, jelen, Horta, divoký kanec, či Pacco, zebra - to byla potrava pro mladé a silné dravce! Ale Numa byl hladový - snad nejhladovější v životě. Co naplat, že byl mladý a silný? Tváří v tvář loveckým nezdarům na tom byl stejně jako staří a bezzubí. V břiše mu kručelo a v tlamě se mu sbíhaly sliny. Dosud nikdy na člověka nezaútočil, jakkoli dobře znal jeho chování. Věděl, že Gomangani je ze všech živých bytostí nejpomalejší, nejhlupejší a nejbezbrannější. K jeho ulovení nebylo třeba přílišné šikovnosti!

Numa již nevydržel čekat - hlad byl stále silnější. Sklonil hlavu a s divokým řevem se pustil za kořistí. Majestátní i hrozivý, pádlil král zvířat stezkou. Hlad jej zbavil veškeré obezřetnosti. Ale - koho by se měl obávat? Hnán vidinou snadného úlovku, neviděl a neslyšel. Náhle pod ním zapraskalo, zamaskovaná past se rozevřela a Numa se zřítíl do hluboké jámy, kterou tu nastražili Wamabové.

* * *

Tarzan stál uprostřed palouku a díval se za letounem, který se neustále zmenšoval, až vypadal jako muška, poletující oblohou. Vydechl úlevou - britský letec i slečna Kircherová byli konečně v bezpečí. Celé týdny měl strach, aby se ve zdejší divočině nestali potravou divokých šelem či krvelačných Wamabů. Nade vše miloval volnost - a nyní mohl nerušeně pokračovat v cestě k západnímu pobřeží, kde se nalézal srub jeho otce.

Pozoruje nepatrný bod na obloze, nabyt dojmu, že kromě úlevy cítí i něco jiného - něco, co si dosud odmítal připustit. Je možné, aby on, syn divočiny, který se dobrovolně zřekl lidí a vrátil se do pralesa, pocíťoval náhle stesk a samotu, a dokonce lítost nad odchodem svých svěřenců? Poručíka měl rád, zatímco ženu, v níž odhalil německou vyzvědačku,

nenáviděl. Ač rozhodnut nešetřit jediného Němce, dívce ublížit nedokázal. A nejen to - ještě navíc ji chránil! Chvilí se obíral podobnými myšlenkami, pak se otočil a zamířil na západ. Na kraji paseky se zastavil, jako by váhal. Vzápětí se vyšvihl do větvi nejbližšího stromu a vyšplhal na samý vrcholek. Houpage se na jedné z haluzí, pohlédl k obzoru, kde naposledy spatřil sotva znatelný bod - letoun, odnášející s sebou jeho bílé společníky, které již nikdy neuvidí.

Náhle ke svému zděšení zjistil, že onen vzdálený bod prudce klesá k zemi. Co chvíli se může roztržít o skaliska! V posledním okamžiku se znovu nepatrně vznesl a zmizel mezi horami...

Tarzan na moment zůstal jako přimrazený, snaže se vrýt do paměti místo, kde letadlo ztratil z dohledu. Zlá předtucha mu říkala, že ti dva se znovu ocitli v nebezpečí. A smysl pro povinnost mu velel pomoci. Obával se, že se letoun zřítíl do některé z hlubokých roklí za úrodnou plání, ohraničenou horským hřbetem. Sám touhle pustinou prošel a z vlastní zkušenosti věděl, že pro normálního smrtelníka tu není záchrany.

Vzpomněl si na vybělené kosti starodávného válečníka, které našel na dně mrtvého kaňonu. Na přílbu, štít a meč, zasypané pískem - němě svědky chabrosti muže, který, ač chatrně vyzbrojen, pronikl sám hluboko do nitra africké divočiny. A pak si představil mladého Angličana a křehkou dívku, jak uvázli ve žhavé pasti, z níž není úniku. Jsou ještě vůbec naživu?

Doufá, že nouzové přistání proběhlo bez úhony, rozhodl se jít trosečnickům na pomoc, jakkoli věděl, že to bude strastiplná a nebezpečná cesta. Ale musí se o to alespoň pokusit!

Urazil necelou míli, když tu zaslechl jakýsi zvuk, doléhající sem ze stezky před ním. Zvuk stále sílil a bylo jasné, že ať jej způsobuje kdokoli, blíží se velmi rychle. Zakrátko Tarzan zjistil, že je to Bara na útěku.

Syn divočiny byl nejen inteligentní, ale měl i mnoho vlastností šelem. Dlouhodobá zkušenost ho přesvědčila, že nejlépe bojuje a nejvíce sil má ten, kdo má plný žaludek. Proto nikdy neváhal a lovil, jakmile se k tomu naskytla příležitost.

Přeměna z anglického gentlemana v šelmu proběhla v několika okamžicích. Bara, který krátce předtím jen zázrakem unikl ze spárů Numy a Sheety, byl tak vyplašen, že dalšího útoku se ani nenadál. Ledva se přiblížil k houští, kde číhal Tarzan, vymrštilo se odtud bronzově opálené tělo, mohutné paže ho objaly kolem krku a ostré zuby se mu zaťaly do šije. Oba se chvíli váleli v porostu, aby nakonec Tarzan vstal, stoupl jednou nohou na Barovu mrtvolu a pronikavým skřekem opiho samce stvrdil své vítězství.

Odpovědi mu byl hromový řev lva, v němž kromě zlosti zaznělo i cosi jako strach. Tento podivný tón probudil v Tarzanovi zvědavost - vlastnost, která je společná všem živým bytostem bez rozdílu. Hodil si jelena přes rameno a vydal se větrovím po hlase.

Čím byl blíž, tím silnější byl Numův řev. Vypadalo to, že lev je velmi rozezlen. Záhy Tarzan dorazil k místu, rozrytému bezpočtem kopyt divoké zvěře. Spatřil pod sebou jámu, vyhloubenou Wamaby, a v ní obrovského Numu, který se zoufale snažil vydrápat nahoru.

Šelmou v pasti byl urostlý mladý samec s mohutnou černou hřívou a tmavým kožichem - černý lev! Jakkoli Tarzan pokládal tohle zvíře za svého nepřítele, nemohl se zdržet obdivu. Bylo vskutku nádherné, zcela jiné než ostatní lvi v pralese. Již při prvním pohledu na Numu Tarzan pochopil, že v jeho řevu nebylo bázně. Lev byl situací, v níž se ocitl, nepochybně překvapen, ale sotva mohl pocítit strach!

Tarzan hleděl na velkou kočku s úctou i jistou litostí nad osudem, který ji čeká z rukou Gomangani. Ač byl lev jeho odedávňým protivníkem, za ještě větší nepřítele pokládal divochy. I když měl mezi africkými kmeny mnoho přátel, rozhodně mezi ně nepatřili úskoční Wamabové - lidojedi v čele s krutým Numabem.

Numa zvedl zraky k polonahému muži, houpajícímu se na větvi nad ním. Jeho žlutozelené oči se střetly s klidným pohledem bílého obra. Hned nato šelma ucítila pach čerstvé krve z jelena a žalostně zavyla. Tarzan se usmál. Jako by mu lev říkal: "Mám hrozný hlad. Přímou hladu umírám!"

Přemístil Baru ze svého ramene na vedlejší větev. Vyňal z pochvy nůž, odřízl notnou porci a uložil zbraň zpět. Numa pohlédl zálibně na zarudlé maso a zakňučel. Tarzan uchopil odkrojený kus a zabořil do něho své bílé zuby. Lev znovu zakňučel a potřásl hlavou. V té chvíli mu Tarzan hodil zbytek úlovku.

"Stará baba!" zabručel. "Tarzan z rodu Opů je stará baba! Nakonec bude plakat, že zabil jelena! Nestrpí, aby zvíře hladovělo, i když je to jeho nepřítel! Mezi lidmi se jeho srdce proměnilo ve vodu!"

Ale pak mu na rtech pohládl úsměv. Přestal svého dobrého skutku litovat. Pojídaje svůj díl, nespustil Numu z očí. Viděl, jak lačně hltá předhozené sousto. A tehdy znovu musel obdivovat dravcovu nádherné tělo. Přitom však jeho bystrému zraku neušlo, jakým způsobem divoši nastražili past.

Na rozdíl od těch, které znal, v téhle chyběly zašpičatělé kůly, na něž se polapené zvíře po pádu do jámy obvykle nabodlo. Zde byly kůly nakladeny vodorovně těsně pod okrajem, takže zvíře dopadlo na dno nezraněno, ale nemohlo vyskočit ven. Při každém pokusu vydrápat se z jámy totiž naráželo na jejich ostré hroty. Bylo zřejmé, že Wamabové chtějí dostat Numu živého. A protože neudrží styky s bělochy, jinž by chycenou šelmou mohli prodat, měli patrně v úmyslu ji pro vlastní potěchu umučit.

Tarzan pochopil, že pokud nechá nakrmeného lva v pasti, více mu tím ublíží než pomůže. A pak - raději zhatí plány nenáviděným divochům, než aby vydal Numu tak krutému osudu. Ale - jak jej osvobodit? Kdyby odstranil alespoň dva kůly, měl by lev dost místa, aby se dostal z jámy, která nebyla příliš hluboká. Může si však být jist, že ho lev nenapadne, dřív než on sám nalezne úkryt ve větvích?

Ač neměl z Numy takový strach jako každý jiný normální smrtelník, zůstával po vzoru šelem opatrný. Kdyby nebylo zbylí, pustil by se s Numou do boje - neměl však povahu na to, aby přihlížel cizímu utrpení. Byl rozhodnut lva vysvobodit, a když si cokoli umínil, učinil tak, i kdyžby měl sebevíc riskovat.

Věděl, že šelma se bude ještě nějaký čas věnovat žrádlu. A že zaútočí na každého, kdo by ji chtěl vyrušovat. Proto

bude třeba nejvyšší obezřelosti! Spustil se na zem nedaleko jámy a jal se ohmatávat kůly. Překvapilo jej, že svým příchodem Numu nijak nevyvedl z klidu. Lev ho pouze přeměřil pátravým pohledem a pak se znovu pustil do jelena. Tarzan se opřel o kůly a zkoušel, jak pevně jsou zasazeny. Uchopil jeden z nich a snažil se jej vyvrátit. Pak dostal nápad - vyňal nůž a počal jím odhrabávat zeminu kolem dřeva. Byla měkká a práce šla snadno. Brzy kůl uvolnil a stejným způsobem postupoval i u dalšího. Nechal pod nimi jen slabou vrstvu, která je držela, aby hned nevypadly. Z travin upletl provaz, ovázal jedním koncem oba zátarasy a s druhým se vyhoupl do větvi.

Zapřel se o kmen a škulbl provazem. Kůly vyklouzly z hlíny a teprve tento zvuk Numu vytrhl z hostiny. Ohrožuje snad znovu někdo jeho práva? Byl zmatený - a jako všichni lvi zlostný. Nevadilo mu, že Tarmangani usedl na kraj pastí a pozoroval jej. Vždyť ho nakrmil! Leč nyní si počínal jinak a šelma pojala podezření o kalosti jeho úmyslů.

Pak ale Numa zjistil, že se zaostřené kůly vztyčují a vzápětí mizí. Jako by pochopil, že tudy vede cesta ke svobodě, vzal zbytek jelena do zubů a bleskurychle vyskočil z jámy. V té chvíli se Tarzan opět vydal za svým původním cílem... Zatímco ve stopách člověka či šelmy dokázal syn divočiny číst jako v knize, při sledování letounu mu jeho dokonalé smysly nebyly příliš platné. K čemu neomylný zrak, čich nebo sluch, jestliže letadlo zmizelo vysoko nad vrcholky pralesních velikánů? Nyní mohl spoléhat jen na to, že si zapamatoval správný směr jeho letu. Nedovedl přesně odhadnout svou vzdálenost od místa, kde pravděpodobně došlo k havárii. Pokud oba zahynuli nebo zůstali těžce raněni, může trvat dlouho, než je nalezne. Nezbyvalo než držet se přibližného směru a pátrat po lidském pachu. A to také Tarzan učinil.

Než opustil údolí hojnosti, nalovil větší množství zvěře a vybral nejlepší kusy. Hustá vegetace poznenáhlu stále více ustupovala řídkému porostu, přecházejícímu v nízké křoviny a chomáče sluncem sežehlé trávy. Stromy dočista zmizely. Z vrcholků kopců přehlížel Tarzan pustinu před sebou. Rozlehlá pláň byla zbrázděna osamělými skalisky a přerývána bezednými roklemi - podobnými té, v níž nedávno téměř zahynul.

Dva dny putoval bezútěšnou krajinou, pátraje po letounu a jeho pasažérech. Cestou ukládal ve skalách vždy něco ze zásob a tato místa označoval navršenými kameny. Přešel první rokli a pokračoval dál. Tu a tam se zastavil, volaje jména svých chráněnců. Odpovědi mu však byla jen ozvěna či hrobové ticho.

Na druhý den pozdě večer došel ke strži, kde tenkrát nalezl kostru neznámého bojovníka. A tehdy poprvé narazil na Ska, mrchožravého supa.

"Tentokrát se postíš!" zvolal. "Dnes je Tarzan Tarzanem! Nebude hostina! Neztrácej čas, neboť Tarzan z rodu Opů je plný síly!"

Sup však vytrvale kroužil nad jeho hlavou. Tarzan jako by tušil cosi neblahého. K uším mu neustále doléhal supí křik: "Ska ví, co se stane! Ska ví, co se stane!"

Rozezlen uchopil kámen a mrštil jím po skřehotajícím ptáku. Nahýbaje se nad srázem, uklouzl, svezl se přes okraj a měl co dělat, aby se zachytil skalního výčnělku a nezřít se do zející propasti. Již podruhé se ho osudná rokle pokusila zahubit! Leč Tarzan neváhal a sestoupil na její písčité dno.

Poznal, že je na témže místě, kde uvízl před několika týdny. Nedaleko ležela kostra a zbytky výzbroje. Znovu ulpěl zrakem na pozůstatcích muže, který, jakkoli silný a statečný, nedokázal odolat nástrahám pouště.

Náhle byl vyrušen rachotem výstřelu, který zazněl z údolí kdesi na jihu, odrážej se od strmých stěn prolákliny.

Záhadné stopy

Britský dvojplošník, pilotovaný poručíkem Smithem-Oldwickem, se vznášel nad pralesem, udržuje směr na východ. Dívce se náhle sevřelo hrdlo zvláštní úzkostí. Nechápala, proč vlastně lituje, že opouští místa, kde přestála tolik nebezpečí, a že již neuvidí toho, kdo tak podivným způsobem zasáhl do jejího života. Před ní seděl v pilotní kabině anglický důstojník, gentleman, o kterém věděla, že ji miluje, a přesto cítila stesk po člověku, který byl zpola šelmou. Poručík Smith-Oldwick sdílel zcela jiné pocity. Řídil opět svůj stroj, mířil k přátelům a spolu s ním tu byla žena jeho srdce. Jeho radost jen trochu kalilo pomyšlení na to, co o ní řekl Tarzan. Němka, a k tomu vyzvědačka! Poručík nevěděl, co si o tom myslet. Co když Tarzan mluvil pravdu? Láska v něm bojovala se smyslem pro povinnost. Báł se domyslet, jaký osud by tu, již miluje, stihl, kdyby Tarzanova slova byla pravdivá. A on, důstojník anglické armády, by jí nemohl pomoci! Ne, Tarzan se určitě mylí! Nevěřil, že by dívka s tak půvabnou tváří a upřímným pohledem mohla sloužit nepříteli.

Ponoření do svých myšlenek, směřovali na východ. Pod sebou viděli neprostupnou džungli, přecházející v řídký porost a konečně vyprahlou pustinu, zvrátněnou úzkými kaňony a údolím.

Když minuli skaliska, tvořící hranici mezi pouští a úrodným údolím, zahlédl je Ska, sup. Letadlo pokládal za obrovského drzého ptáka. Ať už se rozhodl vetřelce ztrestat, či jen ukojit svou zvědavost, vznesl se výš a zamířil přímo proti němu. Neodhadnuv jeho rychlost a sílu, zachytil o vrtuli. Vzápětí se útočnickovo tělo rozlétlo na tisíc kusů. Jeden z nich byl odmrštěn stranou, zasáhl pilota do hlavy a zbavil jej na okamžik vědomí.

Letoun se zakymácel a počal se snášet k zemi. Když se poručík probral, ke svému zděšení zjistil, že motor nepracuje. Stroj byl nyní těžko ovladatelný a klesal tak rychle, že bezpečné přistání se zdálo nemožným. Přimo pod nimi zela hluboká strž s písčítým dnem. Poručík neměl na vybranou - jinudy cesta nevedla!

Náraz značně poškodil konstrukci a u pasažérů vyvolal prudké leknutí. Naštěstí zůstali nezraněni, avšak jejich situace vypadala beznadějně. Nebylo jisto, zda se podaří letadlo opravit. Pokračovat v cestě pěšky se jevilo čirým bláznovstvím - znamenalo by to vydat se pouští bez jídla a vody. V zeleném údolí za kopci bylo obojího dost, leč zároveň tu hrozilo neustálé nebezpečí od divokých šelem či kanibalů.

Sotva se letoun zastavil, muž se otočil k dívce, aby zjistil, zda se jí něco nestalo. Byla bledá, ale usmívala se. Chvilí seděli mlčky.

"To je náš konec?" zeptala se Berta, přerušujíc ticho.

Angličan pokrčil rameny. "Jen dočasně," odpověděl.

"Snad nevěříte, že se vám tu podaří letadlo opravit?" pokračovala nedůvěřivě.

"Nevím," přiznal. "Nejdříve ho prohlédnu. Doufejme, že to není tak hrozné. Na nádraží do Tangy je odsud velmi daleko!"

"Tam bychom nedošli!" usoudila dívka a její hlas prozrazoval beznaději. "Jsme bezbranní! Urazit byt' i jen kus cesty by bylo zázrakem!"

"Nejsme bezbranní!" namítl poručík. "Mám zbraň, na kterou ti mizerové nepřišli!"

Sejmul kryt z palubní desky a vyňal pistoli. Berta Kircherová klesla zpět do sedadla a dala se do smíchu.

"Tomu říkáte zbraň? Téhle hračky?" zvolala. "S tím chcete jít na šelmy?"

Poručík zrozpačtil. "Alespoň něco," poznamenal. "Jistě uznáte, že člověka bych tím zastřelil."

"Ano, pokud byste ho zasáhl," neustávala dívka v pochybách. "A co když se zasekne? Nevěřím automatickým zbraním. Mám s nimi své zkušenosti."

"Ovšem," potvrdil, "rychlopalná puška by byla lepší. Kdoví, možná v téhle pustině narazíme na slona..."

Dívka pochopila, že se cítí dotčen, a mrzelo ji to. Vždyť dělá vše, aby ji ochránil! A není jeho vinou, že jsou tak špatně vyzbrojeni! I on jistě ví, že zbraň, kterou mají, není téměř k ničemu, ale chtěl jí dát alespoň naději a zmírnit její úzkost!

"Promiňte mi," řekla. "Nechtěla jsem vás urazit. Ale naše nehoda mě vyvedla z míry. Vyčítám si, že jsem to zavinila."

Když jsem se rozhodla sloužit vlasti, netušila jsem, že budu takhle umírat!"

"Co to říkáte?!" zvolal. "Cožpak již umíráme?"

"Tak to nemyslím," vysvětlila. "Od chvíle, kdy mě zabil seržant Usanga se svými zběhy, mám neustále dojem, že můj osud je zpečetěn. Několikrát jsem si už myslela, že tomu bude jinak, ale teď vím, že se nikdy nevrátím. Udělala jsem pro svou zemi, co jsem mohla, jakkoli toho nebylo mnoho. Jediné, co si přeji, je, aby smrt přišla rychle. Nemohu déle setrvávat ve strachu a zlé předtuše. Snad i tělesná muka by byla menším utrpením než to, co jsem prožila. Asi jste mě pokládal za statečnou ženu, ale vždy jsem měla strach. Řev šelem v noci mi naháněl hrůzu. Jako kdyby do mě zarývaly drápy a tesáky! Bylo to strašné - jako sama smrt! Nevím, zda mi rozumíte. Vy muži jste jiní..."

"Ano," řekl. "Myslím, že vám rozumím. A proto chápu, kolik odvahy jste musela prokázat! Bez strachu není hrdinství!

Dítě snadno vlez do lvího doupěte, ale jen opravdu statečný člověk se odváží za ním, aby je zachránil!"

"Děkuji vám," odpověděla. "Ale já doopravdy nejsem statečná. A teď se stydím, že jsem vás až do této chvíle nechápala. Pokusím se sebrat síly a uvěřit v novou naději. Pomohu vám ve všem, jen mi řekněte, co mám dělat!"

"Nejdříve musím zjistit, co je s letadlem, a vynasnažit se ho dát do pořádku," rozhodl.

Po celé dva dny pak pracoval na poškozeném stroji. Dělal, co mohl, leč bezvysledně. Svěřil se dívce.

"Tušila jsem to," řekla. "Ale tak jako vy i já cítím, že o něco se pokusit musíme. Pěšky do Tangy nedojdeme. Nejvýš bychom v půli cesty zahynuli hladu a žízní. A když se vrátíme do pralesa, naděje na přežití nebude o nic větší. Jen by nás možná stihl jiný osud."

"Bylo by tedy lepší zůstat tady a čekat na smrt?" zeptal se poručík.

"Ne!" odvětila rozhodně. "Nikdy se nevzdám. Chtěla jsem jen říci, že nevíme, kam se vydat za vodou a potravou."

Možná že obojí nalezneme někde tady. Máme něco zásob, a když se uskrovníme, vydrží nám na pár dní. Snad cestou narazíme na pramen či úrodnější krajinu. Když mě Usanga vedl do země Wamabů, šli jsme místy, kde bylo stále dost vody i zvíř. Najdeme-li onu oblast, mohli bychom se dostat až k pobřeží."

Muž pochybovačně potřásl hlavou.

"Můžeme to zkusit," souhlasil. "Ani já nechci nečinně sedět a čekat, až bude konec..."

Opřen o trup letounu, zamyšleně zíral do země. Dívka se rozhlížela roklí, jako by hledala cestu k záchraně. Náhle chytila poručíka za ruku.

"Podívejte!" zašeptala, ukazujíc k útesu.

Poručík pohlédl oním směrem a spatřil hlavu obrovského lva, který je pozoroval zpoza skaliska.

"Ty potvory jsou snad všude!" zvolal.

"A nikdy daleko od místa, kde je voda, že?" zeptala se s novou vírou v hlase.

"Máte pravdu," souhlasil poručík. "Lev bez vody dlouho nevydrží!"

"Pak je to posel naděje!" zaradovala se.

Angličan se usmál. "Věru, milý poslíček!"

Dívka zakabonila tvář.

"Nebudte pošetilý a nesmějte se! Pro mě znamená opravdu naději!"

"Potěšení bude zřejmě oboustranné," usoudil mladík. "Zdá se, že i my jsme pro něho jistou nadějí..."

Lev, očividně spokojen, zamířil totiž rovnou k nim.

"Pojďte," vyzval poručík dívku. "Sem dovnitř!" A pomohl jí do pilotní kabiny.

"Nedostane se za námi?" tákala se.

"Spiš ano," odpověděl.

"Žertujete?" pokračovala dívka.

"Vůbec ne," řekl poručík a nabil pistoli.

"Proboha! Tím na něho nestřilejte! Jen ho vydráždíte!" vykřikla mladá žena.

"Nechci ho střelit, pouze mu nahnat strach. Cožpak jste nikdy neviděla krotitele? Má jen malou dětskou pušku se slepými náboji! S ní a kuchyňskou židlí si poradí i s tou nejděvočejší šelmou!"

"Vy ale nemáte kuchyňskou židli," upozornila.

"Nemám," připustil. "Je to liknavost velitelství. Vždycky jsem zastával názor, že letadla mají být vybavena kuchyňskými

židlemi!"

Dívka se dala do smíchu, jako by slyšela dobrý vtip u šálku odpoledního čaje.

Numa byl stále blíž. Zdálo se však, že je více zvědavý než chtivý boje. Nedaleko letounu se zastavil a upřel na něj své zraky.

"Není nádherný?" neskrýval poručík svůj obdiv.

"Nikdy jsem neviděla krásnější zvíře," potvrdila dívka. "Alespoň ne s tak tmavou srstí. Je skoro černá!"

Zdálo se, že jejich hlasy se králi zvířat nelíbí. Vycenil tesáky a mocně zařval. A v téže chvíli, kdy se chystal zjistit, komu patří, vystřelil poručík do země těsně před něho.

Výstřel Numu ještě více rozlítl, a tak okamžitě vyrazil vpřed. Poručík se přehoupl přes okraj kabiny na druhou stranu trupu, vyzýváje dívku, aby jej následovala. Pochopila a hbitě vyšplhala na horní plošinu.

Když se Numa vydrápal k pilotní kabině, zlost ho náhle přešla. Usedl a pozoroval oba pasažéry. Dívka se krčila na horním křídle, poručík se snažil dostat za ní.

A právě tehdy je zahlédl Tarzan, který obešel skalisko, znepokojen výstřelem. Kráčel tiše, se vši opatrností. První ho uviděl Numa. Nebyl tím nijak nadšen, což dal najevo hlasitým řevem.

Změna v jeho chování zaujala poručíka i Bertu Kircherovou. Vtom dívka spatřila Tarzana.

"Díky Bohu!" vydechla. "I tentokrát přišel v pravý čas!"

Mezitím Numa seskočil z pilotní kabiny, aby zaútočil na nově přichozího. Tarzan s oštěpem v ruce postupoval klidně vstříc šelmě, v níž poznal lva, kterého vysvobodil z pasti Wamabů.

Sotva se přiblížil, změnil Numa chování. Nebylo pochyb, že ví, koho má před sebou. Tarzan znal natolik dobře obyvatele pralesa, aby věděl, že jakkoli řadu věcí rychle zapominají, jiné si pamatují celá léta. Šelma nikdy nezapomene pach, který kdy ucítila - proto Numovi jeho čich připomněl, za jakých okolností se s bílým obrem setkal.

Protože dobrodružná povaha je vlastní snad všem mužům anglosaské krve, byl to nyní spíše lord Greystoke než Tarzan z rodu Opů, kdo kráčel v ústrety králi zvířat, očekávaje, zda mu projeví svou vděčnost.

Poručík a dívka sledovali, jak se ti dva k sobě blíží. Důstojník v duchu klel, svíraje v ruce zbraň. Dívka si zakryla tvář dlaněmi, aby neviděla, co se děje. Ač věřila síle bílého obra, z výsledku souboje měla hrůzu. Již jednou spatřila Tarzana zápasit s leopardem, kterého přemohl obratností a chytrostí. Bude to však stačit na mnohem silnějšího lva?

Muž i lev se zastavili pár kroků od sebe. Numa počal mávat ocasem a hlasitě vrčet. Dívka netušila, co to znamená.

Domnívala se, že lev je podrážděn. V té chvíli jen Tarzan věděl, že tak vyjadřuje svou náklonnost.

A pak Berta viděla, jak lev učinil krok vpřed a otřel se čenichem Tarzanovi o nohu. Zavřela oči. Vteřiny, jež měly předcházet souboji, zdály se jí věčností. Místo ryku bitky však zaslechla jen překvapený výkřik poručíkův:

"Proboha! To snad není možné!"

Odkryla tvář a užasla. Obrovský lev se tiskl k Tarzanovi a ten jej hladil po mohutné černé hřívě!

Zvířata navazují často podivná přátelství. Ale přátelství mezi šelmou a člověkem je čímsi zcela neobvyklým, neboť člověk se zpravidla šelmy bojí. A tak výjev, jehož byli poručík a dívka svědky, jim připadal nepochopitelný.

Když Tarzan zamířil k letounu, kráčel Numa po jeho boku, a jakmile se zastavil, lev učinil totéž.

"Už jsem se vzdával naděje, že vás najdu," řekl Tarzan. "Ale zdá se, že se tak stalo včas!"

"Jak jste věděl, že máme potíže?" ptal se Angličan.

"Viděl jsem padat vaše letadlo," odpověděl Tarzan. "Sledoval jsem vás ze stromu nedaleko palouku. Nevěděl jsem přesně, kam dopadne, ale zapamatoval jsem si alespoň směr. Zdá se, že jste se uchýlili na jih. Hledal jsem vás na severu. Už jsem se chtěl vrátit, když vtom zazněl výstřel z pistole. Dá se letadlo opravit?"

"Ne," přiznal poručík. "Je to beznadějné!"

"Co tedy chcete dělat?" zeptal se Tarzan dívky.

"Dostat se k pobřeží," řekla. "Ale pěšky se to zdá nemožné."

"Také jsem si to ještě před chvílí myslel," potvrdil Tarzan. "Ale kde je Numa, musí být nablízku voda. S tímhle lvem jsem se již setkal. Bylo to v zemi Wamabů. Vytáhl jsem ho z pasti, kterou na něj nastražili. Sem se musel dostat nějakou stezkou, kterou neznám. Když jsem překročil hory, sám jsem na žádnou zvířecí stopu nenarazil. Odkud k vám přišel?"

"Od jihu," odvětila dívka. "I my se domníváme, že tím směrem je voda."

"Pokusíme se ji tedy najít," doplnil syn divočiny.

"A co lev?" otázal se poručík.

"Uvidíme," pravil Tarzan, "jakmile slezete dolů!"

Angličan pokrčil rameny. Dívka se k němu otočila, čekajíc, co udělá. Poručík zbělel ve tváři, nicméně vzápětí s úsměvem sklouzl z křídla na zem. Dívka věděla, že má strach, ale nemohla mu to mít za zlé - naopak, musela ocenit jeho odvahu, s jakou si počíná.

Numa zvedl hlavu a zavrčel, přeměřuje pohledem Angličana i svého zachránce. Tarzan jej vzal za hřívu a promluvil k němu v řeči opů. Dívce i poručíkovi zněly zvuky, které vydával, nanejvýš podivně, nicméně Numu očividně uklidnily, ať už jim rozuměl, či nikoli. A když Tarzan vyšel poručíkovi naproti, Numa ho mlčky následoval, aniž by jevil sebemenší známky útočnosti.

"Co jste mu říkal?" vyzvíдалa dívka.

Tarzan se usmál. "Řekl jsem mu, že jsem Tarzan z rodu Opů, velký lovec, zabíječ šelem a pán džungle, a že vy jste moji přátelé. Nevím, zda všechny šelmy rozumějí řeči velkých opic. Vim jen, že Manu, opička, se vyjadřuje podobně a že i slon chápe, co mu chci sdělit. My v džungli se rádi vystavujeme na odiv. Řečí i chováním se snažíme přesvědčit ostatní o své síle. Proto vrčíme na nepřitele. Chceme mu nahnat strach. Numa mi možná nerozuměl, ale podle hlasu jistě pochopil, o čem jde. A teď už slezte, ať vás seznámím!"

Dívka musela sebrat veškerou odvahu, aby se spustila dolů. Numa jen vycenil tesáky a zavrčel, ale nic víc.

"Myslím, že dokud jste se mnou, nemusíte se bát," ujistil své chráněnce Tarzan. "Nejlépe bude si ho nevšímat. Nepřibližujte se k němu a snažte se nedat najevo úzkost či neklid. Pokud možno dbejte na to, abych mezi ním a vámi byl já. Jsem si jist, že při první příležitosti odejde a už ho neuvidíme."

Poručík zatím snesl z letadla zbytek vody a potravin a vše rozdělil na tři díly. Pak společně zamířili na jih. Numa s nimi nešel. Zůstal stát u letounu a díval se za nimi, dokud nezmizeli za nejbližším skaliskem.

* * *

Tarzan se držel lvích kročejí v naději, že je dovedou k vodě. V písku byly docela dobře čitelné. Postupně k nim přibýly šlépěje dalších zvířat. Krátce před setměním se bílý obr zastavil, očividně překvapen. Jeho společníci na něho hleděli nechápavě.

Ukázal před sebe.

"Podívejte, tam!" řekl.

Zpočátku ani dívka, ani poručík neviděli nic než otisky lvích tlap, až konečně zjistili příčinu Tarzanova údivu.

"Lidská stopa!" zvolala dívka.

Tarzan přikývl.

"Ale chybí tu otisky prstů," upozornila dívka.

"Ten člověk měl na nohou měkké sandály," vysvětlil Tarzan.

"Pak musí být nablízku domorodá vesnice!" usoudil Angličan.

"Možná," připustil Tarzan. "Ale v této části Afriky neznám domorodce, který by chodil obutý, s výjimkou několika Usangových bojovníků ve službách německé armády. Vypadá to, jako by noha nepatřila černochovi. I přes podrážku je zřetelná pata a zbytek chodidla. Černoši takhle nenašlapují!"

"Domníváte se, že jde o bělocha?" ptal se poručík.

"Vypadá to tak," odpověděl Tarzan. Pak poklekl a počal stopu očichávat. Po chvíli se zvedl.

"To není stopa Gomangani," řekl, "ale ani bělocha. Prošli tudy tři muži - ale rasu nedokáží určit."

Rokle byla čím dál hlubší a svažovala se čím dál prudčeji. Nad hlavami poutníků se vypínaly strmé skalní stěny, do nichž ústila řada jeskyní. Patrně je před mnoha tisíci lety vyhloubila voda. Náhle se před nimi objevil vchod do jedné z nich. Dno sluje bylo pokryto pískem.

Tarzan na otvor ukázal prstem.

"To je naše doupě," pronesl, aby se vzápětí s úsměvem opravil: "To je naše tábořiště pro dnešní noc."

Když skrovně pojedli, vyzval Tarzan dívku, aby vešla do jeskyně.

"Budete spát uvnitř," řekl. "Já s poručíkem si lehneme u vchodu."

Noční útok

Dívka se otočila, aby popřála svým ochráncům dobrou noc, když vtom zahlédla stín, pohybující se v temnotě za nimi.

A zároveň jako by zaslechla kroky.

"Co je to?" zašeptala. "Před námi se něco hýbe!"

"Ano," potvrdil Tarzan. "Je to lev. Je tu už delší dobu. Vy jste si ho dosud nevšimla?"

"Ne," přiznala. "Je to váš lev?"

"Není. Je to cizí lev, a je právě na lovu."

"Vyslídil nás?"

"Ano."

Poručík, naslouchaje jejich rozhovoru, přitlačil prst na kohoutek pistole.

Tarzan jej uviděl a zavrtěl hlavou.

"Nechte toho, poručíku," napomenul ho mírně.

Angličan se zasmál. "Nemohu si pomoci, příteli," vysvětloval. "Je to jen pud sebezáchovy."

"Mohl by se stát pudem sebevraždy," řekl Tarzan. "Jsou tu nejméně tři lvi, kteří se chystají něco ulovit. Kdybychom měli oheň, nebo svítil měsíc, byli by lépe vidět. Doufám, že nezaútočí. Ale pokud si přejete, střelte po jednom z nich!"

"A co když zaútočí?" zeptala se dívka. "Nemáme kam utéci."

"Nebudeme utíkat," opravil ji Tarzan. "Budeme bojovat."

"A máme nějakou naději?" chtěla vědět dívka.

Tarzan pokrčil rameny.

"Každý jednou zemře," prohlásil s klidem. "Vám se možná taková smrt zdá krutá. Ale já vím, že takhle nějak skončím. Jednou mě zabije Numa, Sheeta, či některý z domorodců. Je lhostejno, bude-li to dnes v noci, za rok, nebo za deset let."

Dívka se zachvěla.

"Ano," pravila třesoucím se hlasem, "nakonec je to jedno."

Vešla do jeskyně a ulehla na písek. Smith-Oldwick usedl u vchodu, opřen o útes.

"Mohu si zakouřit?" zeptal se zdvořile. "Mám ještě několik cigaret, a jestli to ty bestie nepopudí, rád bych si po dnešním dnu párkrát potáhl. Dáte si také?" A obrátil se na svého souseda.

"Ne, děkuji," odmítl Tarzan. "Ale bude jen dobře, když si zapálíte. Šelmy nemají tabákový kouř rády, a tak se budou alespoň držet dál."

Poručík si zapálil a zhluboka vdechl dým. Nabídl dívce, ale i ta odmítla. Chvilí zůstali mlčky. Hrobové ticho jen tu a tam přerušily kroky šelem, našlapujících v písku.

Smith-Oldwick promluvil první.

"Nejsou na lvy až příliš tiší?" otázel se.

"Ne," ujistil ho Tarzan. "Pokud lev řve, není to proto, aby na sebe kořist upozornil. Naopak - na lovu se chová velmi tiše."

"Pak ať raději řvou," řekl důstojník. "Ať dělají cokoli. Vědět, že jsou tady, a jen občas zahlédnout stín či zaslechnout nějaký zvuk mi drásá nervy. Nicméně doufám, že nezaútočí všichni tři najednou."

"Tři?" usmál se Tarzan. "Teď už jich je nejméně sedm!"

"Proboha!!!" vykřikl Smith-Oldwick.

"Neměli bychom rozdělat oheň?" navrhla dívka. "Snad bychom je zahnali."

"Nevím, zda by to pomohlo," projevil pochybnost jejich dobrodinec. "Zdá se, že tihle lvi se poněkud liší od těch, které znám z pralesa. A pak - je tu cosi záhadného. Nejsou tu sami! Je s nimi člověk!"

"To není možné?!" divil se poručík. "Roztrhali by ho na kusy!"

"Z čeho usuzujete, že je s nimi člověk?" vrátila se dívka k předešlému Tarzanovu výroku.

Syn divočiny potřásl hlavou.

"Obávám se, že tomu neporozumíte," pravil s úsměvem.

"Proč myslíte?" ptal se důstojník.

"Dobrá," svolil tedy Tarzan, "vysvětlím vám to. Protože nemáte příliš vyvinutý čich, nepoznáte, že mezi lvy je někdo cizí."

"Chcete říci, že cítíte pach člověka?" pochopila dívka.

Tarzan přikývl.

"Takhle jste spočítal lvy?" užasl poručík.

"Ano," potvrdil Tarzan. "Neexistuje jeden lev jako druhý, a každý má jiný pach."

"To je k nevíře," řekl Angličan.

"Nezdá se, že by nám ten muž se svými lvy přišel ublížit," mínil po krátké odmlce Tarzan, "neboť to již mohl udělat dávno. Něco mě napadlo, ale nerad bych se mýlil."

"Co vás napadlo?" naléhala dívka.

"Mám pocit, že jsou tu proto, aby nám zabránili v další cestě," odpověděl Tarzan. "Mají nás na očích, a pokud nepůjdeme dál, nechají nás na pokoji."

"Ale jak vědí, kam máme namířeno?" namítl udivený poručík.

"Netuším, zda to vědí," přiznal bílý obr. "Ale možná že právě místo, které hledáme, je to, kam nás nechtějí pustit."

"Myslíte vodu?" hádala dívka.

"Ano," zněla odpověď.

Opět zavládlo ticho, rušené jen občasným šelestem v temnotě rokliny. Angličan klímal, opřen o skálu, a dívka spala, zmožena únavou. Vtom je probudil hlasitý lví řev a dupot lidských nohou.

Tarzan vstal, vyňal z pochvy nůž a stoupl si ke vchodu, čekaje na útočníky. Věděl, že mužů, doprovázejících lvy, je již mnohem víc. Slyšel, jak se blíží, a zaujal obranný postoj. Sám by jistě snadno unikl. Ve skalách byl dostatek výstupků, po nichž by vyšplhal nahoru. Snad by to bylo i nejmoudřejší, neboť klást odpor nedávalo mnoho nadějí na úspěch. Přesto zůstal se svými společníky, byť vlastně nevěděl proč. Vůči dívce ničeho necítil a ani Angličanovi již nebyl ničím povinován. Ale cosi uvnitř mu našeptávalo, že by je neměl opouštět.

Útok byl tak náhlý, že Tarzan stačil vzdorovat jen pár okamžiků. Zасыпán lavinou lidských těl, klesl k zemi. V pádu narazil hlavou na skalisko a pozbyl vědomí...

Když znovu procitl, byl již den. Prvním, co jej zaujalo, bylo mručení lvů. A tehdy si začal vybavovat, co se oné noci událo. K chřípí mu pronikal ostrý pach Nummy. Cítil, že se mu jakési zvíře otírá o nohu. Otevřel oči. Vedle sebe měl velkého lva - byl to ten, kterého vytáhl z pasti Wamabů.

Uklidněn počal ke svému čtvernohému druhu promlouvat. Zároveň se pokusil vstát. Zvedl hlavu a zjistil, že je dosud na téže místě před vchodem do jeskyně, kde byl napaden. Jeho Numa jej chránil před dvěma dalšími lvy, kteří obcházeli kolem, jako by čekali na kořist.

Tarzan pohlédl do sluje. Dívka i poručík zmizeli! Namáhal se tedy nadarmo! Zlostně pohodil hlavou a otočil se ke dvěma šelmám, přecházejícím sem a tam sotva několik yardů odtud. Jeho Numa jej přeměřil přátelským pohledem a počal se mu hlavou třít o bok. Pak zavrčel, jako by chtěl vetřelce varovat.

"Myslím," řekl Tarzan Numovi, "že až se do nich pustíme, budou litovat!"

Mluvil anglicky, takže Numa nerozuměl ani slova - avšak v jeho hlasu muselo být cosi působivého, neboť lev zakňučel a jal se netrpělivě přeshlapovat na místě.

"Pojď!" vyzval Numu Tarzan, a uchopiv jej za hřív, vydal se vstříc nepříteli. Oba lvi ustoupili a pak se rozběhli každý jiným směrem. Zdálo se, že Tarzan s Numou projdou bez úhony, avšak vtom lvi zaútočili současně ze dvou stran.

Tarzan se připravil k boji. Přímá srážka by znamenala smrtelné nebezpečí. A tak raději uhýbal a uskakoval. Jakkoli byly šelmy rychlé, byl Tarzan ještě rychlejší.

S nastraženými drápy a vyceněnými tesáky vrhl se jeden z útočníků na polonahého obra. Tarzan se rozmáchl, zasadil šelmě mocný úder a zároveň ji zaťal svůj lovecký nůž do boku pod lopatku. S bolestným řevem vyrazil lev k novému útoku. Chtěl na kusy rozsápat onoho drzého tvora, který se mu odvážil postavit na odpor. Avšak ve chvíli, kdy se otáčel, ucítil, jak jej obr popadl za hřív a opětovně mu zaryl ostrou čepel do slabin. Numa byl bez sebe nenávistí i bolestí, ale to už se Tarzan ocitl na jeho hřbetě, sevřel jej nohama kolem žeber a snažil se mu bodnout nůž přímo do srdce. Zdálo se, že zápas bude brzy u konce, ovšem náhle se zvíře převalilo na záda a zalehlo Tarzana svým obrovským tělem.

Z posledních sil se Tarzan vyprostil, pokoušeje se o smrtící úder, dříve než se lev znovu postaví na nohy. Numa byl však dostatečně rychlý a srazil soupeře tlapou k zemi. V pádu Tarzan viděl, jak se nad ním mihl černý stín a vzápětí na jeho protivníka skočil jiný lev.

Ač zcela omráčen, odplazil se z dosahu obou šelem. Za sebou spatřil mrtvého lva, rozsápaného a zbroceného krví, a

před sebou svého Numu, který právě dobíjel druhého útočníka. Když se šelmy na sebe vrhly, podařilo se Tarzanovu lvu uchopit svůj protějšek za hrdlo a zatřepat jím jako kočka myši. Sotva cizí dravec dopadl na zem, mohutné tesáky a tlapy dokonaly dílo a záhy bylo po boji.

Vítěz vstal a otřepal se. Bylo to nádherné zvíře! Také lvi, kteří bitku nepřežili, patřili k nejkrásnějším, jaké kdy Tarzan viděl. Jejich srst se svým zbarvením podobala kožichu Numy z pasti Wamabů. Také hřivy měli mnohem tmavší než obvykle. Snad to byli kříženci běžných lvů z pralesa s černými lvy, k nimž náležel Tarzanův Numa.

Jakmile bylo nebezpečí zažehnáno, Tarzan se rozhodl vydat po stopách dívky a poručíka. Zároveň si uvědomil, že má hlad, a proto se počal rozhlížet kolem. Nešlo jen o to najít oba zmizelé, ale také něco k snědku.

Tarzan zakňučel jako hladová šelma. Numa nastražil uši a chvíli svého pána pozoroval. Pak odpověděl týmě způsobem a rozběhl se roklinou, tu a tam se zastavuje, aby se přesvědčil, zda ho bílý obr následuje.

Tarzan pochopil, že ho šelma vede za potravou. Proto jí byl v patách, nepřestáváje přitom věřit stopu svých chráněnců. Konečně objevil mezi lvími šlépějemi i otisky lidských nohou, obutých do sandálů, a ucítil pach neznámých lidí, kteří přivedli minulé noci lvy do strže. Nedlouho poté zachytil také výpary dívky a jejího společníka. Zatímco ostatní stopy slábly, otisky obou ztracenců byly poměrně zřetelné. Kráčeli bok po boku, doprovázeni záhadnými únosci a smečkou lvů. Více však ze šlápot nevyčetl.

Tvář rokle se náhle změnila. Místy se rozšiřovala, místy zužovala, a vrývala se do značné hloubky. Pak začalo její dno znovu stoupat. Na mnoha místech bylo patrné, že tudy kdysi tekly bystřiny a vodopády. Cesta byla stále neschůdnější, leč dobře znatelná a hodně stará. Dokonce se zdálo, jako by byla spoluvytvořena lidskou rukou.

Ušli sotva míli, když za jedním z ohybů Tarzan spatřil úzké údolí, zasazené mezi skaliska a na jihu uzavřené vysokým pohořím. Jak daleko sahalo od východu na západ, nevěděl, ale od severu k jihu nebylo širší než několik mil. Jistě tu naleznou vodu! Vždyť od skalnatých útesů až po horské hřebety byla všude hojnost zeleně!

Doprovázen Numou, sestoupil Tarzan do kotliny, protkané hustými lesy. Cesta před nimi se vinula jejím středem. Nad korunami stromů přelétali pestrébarevní ptáci a ve větvích se hašteřily malé opičky. Jakkoli les překypoval životem, vyvolával v Tarzanovi pocit osamění - pocit, jaký ve své milované džungli dosud nepoznal.

Vše kolem se zdálo nepřírozené - již samo zelené údolí uprostřed pustiny. Ptáci, opice, ba ani rostliny se nepodobali těm, které znal. Jako by náhle vstoupil do jiného světa, plného tajemství a nástrah. Na stromech rostlo podivné ovoce, avšak ledva zjistil, že je opičky pojídají, vyhoupl se do větvi a utrhl několik plodů. I když se trochu zasytil, nepřestával mít chuť na maso. Rozhlédl se po svém Numovi, ale ten mezitím zmizel.

Opevněné město

Tarzan se spustil na zem a vydal se opět za dívkou a poručíkem. Nebylo to nijak obtížné, neboť stezka byla dobře znatelná. Po chvíli dorazil k bystřině, kde uhasil žízeň. Pěšina vedla podél potoka jihozápadním směrem. Tu a tam ji křížovaly další cesty, z nichž vanul pach šelem.

Až na pár hlodavců nestřetl se s jediným zvířetem. Ani stopy po Barovi, jelenu, či Hortovi, divokém kanci! Kam se poděli buvol Gorgo, nosorožec Buto a slon Tantor? Jen hadů bylo všude kolem nepřehledné množství. Víc, než kdy viděl. A za jedním z jezírek ucítil pach, jenž nemohl patřit nikomu jinému než Gimlovi, krokodýlu.

Jinou zvěř nenalezl, a tak obrátil pozornost k ptákům. Naštěstí jej noční útočníci nepřipravili o zbraň. Snad je v temnotě přehlédli, nebo ho pokládali za mrtvého. Ať tak či onak, zůstaly mu oštěp, nůž, luk se šípy i laso.

Přiložil šíp k luku, napjal tětivu a čekal, až se objeví některý z větších papoušků. Sotva se naskytla příležitost, vystřelil a opeřenec mu spadl k nohám. V té chvíli se ozval nenávidný pískot a vzápětí se les rozezněl bezpočtem skřeků a hlasů.

Tarzan by se nedivil, kdyby vyplašil několik ptáků v okolí, ale že probudí celou džungli, věru nečekal. Popuzen se otočil a spatřil hejno malých opiček. Ihned jim dal najevo svou nevoli. Pralesem zazněl varovný křik opiho samce.

Účinek byl okamžitý - Tarzan zůstal se svou kořistí sám a nerušen.

Zvedl mrtvého papouška, vytrhl z něho šíp a uložil jej zpátky do toulce. Pak nožem zbavil úlovek kůže a peří. Jedl hltavě, nepřestáváje vrčet. Snad tím chtěl své okolí upozornit, že si nepřeje být vyrušován, a zároveň dát najevo, že ptačí maso je nevalné chuti. Jistě by dal přednost šťavnaté kytě Pacco, zebry, či Gorga, buvola! Při tom pomýšlení se mu počaly sbíhat sliny a jeho zlost vůči tomuto podivnému lesu, který svým návštěvníkům podobné pochoutky odpírá, jen vzrostla.

Právě dojídal, když vtom zaslechl podezřelý pohyb v nedaleké houštině. V příštím okamžiku zachytil pach Numy a poté i zvuk kroků a tření několika těl o hustý porost. Tarzan se usmál. Jak jsou pošetilí, jestli si myslí, že je neslyší!

Stále pronikavější pach prozrazoval, že se znenadání ocitl v kruhu divokých šelem. Byly si svou kořistí natolik jisty, že se ani nesnažily chovat tiše. Slyšel, jak se prodírají křovinami a pod nohama jim praskají větve.

Uvažoval o tom, co je sem přivedlo. Byl to snad křik ptáků a pištění opiček? Mohla smrt jediného papouška, kterých je všude tolik, vzbudit takovou pozornost? Tarzan byl zmaten. Stál uprostřed stezky, čekaje na lvy, a přemýšlel, jak asi zaútočí.

Konečně se za ohbím cesty vynořil první z nich. Jakmile spatřil Tarzana, zastavil se. Byl podobný těm, kteří jej v noci napadli - větší a tmavší než pralesní lvi, ale ne tak velký jako jeho Numa. Brzy se mezi stromy objevili další. Také oni se zastavili a mlčky Tarzana pozorovali. Jak dlouho potrvá, než se na něho vrhnou? Tarzan je nespouštěl z očí.

Náhle lvi počali jeden po druhém uléhat, zůstávající čelem k němu. Nevřeli ani neřvali, jen leželi v sevřeném kruhu a zírali na kořist. Syn divočiny dosud nic podobného nezažil. Vyvádělo ho to z míry. Zkusil tedy šelmy provokovat - tak jak to dělal v dětství, kdy žil s veleopy.

"Smrduté hyeny!" oslovil smečku, aby jí vzápětí nadal do slizkých hadů, nejhorších a nejzákeřnějších tvorů v pralese. Nakonec se jal po lvech házet hlínou a větvemi. Lvi vrčeli, cenili tesáky - ale žádný z nich nezaútočil.

"Zbabělci!" volal na ně Tarzan. "Velcí lovci se srdcem Bary, jelena!" Řekl jim, kdo je, a počal jim hrozit. Lvi však leželi bez hnutí a jen ho dál pozorovali.

Po chvíli se ze stezky ozval zvuk kroků, svědčící o tom, že přichází se blíží po dvou. Ač Tarzan nezachytil žádný pach, věděl, že je to muž. A skutečně - zanedlouho se neznámý objevil a zastavil se u prvního lva.

Byl to jeden z těch, kteří jej předešlé noci přepadli. Svým vzezřením se lišil od všech lidských bytostí, s nimiž se Tarzan dosud setkal.

Chlapík byl urostlý, se svaštělou pletí, připomínající starý pergamen, zažloutlý věkem. Černé, nepříliš dlouhé vlasy trčely do všech stran. Oči, posazené blízko sebe, byly úzké a velmi malé. Muž měl hladký obličej, jen pod nosem a na skráních porostlý prořídłym chmýřím. Horní ret byl tenký a drobný, zatímco spodní masivní a těžký, přecházející v malou kulatou bradu. Celá tvář mohla být kdysi docela pravidelná, leč jakýmsi velkým tělesným i duševním vypětím se zcela změnila. Ruce byly dlouhé, zatímco nohy rovné a krátké. Muž byl oděn do přiléhavých spodků a halen bez rukávů, která mu volně padala po pás. Na nohou měl měkké sandály s řemínky až ke kolenům. Připomínaly vojenské ovinovačky. V ruce třímal krátké, těžké kopí a u boku se mu houpala zbraň, která naplnila Tarzana úžasem - mohutný meč v kožené pochvě!

Tarzan zjistil, že muž a zvířata se k sobě chovají zcela netečně. Chlapík se na okamžik zastavil, jako by měl v úmyslu Tarzana oslovit. Pak se počal prodírat mezi lvy, odstrkuje ty, kteří mu leželi v cestě. Nedaleko Tarzana se znovu zarazil a spustil na něj hotový příval v podivném jazyce, z něhož nebylo rozumět jedinému slovu. Z posunků plynulo, že hovoří o lvech. Přitom se několikrát dotkl kopí a poklepal na pochvu svého meče.

Zatímco mluvil, Tarzan si jej pečlivě prohlédl. Zdálo se mu, že cizí muž je šílený. Bylo to zvláštní, neboť jeho vzezření tomu příliš nenavštěvovalo.

Konečně muž umkl, upěl pohled na Tarzana a čekal na odpověď. Tarzan začal v řeči opů, avšak neznámý nechápal. Zkusil tedy několik domorodých nářečí, ale ani tehdy neuspěl. Počala mu docházet trpělivost. Promarnil spoustu času a nechtěl ztrácet další planým tlacháním. Zvedl oštěp a vykročil neznámému vstříc. To bylo srozumitelné oběma. Také muž se chopil oštěpu a vzápětí vykřikl, čímž probudil všechny lvy.

S hromovým řevem, který přerušil mrtvé ticho, vyrazily šelmy proti Tarzanovi. Muž ustoupil a ušklíbl se. Tarzan viděl, že jeho zuby jsou nezvykle dlouhé a ostré. Jen si jich všiml, vyskočil na strom a k úžasu šelem i jejich pána zmizel v hustém listoví. A pak se odtud ozval jeho hlas:

"Jsem Tarzan z rodu Opů, mocný lovec a velký bojovník. Nikdo v džungli není tak silný a odvážný jako Tarzan!"

Chvilí putoval po větvích, až se posléze spustil na zem a dál hledal stopu svých ztracených světců. Nalezl ji snadno. Vedla ještě asi půl míle lesní stezkou a poté vyústila na otevřené prostranství, na jehož konci se tyčily městské hradby a za nimi jakési chrámy a minarety. Přmo před sebou v opevnění spatřil Tarzan nízkou klenutou bránu.

Mezi pralesem a městem se prostíraly zahrady a podél cesty se vinul potůček. Rostliny a květiny vysázela čísi citlivá ruka s neobyčejnou péčí, takže tvořily souměrné řady. Mezi záhony se klikatily stružky, dodávající zeleni potřebnou vláhu. Na jedné ze zahrad pracovalo několik lidí.

Městská hradba byla vysoká dobrých třicet stop a zdála se značně zachovalá. Nad cimbuří se vypínaly chrámy a minarety. Kopule hlavního chrámu byla pozlacená, zatímco ostatním vévodila modrá, žlutá a červená. Běžné stavby byly strohé, nahozené světle šedou omítkou. Po některých se pnula planá réva.

Tarzan stál na stezce a užaslími zraky sledoval malebné panorama před sebou. Náhle zjistil, že se k němu blíží ona neobyčejná skupina, již před chvílí unikl. Znovu se vyhoupl do větvi a opustil nebezpečný úsek. Brzy našel v koruně jednoho ze stromů vhodný úkryt a zároveň místo, odkud dobře viděl na cestu, zahrady i městskou bránu. Usadil se a vyčkával, až se z lesa vynoří ti, kdo mu byli v patách.

A nečekal věru dlouho. Záhy se objevil podivný muž a za ním několik statných lvů. Jako věrní psi následovali svého pána. Na planině zvolnili krok a zamířili zahradami k bráně. Tady muž udeřil kopím do vrat, aby jimi vzápětí prošel i se svým zvířecím doprovodem. Než se brána znovu zavřela, stačil si Tarzan povšimnout, že za ní panuje čilý ruch. Teď už nepochyboval, že Angličan a dívka byli zataženi právě sem. Jaký osud je očekává, mohl sotva hádat. Věděl jen, že chce-li jim pomoci, musí se dostat dovnitř!

Západ slunce již zahalil zahrady do stínu, když se lidé, kteří tu pracovali, počali vracet do svých domovů. Nejprve jakýsi muž uzavřel všechna stavidla zavodňovacích kanálů. Pak postupně odcházeli další a odnášeli plné koše s ovocem.

Aby lépe viděl, vyšplhal Tarzan na vrcholek stromu. Pohled odtud mu prozradil, že město je dlouhé a úzké, protkané bezpočtem ulic a uliček. Uprostřed stála bílá budova, obklopená několika menšími stavbami. Mezi dvěma z nich se lesklo cosi jako vodní hladina. Přilehlé prostranství vypadalo jako náměstí. Snad právě tady bude třeba začít hledat dívku a poručíka!

Jakmile slunce zapadlo, město se ponořilo do tmy a v oknech se rozzářila světla. Kde se vůbec vzalo uprostřed divočiny? To bylo nevysvětlenou záhadou. Zdálo se, že tato část Afriky, kam dosud nevročila lidská noha, v sobě skrývá nejedno tajemství. Jak je možné, že město, které tu muselo stát celé generace, zůstalo stranou okolního světa?

Jakkoli je od něho dělila vyprahlá pustina, nedovedl si Tarzan srovnat v hlavě, že by tu lidé žili z pokolení na pokolení, aniž by se pokusili zjistit, co se nalézá za hranicemi údolí. A přece tomu tak patrně bylo!

S příchodem noci přibývalo hlasů divokých šelem, na které odpovídali stejným způsobem lvi zpoza hradeb. Ještě před setměním pojal Tarzan plán, jak vniknout do města, a nyní nadešel čas proměnit jej ve skutečnost. Jeho úspěch závisel na pevnosti révy, šplhající po zdi na východní straně.

Vydal se tedy oním směrem, doprovázen řevem obyvatel pralesa. Od hradeb jej dělilo snad čtvrt míle - čtvrt míle cesty zahradami bez jediného stromu. Kdyby ho tu dohonil některý z černých lvů, byl by to jeho konec! Nezbylo než spolehnout se na vlastní rychlost a doufat, že ho hustá spleť vinných stvolů unese. Postupoval rychle vpřed, až

dospěl k místu přímo proti zarostlé části opevnění. Tady se zastavil, naslouchal a věřil, dokud nenabyl jistoty, že nablízku není žádný lev. Poté vyrazil.

Měsíc, který se právě vyhoupl nad skaliska, zalil svými stříbrnými paprsky zahrady pod městskými hradbami. Ozářil i postavu bílého obra, který tudy spěchal. Snad to byla pouhá náhoda, že ho zahlédl Numa, lovcí kdesi na kraji pralesa. A v té chvíli dolehl k Tarzanovým uším strašný zvuk. Nebyl to řev hladového, nýbrž rozlíceného lva. Tarzan se ohlédl a spatřil šelmu, řítící se přímo k němu. V měsíčním svitu viděl, že je to obrovské zvíře - černohřívý lev, podobný Numovi z pasti.

Okamžik se zabíral myšlenkou na boj. Pak si však vzpomněl na dívku a poručíka, vězněné kdesi ve městě, a dal se do běhu. Věděl, že lev dokáže být po krátkou dobu velmi rychlý. Proto bylo třeba dostat se k opevnění co nejdříve.

Snad ještě nikdy neběžel Tarzan tak rychle jako tentokrát. Jen měsíc a hvězdy byly svědky šílené honičky. Numa se k prchajícímu bílému obru blížil krok za krokem, ale ten již měl spásnou zeď na dosah. Přesto se zdálo, že lev svou kořist co chvíli strhne k zemi.

Tarzan vytáhl nůž, rozhodnut bojovat až do konce. Náhle Numa zpomalil, očividně znaven, leč neustával ve stíhání. Jestli zpočátku sledoval štvanici jen Goro a hvězdy, nyní k nim přibyl i pár tmavých očí, pozorujících honce i oběť z vrcholku hradební zdi.

Tarzan konečně dorazil ke stěně. Věděl, že vše nyní bude záležet na pevnosti výhonků plané révy. Na to, aby vyhledal ty nejsilnější, již nebyl čas. Rozhodne osud! Sebral všechny síly, zachytil se stvolů a vyšvihl se vzhůru. A v téže chvíli skočil i Numa.

Mezi šilenci

Když lvi zaútočili, rozběhla se Berta Kircherová hlouběji do jeskyně, kde se zhroutila, zchvácena hrůzou a několikadenním nervovým vypětím. Řev lvů se mísil s výkřiky mužů. Podvědomě cítila, že se kdosi přibližuje a vzápětí ji bere za ruce. Všude kolem byla tma, takže neviděla nic. Po Angličanovi a bílém obru nebylo nikde ani stopy. Její únosce ji chránil oštěpem před dotírajícími lvy. Přitom ji vlekl z jeskyně, nepřestávaje na šelmy cosi volat.

Sotva se ocitli venku, bylo hned lépe vidět a dívka zjistila, že muž, který pro ni došel, není sám. Dva z jeho druhů táhli za sebou bezvládnou postavu, v níž poznala poručíka. Lvi na oba zajatce ještě hodnou chvíli doráželi, ale muži je vždy svými kopími zahnali. Zdálo se, že se šelem nijak nebojí, neboť s nimi zacházeli jako se smečkou vztekklých psů.

Kráčeli údolím podél vyschlého koryta řeky, jež tu kdysi tekla, a zastavili se teprve s rozbřeskem. Bylo to na kraji srázu, který dříve v šeru připadal jako bezedná propast. Jakmile se úplně rozednilo, nařídili únosci pokračovat v cestě. Dívka viděla, že míří k hlubokému lesu. Pod korunami mohutných stromů byla tma, a teprve když se nad skaliska vyhouplо slunce, proniklo sem více světla. Ubírali se širokou, dobře znatelnou stezkou. Půda tu byla neobvykle suchá a křoviska, jakkoli hustá, zde nebyla takovým labyrintem jako v jiných pralesích. Vypadalo to, jako by vyrůstala z vyprahlé zeminy. Nikde ani stopy po vůni bujné vegetace či bzukotu hmyzu.

Mezitím slunce vystoupilo výše a džunglí se rozezněl chór hlasů. Ve větvích se proháněly opičky a nad nimi poletovali barevní ptáci. V jedné chvíli si dívka všimla, že muži se za nimi často ohlížejí. Dokonce se zdálo, jako by k nim promlouvali. A pak se stala svědkyní čehosi, co na ni hluboce zapůsobilo.

K obrovitému muži, kráčejícímu před ní, slétl znenadání velký papoušek. Muž se zastavil, poklekl a zakryl si tvář dlaněmi, skláněje hlavu k zemi. Ostatní jej mlčky pozorovali. Konečně pozvedl zrak, a když zjistil, že pták zmizel, vstal a pokračoval v cestě.

Na příští zastávce přivedli k dívce poručíka. Některý ze lvů ho patrně zle potrhál, neboť muži jej museli podpírat.

"Pěkné nadělení, že?" poznamenal, pokoušeje se o úsměv - snad aby jím zakryl svůj zbědovaný stav.

"Je to hrozné," odpověděla Berta. "Doufám, že příliš netrpíte."

"Čekal jsem to horší," přiznal poručík. "Jen jsem strašně slabý. Co jsou ti mizerové vlastně zač?"

"Nevím," pokrčila rameny. "Je na nich cosi divného."

Mladý důstojník přeměřil jednoho z únosců pohledem a pak se znovu otočil k dívce.

"Byla jste někdy v ústavu pro choromyslné?" zeptal se.

Pochopila a vytřeštila oči.

"Máte pravdu!" zvolala.

"Vypadají jako šilenci," pravil Angličan. "Běhlo kolem zornic, rozježené vlasy, trčící do všech stran a padající do čela.

A také některé posunky."

Dívka se zachvěla.

"A ještě něco," dodal Smith-Oldwick. "Mají strach z papoušků a lvi je nechávají klidnými."

"Ano," přitakala. "Všiml jste si, že ti ptáci se jich vůbec nebojí? Jak to mezi sebou vlastně mluví?"

"Nevím," odvětil poručík. "Snažil jsem se na to přijít, ale nepodobá se to ničemu, co jsem kdy slyšel."

"Hovoří jinak než domorodci," řekla dívka. "Ale cosi mi to připomíná. Občas mívám dojem, že rozumím tomu, co říkají, a vzápětí je to jinak."

"Pochybuji, že jste kdy slyšela něco podobného," namítl letec. "Zdá se, že ti lidé žili v odloučení celé věky, a i kdyby uchovali jazyk svých předků beze změny, o čemž pochybuji, muselo by jít o řeč, kterou se jinde dávno nemluví."

Na jednom místě, kde stezku křižovala bystřina, karavana zastavila, aby se muži i lvi napili. Pak vyběhli zajatce, aby učinili totéž. Dívka i poručík poklekl a svlažili hrdlo chladnou a průzračnou vodou. Pojednou se odkudsi zblízka ozval řev Numy. Lvi, doprovázející tajemné bojovníky, okamžitě odpověděli a pak počali netrpělivě přešlapovat z místa na místo, pohlížeje směrem, odkud volání jejich druhů zaznělo.

Muži tasili meče a nastražili oštěpy. Zatímco svých lvů se nebáli, řev neznámé šelmy je vyděsil. Co však bylo ještě

podivnější - mnohem větší strach měla samotná zvířata! Přesto nikdo nejevil snahu dát se na útěk. Naopak - celá karavana se dala znovu do pohybu, až konečně stanula tváří v tvář obrovskému černému lvu. Dívce i poručíkovi se zdálo, že je to týž, který útočil na jejich letadlo a před kterým je zachránil Tarzan. Tentokrát to však nebyl on - byť se mu velmi podobal.

Šelma zůstala stát uprostřed stezky, mrskajíc ocasem a vrčíc na nezvané hosty. Muži se jali pobízet své čtvernohé svěřence, aby vyrazili na nepřitele, ti však s útokem váhali. Netrpělivý vetřelec, vědom si své síly, vztyčil oháňku a rozběhl se proti nim.

Někteří lvi se pokusili o odpor, ale bylo to, jako by se postavili rozjetému vlaku. Obrovitá šelma je rozrazila a vrhla se na nejbližšího z mužů. V té chvíli vylétlo několik oštěpů a zablesklo se několik mečů. Proti síle a rychlosti Numy však mnoho nezmohly.

Dva oštěpy Numu zasáhly, ale tím jej jen více rozzuřily. S ohlušujícím řevem skočil na muže, kterého si vyhlédl za oběť. Chňapl po nešťastníkovi, otočil se a i s úlovkem zmizel v porostu.

"Zdá se, že to pro ně není nic neobvyklého," usoudil poručík, sleduje ostatní únosce.

"Vypadá to tak," přisvědčila dívka. "Netváří se ani překvapeně, ani rozezně. Asi vědí, že když lev dostal, co chtěl, nechá je na pokoji."

"Myslel jsem si," pokračoval Angličan, "že nejdivočejší jsou lvi z kraje Wamabů, ale ve srovnání s těmito černými obry jsou to hravá koťata. Viděla jste někdy něco hroznějšího než útok černého lva?"

Vydali se znovu na cestu. Dívka i Angličan kráčeli mlčky, přemýšlejíce o tom, co viděli. Náhle se les rozevřel v rozlehlou pláň, na jejímž konci stálo město, obehnané hradbou a obklopené zahradami. Zajatci užasli.

"Podívejte!" zvolal poručík. "Ty hradby! Skvělá práce!"

"A což teprve chrámy a minarety!" přidala se dívka. "Tady musí žít civilizovaní lidé! Snad je dobře, že naše cesta vede právě sem!"

Poručík pokrčil rameny.

"Doufejme," řekl. "Ale dá se věřit lidem, kteří se přátelí se lvy a bojí se papoušků?"

Karavana prošla zahradami ke klenuté bráně, jež se na výzvu jednoho z mužů, který na ni poklepal oštěpem, otevřela. Za branou pokračovala cesta úzkou uličkou. Po obou jejích stranách se vypínaly řady budov. Byly to většinou jednopatrové stavby, jejichž horní poschodí, podepřená sloupy a oblouky, přesahovala do ulice a tvořila jakási podloubí. Zatímco ulice nebyla dlážděná, v kolonádách byla zem pokryta kamennými deskami různé velikosti a tvaru, sestavenými s nebyvalou přesností a zručností. Chodníky byly velmi staré a silně prošlapané.

Bylo časně ráno, a tak ulice byla téměř liduprázdná. Těch několik lidí, které zahlédli, bylo navlas podobno únoscům. Nejprve potkávali jen muže, ale jak vcházeli hlouběji do města, přibývalo polonahých děcek, která si hrála v prachu cesty. Obyvatelé města se tvářili překvapeně - jedni se vyptávali strážců, druzí kolem nich procházeli mlčky.

"Kdybych jim alespoň rozuměl," posteskl si poručík.

"Ano," řekla dívka. "Mohli bychom se jich zeptat, co s námi zamýšlejí."

"To bych opravdu rád věděl!" potvrdil Angličan. "Přemýšlím o tom již hezky dlouho."

"Nelíbí se mi jejich zuby," upozornila dívka. "Připomínají mi kanibaly."

"Snad si nemyslíte, že jsou to lidojedi?" vykřikl poručík. "Cožpak by běloch dokázal pozřít lidské maso?"

"A jsou to skutečně běloši?" zeptala se dívka.

"Jisté je, že to nejsou černoši," odpověděl Angličan. "Mají žlutou kůži, ale nevypadají ani jako Číňané!"

A při těch slovech poprvé spatřili domorodou ženu. Svými rysy se podobala mužům, byla jen menší a souměrnější postavy. Zato měla mnohem ošklivější tvář - převislý ret, vyčnělé zuby a vypoulené oči. Vlasy byly delší a hustší než u mužů a splývaly volně po ramenou. Šat sestával z průsvitného závoje, sahajícího až po kotníky a sepnutého kovovou sponou. Ženiny paže byly štíhlé, chodidla jemně tvarovaná a souměrná.

Když ji karavana míjela, počala se čehosi dožadovat na strážcích - ti jí však nevěnovali sebemenší pozornost. Zato oba zajatci měli možnost si ženu dobře prohlédnout.

"Postava huricky," poznamenal poručík, "ale tvář šilence."

Cestu, již se ubírali, tu a tam protínaly příčné uličky, neméně křivolaké. Kolem byla všude spousta domů, navzájem si velmi podobných. Lišily se jen barvou či výzdobou. Otevřenými okny bylo vidět masivní stěny a v nich úzké větrací šachty, jež měly obyvatele chránit před vedrem. Po chvíli před sebou zajatci uviděli několik větších staveb. Bylo v nich množství malých krámků, rozsetých mezi obytná stavení. Štíty byly popsány nápisy, které jako by připomínaly řecké písmo.

Poručík začal znovu pociťovat bolesti a valem mu ubývaly síly, neboť ztratil mnoho krve. Občas klopýtl, a tak mu dívka nabídla rámě.

"Ne," odmítl. "Musíte být sama velmi unavena, a já bych byl jen dalším břemenem."

Ač se snažil držet krok s ostatními, vrávorál a zůstával pozadu. A tehdy únosci poprvé projeví svůj sklon k násilí. Urostlý chlapík, který šel těsně za ním, jej několikrát uchopil za ruku a smýkl jím kupředu. Když zajatec znovu klopýtl, strážce se rozlítil. Skočil po bezbranném poručíkovi a počal jej bít pěstmi. Srazil ho k zemi, levou rukou mu sevřel hrdlo a pravou tasil meč. Vyráží divoké skřeky, mával zbraní zběsile nad hlavou. Ostatní se zastavili a beze slova přihlíželi. Jestliže členové doprovodu zůstali neteční, ne tak Berta Kircherová! Přivřené oči, rozšklebená tvář a pronikavý křik šilencův ji děsily, avšak surové napadení bezmocného v ní zároveň probudilo spravedlivý hněv. Zapomněla na vše kolem - viděla jen zraněného člověka, kterého kdosi mučí přímo před jejíma očima.

Zbavena strachu, vrhla se na útočníka a snažila se mu vyrvat zbraň z ruky. Pověsila se mu na krk, převrátila ho na bok a strhla na chodník. Meč se ocitl na zemi, a než se muž zvedl, stála již mladá žena nad poručíkem tváří v tvář nepřítelům, připravena jej bránit.

Byla to statečná dívka. Ani rozervaný šat či pocuchané vlasy jí neubraly na důstojnosti. Muž, kterého porazila, se zatím postavil na nohy a zcela změnil své chování. Přestal běsnit a dal se do šileného smíchu. Berta byla zmatena. Zatímco ostatní únosci zůstali mlčky stát, muž poskakoval sem a tam, zalykaje se veselím. Teď již nebylo pochyb, že se oba zajatci dostali do rukou šilenců!

Dívka si uvědomila, jak by byla bezmocná, kdyby ji nyní kdokoli z přítomných napadl. Nedokázala potlačit svůj odpor. Odhodila ukořistěnou zbraň a poklekla k Angličanovi.

"Byla jste skvělá," děkoval jí poručík. "Ale neměla jste to dělat. Neprovokujte je. Myslím, že jsou všichni šílení. A s takovými je třeba jednat opatrně!"

Zavrtěla hlavou. "Nemohu se dívat, jak vás zabíjejí!"

Vzal ji za ruku a oči se mu rozzářily.

"Máte mě tedy alespoň trochu..."

Neodtáhla se, jen pokrčila rameny.

"Nemluvme o tom," požádala. "Je mi líto, ale mohu vás mít jen ráda."

Světlo v Angličanových očích pohaslo.

"Odpusťte mi," řekl a pustil její ruku. "Chtěl jsem počkat, až budeme v bezpečí, ale nevydržel jsem to, když jsem viděl, jak jste mě bránila. Ať tak či tak - teď již stejně nezáleží na tom, co vám řeknu."

"Jak to myslíte?" ptala se.

Usmál se.

"Stejně se odtud živ nedostanu," řekl. "Nemluvil bych o tom, kdybych si nebyl jist, že to víte stejně dobře jako já. Ten černý ďábel mě rádně potrhla, a jeho pán mě skoro dobil. Snad bych měl ještě nějakou naději, kdybychom byli mezi normálními lidmi, ale tady, uprostřed těchto šilenců?"

Berta Kircherová věděla, že poručík má pravdu, nechtěla se však smířit s tím, že by měl zemřít. Měla ho ráda, ba dokonce litovala, že ho nemiluje. Ale změnit to nedokázala. Pro kteroukoli jinou ženu by jistě nebylo těžké zamilovat se do někoho, jako byl poručík Smith-Oldwick. Byl to anglický důstojník, gentleman, potomek váženého rodu, a navíc muž mladý, pohledný a chytrý. Co víc by si mohla mladá dívka přát, než aby ji takový muž miloval? A že ji poručík miluje, o tom nepochybovala. Vzdychla a položila mu ruku na čelo.

"Nevzdávejte se naděje," zašeptala. "Pokuste se žít! Kvůli sobě - a kvůli mně. A já se pokusím vás milovat!"

Jako by mu svými slovy vlévala do žil nový život. Tvář se mu znovu rozjasnila a se silou, v níž už přestal věřit, se zkoušel postavit na nohy. Dívka mu pomohla vstát a podepřela jej. Na okamžik oba zapomněli, co se děje kolem.

Konečně se dívka rozhlédla a viděla, že únosci si jich příliš nevšímají. Teprve na pokyn jednoho z nich se skupina dala opět na pochod, jako by se nic nebylo stalo.

A tehdy si Berta Kircherová uvědomila, co ve chvíli pohnutí poručíkovi slíbila. Věděla, že vyjádřila spíše jeho než své přání a že svůj slib sotva kdy splní. Ale - co vlastně slíbila? Jen tolik, že se jej pokusí milovat.

"Co teď?" ptala se sama sebe.

Cítila, že naděje na návrat mezi civilizované lidi je nepatrná. I kdyby je zdejší obyvatelé nechali odejít, stěží by našli cestu k pobřeží. Byla přesvědčena, že Tarzan je mrtev - vždyť viděla jeho bezvládné tělo ležet u vchodu do jeskyně! A nikdo jiný je nedokáže z téhle pustiny vyvést!

Od chvíle, kdy padli do zajetí, nezmínili se dívka ani poručík o Tarzanovi jediným slovem. Avšak oba si uvědomovali, co pro ně jeho ztráta znamená. Hovořili teď o všem, co se zběhlo, snažíce se upamatovat na každou maličkost. Poručík si vzpomněl, jak se na jejich ochránce vrhl obrovský lev, právě když se on sám probouzel. A ačkoli byla tma, viděl, že se Tarzan od okamžiku, kdy byl šelmou sražen k zemi, již nepohnul. Pociťovala-li dívka nejdoudu beznadějí, přece ve skrytu duše doufala v pomoc bílého obra. Teď však bylo vše marné!

Ulice se počaly plnit lidmi. Občas si průvodu někdo povšiml, většinou je však kolemjdoucí míjeli s pohledem upřeným do prázdna.

Vtom odkudsi zazněl pronikavý výkřik. Vzápětí spatřili muže, stíženého záchvatem nepřičetnosti, jakého byli nedávno svědky u strážce, jenž napadl poručíka. Šílenec si vybíjel svůj hněv na bezbranném děcku, které nelítostně bil. Pak je uchopil a mstil jím o chodník, aby se vzápětí otočil a dal se do běhu klikatou uličkou.

Jeho počínání sledovalo netečně několik mužů a žen. Byli příliš daleko, než aby jim bylo možno z tváří vyčíst lítost či rozhořčení. Ať tak či onak, nikdo nepřispěchal dítěti na pomoc.

O několik domů dále se z okna v prvním poschodí vykláněla jakási stařena, šklebila se a pokřikovala na ty, kteří procházeli kolem.

"Proboha!" zvolal poručík. "To je hrozné město!"

Dívka se k němu otočila.

"Máte ještě pistoli?" zeptala se.

"Ano," odpověděl. "Schoval jsem ji za košili. Neprohledávali mě. A pak - byla příliš velká tma na to, aby si všimli, že mám zbraň. Doufal jsem, že se ještě někdy hodí!"

Přistoupila k němu blíž a vzala jej za ruku.

"Slibujete, že jeden náboj schováte pro mě?" požádala.

Poručík k ní zvedl hlavu. Jako by se mu v té chvíli zamžily oči. I když věděl, v jak svízelné jsou situaci, dosud věřil, že se vše týká především jeho. Cožpak by někdo dokázal ublížit tak krásné dívce? A dokonce by to měl být on sám! Nikdy!

To přece nemohla myslet vážně!

"Nevěřím, že bych to dokázal," přiznal se.

"Ani kdybyste mě tím zachránil před něčím ještě horším?" naléhala.

Poručík zavrtěl hlavou. "Ani tehdy ne!" pravil rozhodně.

Cesta, kterou kráčeli, se náhle rozevřela do široké třídy, již vévodila velická a krásná laguna. Průzračná voda zrcadlila azurovou oblohu. Vše tu bylo jiné. Domy byly vyšší a bohatě zdobené. Dláždění tvořila mozaika nádherných vzorů. Výzdoba budov hrála všemi barvami, mezi nimiž převládala zlatá. Nejčastějším motivem byl papoušek, lev a opice. Únosci vedli zajatce kolem laguny a dále branou do jedné z budov na hlavní ulici. Hned za vchodem vešli do prostorného sálu s masivními lavicemi a stoly, opět bohatě zdobenými řezbami papoušků, lvů a opic. V čele místnosti za menším stolem seděl muž, který se nikterak nelíbil od příchozích. Velitel stráže mu cosi oznamoval. Znělo to jako hlášení. Zajatci nevěděli, zda stojí před soudcem či některým z vojenských nebo civilních hodnostářů. Ale ať to byl kdokoli, těšil se u ostatních zjevné vážnosti.

Vyslechl zprávu, sleduje přitom zajatce. Pokusil se navázat s nimi hovor, leč bezvýsledně. Pokynul proto veliteli eskorty, aby vězně odvedl. Dva muži hned přiskočili k dívce a vyzvali ji, aby je následovala. Poručík se k nim pokusil přidat, avšak jeden ze strážců ho zadržel. Dívka se zastavila a pomocí posunků se snažila muži za stolem vysvětlit, že si přeje, aby spoluvězeň zůstal s ní. Chlapík jen zavrtěl hlavou a vybídl stráž, aby se vzdálila.

Poručík se ještě jednou vytrhl, ale znovu ho zadrželi. Byl příliš slabý a bezmocný, než aby dosáhl svého silou. Vzpomněl si na pistoli za košilí, leč včas si uvědomil, že s hrstkou nábojů, které mu zbyly, protivníky nepřemůže. A pak - nic zatím nenasvědčovalo tomu, že by měli v úmyslu mu ublížit. Usoudil, že bude lépe neodporovat - alespoň do té doby, dokud se nepřesvědčí o jejich nekalých záměrech.

Viděl, jak dívku vyvádějí ze sálu. Ve dveřích se otočila a pokynula mu.

"Hodně štěstí!" zvolala a zmizela mu z očí.

Lvi, kteří vběhli do budovy s doprovodem, byli vyhnáni z místnosti zadním vchodem. A právě k němu vedli nyní strážci poručíka. Vešli do dlouhé chodby, lemované po obou stranách řadou dalších dveří, ústících patrně do zbývajících komnat. Na konci chodby Smith-Oldwick spatřil masivní mříž a za ní jakýsi dvůr.

Sem také směřovaly kroky strážců. Když muži odešli, ocitl se mladý důstojník na prostorném nádvoří, obehnaném ze všech stran zdí. Vypadalo jako zahrada, plná stromů a květin. Pod stromy stály lavičky. Co jej však upoutalo nejvíce, byli lvi, kteří tu volně polehávali či pobíhali sem a tam.

A tehdy Angličan pochopil beznadějnost své situace. Snažil se vyvrátit mříž, volal na strážce, ale vše nadarmo. Odpovědí mu byl jen hlasitý smích zpovzdálí. Poručík zůstal mezi lvy sám.

Královnin příběh

Bertu Kircherovou zatím odváděli přes náměstí k největší a nejokázalejší budově. Zabírala celou jednu stranu prostranství, měla několik poschodí a vedlo k ní mramorové schodiště, střežené dvěma obrovitými kamennými lvy. U vchodu spočívaly na mohutných kvádrech sochy papoušků.

Když přišli blíž, dívka zjistila, že podstavce mají tvar lidské lebky. Papoušci, lvi a opice zdobili vstupní bránu a stěny budovy. Některá zvířata byla vyhotovena plasticky, jiná mozaikou či pouhou kresbou. Místy byly barvy již vybledlé, ale i tak si zachovaly nesporný půvab. Sochy a mozaiky svědčily o umělecké i řemeslné dovednosti svých tvůrců.

Na rozdíl od první budovy, kam byla dívka zavedena ještě s poručíkem, byl zdejší vchod uzavřen velkými vraty. Prostorami mezi sloupy, které podpíraly hlavní oblouk, a po schodišti, jež směřovalo k bráně, pobíhali sem a tam ozbrojení muži. Byli oděni do žlutých kabátů, na zádech a na prsou zdobených výšivkami papoušků.

Zatímco dívku vedli po schodech nahoru, vyšel jeden ze strážců paláce vstříc jejím doprovodu a před branou všechny tři zastavil. Vyměnili si pár slov a dívka si povšimla, že zdejší muži vypadají snad ještě primitivněji než její únosci. Ježaté vlasy jim rostly tak nízko z čela, že se téměř dotýkaly obočí, a zřetelnice byly sotva viditelné, takže většinu očí tvořilo bělmo.

Po krátké rozmluvě se muž, snad sluha u dveří, otočil a udeřil oštěpem na bránu, volaje na své druhy. Ti se ihned dostavili, aby vyslechli jeho příkazy. Obrovitá vrata se počala otvírat. Dívka viděla, že je z každé strany obsluhuje několik černochů. Dosavadní strážci se vzdálili a jejich místo zaujali dva vojáci ve žlutých úborech. Vedli zajatkyňi dovnitř, zatímco černoši za nimi zavřeli. Při pohledu na ně se Berta zachvěla hrůzou - ti ubožáci byli k vratům připoutáni těžkými řetězy!

Široká síň, kudy procházeli, končila průzračným jezírkem. I tady byly stěny zdobeny papoušky, opicemi a lvy. Nejedna soška byla z ryzího zlata. Zdi bez oken se pravidelně střídaly s podloubími, jimiž bylo vidět do přilehlých místností. Zatímco chodby byly bez nábytku, v komnatách stály lavice a stoly. Po stěnách splývaly barevné závěsy a na podlaze ležely silné běhouny s pestrou výzdobou a kožešiny černých lvů a leopardů.

V místnosti vpravo od brány byla spousta mužů ve žlutých pláštích, stejných, jaké měli strážci před palácem. Na zdech visely meče a oštěpy. Chodba ústila ve schodiště, vedoucí k dalším vratům. Tady je znovu zastavila hlídka. Jeden z vojáků vyslechl cosi od dívčiny průvodce, otevřel dveře a zmizel za nimi. Po chvíli se vrátil, průvodci se vyměnili a dívka byla uvedena do sálu za dveřmi. Prošli ještě několika místnostmi, až konečně vstoupili do komnaty, v níž chodil sem a tam muž v šarlatovém plášti, vpředu i vzadu ozdobeném výšivkou papouška. Týž motiv zdobil i jeho přilbici. Podobizny papoušků nechyběly ani na stěnách, podlaze a stropě. Tady měli ptáci roztažená křídla, jako by se chystali k letu.

Muž byl větší než všichni, které dosud viděla. Jeho tvář, podobnou starému pergamenu, zbrzdil bezpočet vrásek. Postavu měl zavalitější než jeho soukmenovci. Mocné paže prozrazovaly sílu a pevný krok poměrně mládí.

Hodnou dobu se zdálo, že si dívky vůbec nevšiml, neboť nepřestával přecházet místností. Znenadání se však otočil a rozběhl se proti zajatkyňi jako šílený. Dívka ustoupila o krok a vztáhla proti němu ruce, jako by jej chtěla zadržet, ale průvodci se jí hned chopili.

Útočník se těsně před ní zarazil, aniž se jí dotkl. Chvilí na dívku zíral a pak se dal do šíleného smíchu. Když ustal, počal

si mladou ženu prohlížet. Dotýkal se jejích vlasů, pokožky i látky oděvu, a nakonec jí naznačil, aby otevřela ústa. Zjevně ho zaujala, neboť vzápětí zavolal strážce, aby se přišli podívat na její krásné zuby. Na oplátku ukázal pak překvapené zajatkyňi své.

Znovu začal přecházet komnatou. Pojednou se zastavil, pokynul strážci a ta dívku vyvedla ven. Kráčeli chodbami a místnostmi, až došli k úzkým schodům, vedoucím do horního patra. Na konci schodiště u dveří stál polonahý černoch s kopím v ruce. Na pokyn jednoho z vojáků otevřel a všichni vstoupili do pokoje s nízkým stropem a řadou oken. Ta dívku okamžitě zaujala, neboť byla pevně zamřížovaná. Sín byla vybavena týmným nábytkem jako ostatní místnosti - stejně vyřezávané lavice a stoly, koberce na podlaze a závěsy na stěnách. Jen výzdoba byla poněkud skromnější. V jednom rohu stála nízká pohovka s přehozem z podobného materiálu jako koberce. Na pohovce seděla žena.

Sotva ji Berta spatřila, nemohla potlačit překvapení. Tato žena byla zcela jiná než všechny, které ve městě viděla. Byla již stará, měla pohaslé modré oči a svraštělou a bezzubou tvář. Nicméně byly to oči a tvář zdravé ženy!

Když uviděla dívku, stařena vstala a vyšla jí vstříc. Krok měla vrávoravý a nejistý, takže se musela opírat o dlouhou hůl. Jeden ze strážců jí cosi sdělil, pak se oba muži otočili a opustili komnatu. Dívka zůstala mlčky stát u dveří, čekajíc, co se bude dít.

Stařena přešla pokojem, před dívkou se zastavila a zvedla k ní vyhaslé zraky. Přeměřila ji od hlavy k patě a znovu ji pohlédla do tváře. Také dívka si stařenu zvědavě prohlížela. Ta promluvila první - slabým, roztřeseným hlasem, jako by jen s námahou hledala slova.

"Přicházíte zvenku?" zeptala se anglicky. "Dej Bože, ať mluví tímto jazykem," dodala pro sebe.

"Anglicky?" tázala se dívka.

"Díky Bohu!" ulevila si stařena. "Nevěřila jsem, že ještě někdy promluví tímto jazykem, aby mi kdokoli rozuměl.

Šedesát let jsem neslyšela svou mateřštinu!"

Odmělčela se, a vzápětí vzkřikla:

"Nešťastnice! Nešťastnice! Jak jste jim padla do rukou?"

"Jste Angličanka?" odpověděla Berta Kircherová otázkou. "Pokud jsem rozuměla, jste tu už šedesát let!"

Stařena kývla hlavou.

"Šedesát let jsem neopustila tento palác," pravila a vztáhla k dívce vyzáblé paže. "Jsem stará a nevydržím dlouho stát. Pojdte si sednout na pohovku!"

Dívka vzala stařenu za ruku a pomohla jí dojít k divanu. Společně pak usedly.

"Ubohé dítě," šeptala stařena. "Měla jste snad raději zemřít, než aby vás zavlékli sem. I já jsem se chtěla zprvu zabít, ale víra, že někdo přijde a vysvobodí mě, byla silnější. Nikdo však nepřišel. Povězte, jak vás dostali?"

Dívka vypověděla o všem, co se jí přihodilo.

"Ten muž, co byl s vámi, je ve městě?" ptala se stařena.

"Ano," potvrdila dívka. "Ale nevím, kde je nebo co s ním udělali. A vlastně také nevím, co zamýšlejí se mnou."

"To nikdo neví," řekla stařena. "Ani oni sami nevědí, co udělají. Jen myslím, že svého přítele už neuvídíte."

"Ale vás přece nezabili!" namítla dívka. "A vězni vás tu šedesát let!"

"Ne, nezabili mě. Ani vás nezabijí. Ale Bůh je mi svědkem, že toho budete litovat."

"Kdo jsou ti lidé?" naléhala Berta. "Liší se od všech, které jsem dosud viděla. Řekněte mi, jak jste se mezi ně dostala vy?"

"Je to už dávno," začala stařena, opírajíc se o pohovku, "tak dávno! Bylo mi tenkrát dvacet. Považte, milé dítě!

Podívejte se na mě! Nemám jiné zrcadlo než vodní hladinu v nádobě na mytí. Oči mi neslouží, jen cítím, jak mi svraštělá tvář a vypadaly zuby. Jsem stará a sešlá, ale v mládí jsem prý bývala hezká.

Otec byl misionářem ve vnitrozemí. Jednoho dne přijeli arabští otrokáři. Z vesnice, kde jsme bydleli, odvezli všechny muže i ženy. A vzali i mě. Nevyznali se tam, a tak se museli spolehnout na naše muže, aby je vedli. Říkali, že dosud nikdy nebyli tak daleko na jihu. Prý se doslechli, že kdesi na západě je kraj, bohatý na slonovinu a otroky. Chtěli se tam dostat a odtud nás prodat na sever do harému některého černého sultána. Často mluvili o tom, kolik za mě strží, a abych neztratila na ceně, střežili mě jeden před druhým a snažili se mi cestu co nejvíce usnadnit. Dávali mi to nejlepší jídlo a nikdo mi nesměl ublížit.

Zkrátka jsme opustili známé končiny a ocitli jsme se v poušti. Arabové poznali, že jsme ztraceni. Přesto pokračovali dál směrem na západ. Procházeli jsme roklemi i pustinou, rozpálenou žhnoucím sluncem. Mnozí otroci nesli těžký náklad. Vyčerpání, hladová a žízniví, umírali nám před očima. Nedostatek potravy nakonec donutil Arabů zabít vlastní koně. Když jsme dospěli ke strži, která byla koňmo nesjízdná, byla pobita i zbylá zvířata a jejich maso naloženo na bedra přeživších otroků.

Vlekli jsme se tou hroznou plání ještě dva dny. Černoši pomřeli a náklad museli za vedra a žízně nést sami Arabové. Kam oko dohlédlo, všude byla jen poušť, nad kterou kroužilo hejno hladových supů. Dávno jsme se zbavili slonoviny a posléze i přebytečné výstroje.

Náčelník Arabů si mě oblíbil - snad proto, že jsem tolik vydržela. Byla jsem mladá a silná. Snášela jsem útrapy cesty lépe než mnozí muži. My Angličané jsme zdatní chodci, zatímco Arabové jsou zvyklí již od mládí sedět v sedle.

Nevím, jak dlouho jsme putovali, ale nakonec, když nás počaly opouštět poslední síly, jsme dorazili na dno hlubokého kaňonu. Vyšplhat na protější stranu bylo nemyslitelné, a tak jsme pokračovali hlubokým pískem, kdysi snad korytem řeky, až jsme se ocitli v malebném údolí, plni naděje, že tu nalezneme hojnost zvěře. V té době jsme již zůstali sami dva - já a náčelník. Jistě tušíte, co to bylo za údolí - vždyť i vy jste jím prošla. Chytili nás snadno a rychle, jako by na nás již čekali.

Jak víte, je zde všude plno papoušků a opic. Říká se, že papoušci dokáží s opicemi rozmlouvat. A také slétají k lidem a podávají jim zprávy. Jakkoli se to zdá neuvěřitelné, sama jsem se přesvědčila, že je to pravda.

Privědli mě, stejně jako vás, rovnou do paláce. Arabského náčelníka odklidili neznámo kam. Tenkrát byl jejich králem muž jménem Ago. Odehdy se panovníků vystřídala celá řada. Ago byl strašný - ale takoví jsou vlastně všichni."

"Co se s nimi stalo?" ptala se dívka. "Proč si počínají tak divně?"

"Jsou šílení," odpověděla stařena. "Což jste si toho nevšimla? Jsou mezi nimi zruční řemeslníci a dobří hospodáři a mají i jakési zákony. Uctívají všechny ptáky, ale nejvyšší modlou je papoušek. Jeden nádherný exemplář dokonce chovají v nejkrásnější komnatě. Je velmi starý. Kdybych věřila tomu, co říkal Ago, muselo by mu být tři sta let. Náboženské obřady těchto lidí jsou tak divoké, že je po staletích dovedly až k šílenství.

Ale snad ještě nejsou docela ztraceni. Podle legend přišli jejich předkové odkudsi ze severu a zabloudili ve zdejší pustině, kde nenalezli nic než opuštěné údolí. Pokud vím, přišli zde jen velice zřídka, a přesto venku uvidíte lesy a spoustu květin. Tenhle zázrak je dílem někdejších obyvatel, kteří našli prameny a rozvedli je údolím, takže je v něm neustále dostatek vláhy. Ago mi vyprávěl, že prales byl zavlažován potoky, které přiváděly vodu z hor k městu. Lidé tu vysázeli stromy, a když zapustily kořeny a získaly dost vláhy, svedli koryta potoků jinam a vysadili další stromy. Proto dnes lesy pokrývají celé údolí s výjimkou místa, kde postavili město.

Nevím, zda to vše je pravda. Možná že tu les byl odnepaměti. Je to jedna z jejich pověstí. Jsou to podivní lidé. Nejen svými zvyky, ale i tím, že chovají lvy jako jiní dobytek. Krmí je a pak porážejí. Zpočátku pojídali lvi maso při obřadech, ale postupně se stalo jediným, které jsou s to pozřít. Nikdo by se nedotkl masa papouška či opice. Domácí zvířata pěstují jen pro mléko a kůži. Gazely, antilopy a jeleny loví jako potravu pro lvy."

"A vy jste tu celá léta dokázala žít," divila se Berta, "aniž jste spatřila normálního člověka!"

Stařena přikývla.

"Šedesát let jste byla mezi nimi," pokračovala dívka, "a oni vám neublížili!"

"Neřekla jsem, že mi neublížili," namítla stařena. "Jen mě nezabili. To je vše."

"A jak jste tu vlastně žila?" otázala se dívka. "Odpusťte, ale chtěla bych vědět, jak s vámi zacházeli. Se mnou budou zřejmě zacházet zrovna tak."

"Ano," potvrdila stařena. "Pokud vás ovšem uchrání před svými ženami!"

"Co máte na mysli?" nerozuměla Berta.

"Po celou dobu nedovolili jediné ženě, aby se ke mně přiblížila. Kdyby se ke mně dostaly, zabily by mě. Muži jsou hrozní, Bůh je mi svědkem, ale nebesa vás ochraňujte před ženami!"

"Myslíte, že muži mi tedy nic neudělají?" ptala se dívka.

"Ago mě učinil královnou," svěřila se stařena. "Měl ale ještě i jiné královny. Některé snad ani nebyly lidskými bytostmi. Zavraždily ho deset let poté, co jsem se sem dostala. Pak si mě vzal další král a po něm ještě jiní. Teď jsem nejstarší z královen. Jen málo žen se tu dožije vysokého věku. Nejen proto, že mohou být kdykoli zavražděny, ale i proto, že si nezřídka v zoufalství vezmou život samy."

Vtom se stařena otočila a ukázala k zamřížovaným oknům.

"Vidíte tu místnost naproti," zeptala se, "a černého kleštěnce přede dveřmi? Všude tam vězní ženy, neboť jsou nebezpečnější než muži. Jen zřídka se smějí pohybovat na svobodě."

Chvilí seděly mlčky. Pak se mladší žena obrátila k starší.

"Není odtud úniku?" zeptala se.

Stařena pokynula ke dveřím.

"Stojí tam ozbrojený eunuch. Kdybyste mu unikla, jak se dostanete na ulici? A když se vám to podaří, kudy pak z města? A i kdyby se stal zázrak a prošla jste branou, čeká vás les plný černých lvů, před nimiž není záchrany. A za lesem poušť! Za dlouhých šedesát let jste první, kdo spatřil toto pohřbené město. Po celá staletí je nikdo neopustil, a kam paměť sahá, ani neobjevil, s výjimkou jakéhosi válečníka, o němž tu kolují legendy z generace na generaci. Snad to byl Španěl, obr v helmici a brnění, který si proklestil cestu pralesem až k městské bráně. Pobíjel všechny, kdo se mu postavili na odpor. Když se posilnil ovocem a pramenitou vodou, probíjoval se zpátky k průsmyku. Ač unikl pronásledovatelům, neunikl poušti. Legenda vypráví, že král se bál, aby s sebou cizinec nepřivedl své druhy, a tak za ním vyslal trestnou výpravu. Tři týdny ho marně hledali. Nakonec našli jeho tělo, ohlodané supy, na dně údolí, jímž jsme se sem dostaly my. Nevím, zda je to pravda, či jen jedna z dalších pověstí."

"Je to pravda," potvrdila Berta Kircherová. "Vím to jistě. Viděla jsem jeho kostru i výzbroj."

Náhle se rozletěly dveře a vstoupil černoch, nesa dvě velké mísy a na nich několik menších. Položil je na stůl a beze slova se odporoučel. Pokojem zavonělo jídlo a dívka si v té chvíli uvědomila, že má hlad. Přistoupila ke stolu, aby zjistila, co to tak voní. Větší mísy byly z pálené hlíny, malé z ryzího zlata. Vedle nádob ležely lžice a vidličky, které, ač podivného tvaru, byly dokonalou řemeslnou prací. Vidličky měly hroty z oceli, zatímco rukojeti byly z téhož kovu jako malé mísky.

K večeři bylo dušené maso se zeleninou, čerstvé ovoce a mléko. Dívka byla tak hladová, že ani nečekala, až k ní přisedne její družka. Ledva se pustila do jídla, byla by v ten moment přísahala, že dosud neokusila nic chutnějšího. Stařena zvolna usedla na lavici proti ní. Nachystala si pokrm, a sledujíc dívku, nepřestávala se usmívat.

"Hlad je nejlepší kuchař," řekla.

"Jak to myslíte?" nechápala Berta.

"Domnívám se, že ještě před pár dny byste kočku nejedla!"

"Kočku?!" vykřikla dívka.

"Ano," ujistila ji stařena. "Lev je přece také kočka!"

"Chcete říci, že jím lvi maso?" ulekla se Berta.

"Je to tak," přitakala stařena. "Umějí ho tu znamenitě připravit. Jistě si ho oblíbíte."

Dívka se zatvářila pochybovačně. "Řekla bych, že je to spíš telecí či jehněčí."

"Ne, ne," opravila ji stařena, "i když tak chutná. Ale tihle lvi jsou pečlivě hlídáni a krmení, a jejich maso je vždy čerstvé."

A tak dívka ukončila dlouhý půst hostinou ze lvího masa, ovoce a několika doušků mléka. Sotva dojedla, vstoupil do dveří žlutě oděný voják a cosi sděloval její společníci.

"Král nařídil," tlumočila stařena, "aby vás připravili a odvedli k němu. Budete tu bydlet se mnou. Král Herog ví, že nejsem jako ostatní ženy. K nim by vás nikdy nepustil. Občas dokáže uvažovat jako normální lidé. Nicméně i on si myslí, že je tu jediným zdravým člověkem."

"Jak mě připraví?" nerozuměla Berta. "Říkala jste, že král nařídil, aby mě připravili a předvedli."

"Vykoupete se a dají vám oděv podobný mému," vysvětlovala stařena.

"Není možné se tomu vyhnout?" ptala se Berta. "Snad bych se raději zabila!"

Stařena jí podala vidličku.

"Tohle je jediná možnost," řekla. "Ale všimněte si, že hroty jsou velmi krátké a tupé."

Dívka se zachvěla. Stařena jí položila ruku na rameno.

"Možná, že si vás oblíbí a nechá vás odejít. Ago si pro mě jednou zavolal a zkoušel se mnou mluvit. Když zjistil, že mu nerozumím, dal mě odvést a nařídil, aby mě učili jeho jazyku. Celý rok si na mě nevzpomněl. Někdy krále nevidím velmi dlouho. Jeden panovník tu dokonce vládl pět let a nikdy jsem se s ním nesetkala. Nevzdávejte se naděje! Dokonce i já, navždy zapomenuta za zdmi tohoto města, doufám, že jednou bude lépe."

Pak vedla Bertu do přílehlé místnosti s malým bazénem. Dívka se vykoukala a oblékla si jedny ze šatů místních žen.

Oděv byl ušit z jakési průsvitné látky a těsně přiléhal k tělu.

"Tak," poznamenala stařena, přihlazuje poslední záhyb dívčina roucha. "Teď jste opravdová královna!"

Berta s hrůzou pohlédla na svou téměř obnaženou postavu.

"Takhle mě chtějí předvést před mužem?" zeptala se.

Stařena se usmála. "To nic není," uklidňovala dívku. "Tomu přivyknete, zrovna tak jako já. Byla jsem vychována v kněžské rodině, kde bylo hříchem zahlédnout ženě jen kotník. Věřte mi, oproti jinému je tohle maličkost."

Čas se neskonale vlekl. Dívka přecházela místnostmi sem a tam, očekávajíc, až bude předvedena před krále. Venku padl soumrak a v paláci se rozzářily olejové lampy. Konečně se objevili poslové a hlásili, že stařena, kterou tu nazývali Xanila, má dívku doprovázet k panovníkovi. Berta si oddechla, že s sebou bude mít alespoň přítelkyni, byť jí tato sotva mohla nějak pomoci.

Poslové vedli obě ženy do nevelké místnosti o patro níž. Xanila dívce vysvětlila, že se právě nacházejí v hale před trůnním sálem, kde král zasedá s celým dvorem. Na lavicích kolem seděli žlutě odění vojáci. Dívali se zarytě do země a nikoho si nevšimli. Vtom vstoupil do předsálí mladý muž. Byl oděn jako ostatní, jen na hlavě měl zlatou čelenku, do které bylo vetknuto papouščí pero. Jak vešel, všichni přítomní povstali.

"To je Metak, jeden z králových synů," zašeptala Xanila.

Princ zamířil k trůnnímu sálu. Náhle si povšiml Berty Kircherové. Zastavil se, nespouštěje ji z očí. Dívka zrozpačitěla, sklopila zrak a otočila se. Metak se počal trást po celém těle, pak znenadání vykřikl a uchopil mladou ženu do náruče. Nastal zmatek. Dva poslové, kteří měli dívku přivést králi, se jali divoce křepčit kolem prince, křičeli a šermovali mu před očima, jako by ho chtěli přinutit, aby ji pustil. Vztáhnout ruku na Jeho Výsost se však neodvážili. Někteří strážci tasili meče - snad chtěli prince chránit.

Dívka se ze všech sil snažila vyprostit z šilencova objetí. Princ ji však jednou rukou pevně svíral, zatímco ve druhé třímal meč a rozháněl se jím kolem sebe. Jednoho z poslů zasáhl. Muž zachroptěl a klesl v krvi na podlahu. Metak, drže Bertu dosud v náručí, zamířil nyní k postranním dveřím. Někteří se jej snažili zadržet, jiní mu pomoci. Jakýsi strážce seděl v rohu místnosti, zachvácen šíleným smíchem, druhý se vrhl na svého mrtvého druha a divoce se do něho zakousl.

V této vřavě snažila se Xanila být dívce nablízku, leč Metak si jí všiml a zaútočil i na ni. Naštěstí byla již téměř za dveřmi, takže čepel princova meče se jen svezla po kamenné ohrubě. Jakmile nebohá královna unikla z Metakova dosahu, dala se na útěk, běžíc nejrychleji, jak jí to jen její staré nohy dovolovaly.

Když se princ ocitl venku z komnaty, zasunul meč do pochvy a s dívkou přes rameno se vyřítit za stařenou.

Přichází Tarzan

Bylo krátce před setměním, když do hlavního stanu Druhého pluku rhodeských střelců plukovníka Capella vešel zcela vyčerpaný letec a zasalutoval.

"Nuže, Thompsone," oslovil jej plukovník, "jak jste pořídl? Ostatní se již vrátili, ale po Oldwickovi a jeho stroji jako by se zem slehla. Pokud jste neuspěl ani vy, pak to můžeme vzdát."

"Našel jsem letadlo," řekl mladý důstojník.

"Cože?" vykřikl plukovník Capell. "Kde? A co Oldwick?"

"Je to nejhorší díra, jakou jsem kdy viděl - úzká rokle hluboko ve vnitrozemí. Letoun jsem poznal, ale nemohl jsem se k němu dostat. A kolem se potuloval lev. Přistál jsem na kraji strže, abych si vrak prohlédl, ale dolů to nešlo. Lev byl tak blízko, že jsem toho raději nechal."

"Myslíte, že Oldwicka dostali lvi?" ptal se plukovník.

"Pochybuji," odpověděl poručík Thompson. "Poblíž letadla tomu nic nenasvědčovalo. Nalétával jsem nahoru a dolů, ale bezvýsledně. A pak jsem asi sedm mil jižně objevil zalesněné údolí a v něm - nemyslete si, pane, že jsem se zbláznil - město!!! Ulice, domy, náměstí s lagunou, paláce a minarety. Něco neuvěřitelného!"

Plukovník se zatvářil soustrastně.

"Jste jistě unaven, Thompsone," pravil. "Jděte si odpočinout. Bylo toho na vás dost a jste poněkud přetažen."
Mladík potřásl dotčeně hlavou.

"Promiňte, pane," odporoval, "ale říkám pravdu. Nemýlím se. Několikrát jsem to místo obletěl. Možná že tam Oldwick zabloudil a padl do zajetí."

"Byli tam nějací lidé?" tázal se plukovník.

"Ano, plné ulice," potvrdil mladý důstojník.

"Myslíte, že bychom měli do údolí vyslat náš oddíl?" pokračoval mladíkův nadřízený.

"Ne," soudil poručík. "Ten kraj je zcela odříznut od světa hlubokými roklemi. Dostat se tam by dalo práci i pečotě. A pak - je to nejméně dva dny pochodu a široko daleko není voda."

V té chvíli před velitelstvím Druhého pluku rhodeských střelců přistál velký Vauxhal. Z něho vystoupil generál Smuts a vešel do kanceláře. Plukovník Capell vstal a podal hlášení. Také mladý poručík zasalutoval a bez hnutí setrval v pozoru.

"Měl jsem tudy cestu," promluvil generál, "a tak jsem si řekl, že se stavím. Mimochodem, jak pokračuje pátrání po poručíku Oldwickovi? Vidím tady Thompsona, který se ho zúčastnil."

"Ano," přikývl plukovník Capell. "Vrátil se poslední. Objevil poručíkův letoun." A pak zopakoval, co se před několika minutami dověděl.

Generál usedl nad mapu a za pomoci obou důstojníků zakreslil místo, které popsal mladý poručík.

"Je to pustá a drsná krajina," poznamenal. "Ale musíme udělat vše pro to, abychom toho chlapce našli. Vyšleme nevelký oddíl - bude mít větší naději na úspěch. Vybavíme ho nákladními auty a proviantem. Určete zkušeného velitele, který vybuduje základní tábor. Polovina jednotky zůstane na místě jako záloha, druhá vyrazí vpřed. Základna by měla být vzdálena asi tak den pochodu od města. Po tu dobu postupující oddíl vydrží s vodou, než dorazí do údolí, kde jí je snad dostatek. Dejte k dispozici alespoň dvě průzkumná letadla, která budou se základnou ve stálém spojení. Kdy můžete vyrazit?"

"Auta naložíme ještě večer," ujistil generála plukovník, "a na cestu se můžeme vydat kolem půlnoci."

"Dobrá," souhlasil generál. "A o všem mi dejte vědět."

Otočil se, pokynul podřízeným a odešel.

* * *

Sotva se Tarzan vyšvihl na hradbu, uvědomil si, že lev je nablízku a že jeho život závisí na tom, zda jej réva udrží. Naštěstí byly stvoły místy silné jako lidská paže a natolik pevné, že po nich mohl vcelku pohodlně vyšplhat nahoru. Slyšel řev rozlíceného Nummy, který po něm skočil, avšak vzápětí se svezl dolů.

Mezitím byl již Tarzan na vrcholku zdi. Pod sebou spatřil plochou střechu přilehlé budovy. Spustil se na ni, a rozhlížeje se kolem, zjistil, že se za ním kdosi plíží. V příští chvíli mu dopadlo na záda těžké tělo a čísi paže ho sevřely kolem pasu. V prvním okamžiku byl Tarzan bezmocný. Ať byl útočníkem kdokoli, jeho úmysl byl zřejmý - vláčel vetřelce ke kraji střechy, chtěje ho shodit na chodník. Ruce i nohy měl Tarzan sice volné, ale v tak nevýhodné pozici jich nemohl využít k sebeobraně. Jediná naděje zbývala, pokud útočník ztratí rovnováhu.

Syn divočiny se co nejvíce přimkl k jeho trupu a pak sebou vši silou trhl. Účinek byl okamžitý. Pod vahou Tarzanova těla útočník zavrátoral, a aby neupadl, zbavil se svého živého břemene. Jako kočka dopadl Tarzan na všechny čtyři. V příští chvíli byl znovu na nohou a postavil se neznámému tváří v tvář.

Muž byl téměř stejně urostlý postavy jako on. Okamžitě tasil meč. Tarzan se bleskurychle sehnul, takže zůstal nezasažen. Pak podtrhl svému soupeři nohy. Chlapík se zapotácel a padl na záda. Bílý obr jej uchopil a smýkl jím o střechu. Poklekl mu na prsa, jednou rukou jej sevřel kolem zápěstí, druhou stiskl pod krkem. Muž vykřikl a pokusil se vymanit z Tarzanových kleští, leč jeho odpor byl marný. Jako by se ocitl ve spárech Nummy. Vytřeštil oči, zachroptěl - a byl konec.

Tarzan vstal, a stoupnuv jednou nohou na mrtvolu protivníka, chystal se vydat vítězný skřek opiho samce. Vtom si uvědomil, že ještě není u cíle své cesty, a raději zůstal tiše. Sklonil se přes okraj střechy a pohlédl do úzké klikaté ulice. Byla prázdná. Jen tu a tam jí ozařovalo mihotavé světlo lamp, rozvěšených po zdech.

Tarzan tušil, že poručíka i dívku bude hledat dlouho. Oděn pouze do bederní roušky, jistě by vzbudil nežádoucí pozornost. Přemýšleje, co podniknout, zavadil pohledem o mrtvého strážce a hned jej napadlo, že by mohl použít jeho šatů.

A tak netrvalo ani pět minut, a stál tu bojovník v přiléhavých spodkách, žlutém kabátci s výšivkou papouška a pohodlných sandálech. Kolem pasu připjal řemen s mečem a do záhadří zasunul lovecký nůž, zděděný po otci. Ostatní zbraně, které by mu cestou překážely, shodil do porostu pod hradbou. Na poslední chvíli se ještě rozhodl vzít s sebou nepostradatelný provaz, který skryl pod kabátcem.

Takto vystrojen, jsa k nerozeznání od místních obyvatel, mohl se vydat do města. Původně chtěl seskočit na chodník, ale obával se, aby případným hlukem nepřivolal některého z kolemjdoucích. Okolní střechy byly sice nesejně vysoké, nicméně rovné, takže bylo možno postupovat po nich dál.

Sotva urazil pár kroků, zahlédl přímo před sebou stíny jakýchsi postav. Současně si všiml, že v každé střeše je několik větracích šachet. Což zkusit dostat se na ulici jednou z nich? Připlížil se k otvoru, lehl si na břicho a naslouchal, zda neuslyší zevnitř hlasy. Jeho citlivé uši mu prozradily, že dole nikdo není. Bez váhání počal sestupovat světlíkem, využívaje výčnělků na stěnách. Oči záhy přivykly temnotě, přerušované občasným zábleskem pouličního osvětlení, které sempronikalo průzory ve zdi.

Když se ocitl v místnosti a ujistil se, že je prázdná, jal se hledat schodiště, vedoucí do přízemí. Nalezl jej v tmavé chodbě, která ústila do ulice. Měl štěstí, takže nikým nepozorován došel až do podloubí.

Jakmile stanul na ulici, hned věděl, kterým směrem se dát. Sledoval totiž stopu obou Evropanů až ke vstupu do města. Spoléhal na své neomylné smysly, že mu pomohou zajatce objevit.

Nejprve potřeboval najít ulici, vedoucí souběžně se severní hradbou, aby se dostal k bráně. Cestou potkal několik místních obyvatel, kteří však kolem něho prošli bez povšimnutí. A tak dospěl až k nejbližší křižovatce, kde spatřil několik mužů v téže oděvu, jaký měl sám. Kráčeli přímo proti němu a bylo jasné, že půjde-li dál, střetne se s nimi právě na křižovatce, ozářené světlem pouliční lampy.

Zpočátku chtěl pokračovat v cestě, neboť z případné potyčky neměl strach, ale pak si uvědomil, proč vlastně přišel, a své rozhodnutí změnil. Byl již téměř na konci podloubí, sotva patnáct kroků od hloučku. Náhle poklekl a předstíral, že si zavazuje sandály. Vojáci dorazili až k němu, aniž mu věnovali sebemenší pozornost. Minuli jej a poté zabočili do příčné ulice.

Ulička, kterou se nyní Tarzan vydal, byla velmi křivolaká, takže ani světlo lamp sem příliš nedoléhalo. Kradl se potměšlým podlou-bím. A právě když se blížil k jednomu z ohybů, zahlédl v matném přísvisu tmavou siluetu - byl to lev, kráčející mezi domy přímo proti němu! Před ním přešla uličku jakási žena, jako by šelmu ani nevnímala, a vzápětí tudy proběhlo děcko, které ji minulo snad o krok.

Tarzan zavrtil hlavou a vtiskl se do výklenku na protější straně. Zjistil, že ulicí vane slabý vítr, který by k Numovi mohl zanést pach cizince. Jako člověk, který vyrostl v džungli, dobře věděl, že zatímco Numův zrak lze oklamat, jeho čich nikdy. Lev by okamžitě poznal, že Tarzan není obyvatelem města, a je tudíž nepřítelem. A o srážku s šelmou syn divočiny rozhodně nestál.

Podářilo se! Lev prošel kolem bez povšimnutí. Tarzan urazil ještě několik desítek kroků a ocitl se v místě, kde - jak se domníval - měla ústít ulice, vedoucí k městské bráně. Nemýlil se. Zakrátko skutečně zachytil výpary těch, které hledal. Držet se správné stopy však nebylo jednoduché. Na každé křižovatce se musel sehnout a přesvědčit se, zda ji neztratil. Ubíraje se ulicí, kudy předtím vedli zajatce, viděl, že obytné budovy ustupují bazarům a krámkům. A přibýlo i luceren a chodců. Krámky byly otevřené a osvětlené. Vládl tu příjemný chládek, který po západu slunce vystřídal spalující vedro. Všude se volně procházeli lvi, netečně míjící kolemjdoucí.

Náhle se odkudsi vyřítit polonahý muž a divoce křičel. Na ulici se téměř srazil se ženou, která se plížila podloubím, jako by cosi hledala. Po chvíli Tarzan zjistil, že nešťastnice patrně vůbec nedokáže chodit vzpřímeně...

Na střeše následujícího domu spolu zápasili dva muži tak dlouho, až se silnějšímu podařilo srazit protivníka na chodník. Vítěz vykřikl a vzápětí skočil po hlavě za svým sokem. Ze stínu podloubí vyběhl lev a zamířil k oběma mrtvolám. Syn pralesa s napětím očekával, co se bude dít. Šelma však nehybná těla pouze očichala a pak vedle nich klidně ulehla. Tarzan právě obcházel místo tragédie, když vtom jej upoutala postava muže, spouštějícího se ze střechy jedné z budov na východní straně ulice. Kdo to mohl být?

Úkryt v přístěnku

Když si poručík Smith-Oldwick uvědomil, že je sám a bezbranný, obklopen smečkou lvů, propadl panice. Zprvu se neodvážil být jen ohlédnout. Cítil, jak se mu podlamují kolena, točí hlava a dělá nevolno. Pak se mu zatmělo před očima a ztratil vědomí.

Jak dlouho tak ležel, nevěděl. Jakmile začal znovu přicházet k sobě, shledal, že spočívá na lůžku v čistém bílém prádle. Postel stála ve světlé a příjemné místnosti poblíž otevřeného okna, jehož záclony rozechvíval slabý vánek, pronikající sem ze zahrady, plné ovoce a svěží zelené. Na trávníku mezi stromy si hrálo malé děcko s dovádivým štěnětem. "Bože," vydechl poručík, "měl jsem hrozný sen!"

Pak ucítil, jak jej čísi dlaň hladí nad skráněmi - něžná dlaň, jakoby zahánějící chmurné vzpomínky. Hodnou chvíli ležel nehnutě. Pojednou si počal uvědomovat, že ona dlaň není vůbec hebká, nýbrž drsná a vlhká. A když se úplně probral a otevřel oči, zjistil, že se nad ním sklání obrovský lev!

Poručík nebyl gentlemanem a důstojníkem jen podle jména, ale především svým vystupováním. Byl to statečný muž, avšak ledva pochopil, že krásný obraz byl pouhým snem a že ve skutečnosti leží na téže místě, kde ztratil vědomí, střežen šelmou, která mu olizuje tvář, oči se mu zalily slzami. Snad nikdy k němu nebyl osud tak krutý!

Chvilí setrval bez hnutí, předstíraje, že je mrtev. Lev mu přestal olizovat obličej a jal se jej očichávat. A tehdy si poručík uvědomil, že je lépe rychle zemřít než zůstat ležet tak dlouho, dokud nezešílí. A tak se počal zvolna zvedat. Sotva se pohnul, lev zamručel, ale pak si jej přestal všimát. A když se mladý důstojník s námahou postavil, lev se zvedl a odkráčel.

Poručík se rozhlédl po svém vězení. Lvi většinou odpočívali ve stínu stromů či na lavicích podél hradby. Jen několik jich přecházelo sem a tam. Právě těch se Angličan nejvíce obával, ale když kolem něho dva prošli, aniž mu věnovali pozornost, uklidnil se. Nabyl dojmu, že šelmy jsou na lidi prostě zvyklé. Přesto se neodvažoval vzdálit od mříže. Obhlížeje okolí, všiml si, že větve jednoho stromu dosahují až k otevřenému oknu. Kdyby se mu tak podařilo vylézt na ně a uniknout! Ale strom byl až na samém konci dvora a navíc pod ním ležely dvě šelmy.

Dlouho stál poručík nehnutě, nespouštěje cestu k záchraně z očí. Konečně povzdech, všvil ramena a zvolna vykročil přes prostranství. V té chvíli jeden ze lvů, odpočívajících u zdi, učinil totéž. Smith-Oldwick však byl odhodlán neustoupit. Šel dál a dravec si vůbec nevšímal. Lev jej dostihl, očichal a zavrčel. Poručík sáhl po zbrani.

"Pokud se rozhodne mě zabít, je lhostejno, jestli ho rozzuřím, či ne," řekl si. "Ten mizera mě dostane tak jako tak!"

Ale sotva učinil pohyb, aby vytáhl pistoli, lev změnil chování. Ač nepřestal vrčel, uskočil stranou.

Angličan byl tou dobou již nedaleko stromu. Musel však ještě projít kolem dalšího lva, který tu nerušeně klímal. Normálně by se byl bez nesnázi vyhoupl do koruny, leč nyní, zesláblý zraněními a ztrátou krve, pochyboval, že to dokáže. Bylo třeba zachytit se některé ze silnějších větví - ale nejprve se dostat přes spící šelmu!

Poručík se zhluboka nadechl a vložil jednu nohu mezi Numovy roztažené tlapy. Pak zvolna zvedl druhou, aby zvíře překročil. Kdyby se tak vzbudilo! Poručíkovi přeběhl mráz po zádech, nicméně byl rozhodnut pokračovat. Pomalu

došlápl za nehybné tělo velké kočky. Podařilo se! Lev se neprobudil!

Angličan se cítil slabý, avšak když si uvědomil, jaké mu hrozí nebezpečí, sebral poslední síly. Vylezl do větvi a počal šplhat vzhůru. Šelmy zvedly hlavy a chvíli jej sledovaly, pak klidně ulehly a odpočívaly dál. Poručík byl prozatím zachráněn a přemýšlel o tom, co prožil. Bylo jisto, že lvi jsou na lidi zvyklí, ale i tak se mu nyní dýchalo volněji. Před sebou měl pootevřené okno. Bylo stejně vysoko jako on, a tak mohl pohodlně nahlédnout do prázdné místnosti za ním. Po dlouhé silné větvi se dostal až k okennímu rámu a vzápětí vklouzl dovnitř.

Ocitl se v rozlehlé komnatě. Podlaha byla pokryta koberci s pestrými vzory. Nábytek se podobal tomu, který viděl v sále, kam jej zavedli s Bertou Kircherovou. V rohu byl jakýsi přístěnek, zakrytý těžkým závěsem. Ve stěně proti oknu se nacházely zavěšené dveře - možná jediný východ z místnosti.

Dne i světla uvnitř ubývalo a poručík uvažoval, má-li se pokusit o útěk hned, či vyčkat do úplného setmění. Nakonec se rozhodl, že zjistí, co je za dveřmi. Možná tu nalezne odpověď na otázku, jak se odtud dostat, až bude tma!

Učinil několik kroků, když tu se rozhrnula záclona, oddělující přístěnek, a objevila se postava ženy. Byla mladá a krásná. Měla na sobě průsvitný šat, který jen umocňoval půvab jejího těla. Ve tváři však měla nepřítomný výraz šilence.

Poručík zůstal stát, ohromen. Čekal, že sotva jej žena spatří, počne volat o pomoc. Ta však beze slova zamířila přímo k němu. Prohlédla si jej od hlavy k patě jako dítě novou hračku, nepřestávajíc se přitom usmívat. A pak konečně promluvila. Měla jemný a přívětivý hlas. Poručík nerozuměl ani jedinému slovu, leč odpovídal stejně klidným tónem.

Náhle jej žena objala a zahrnula polibky. Angličan se snažil vyprostit, ale žena se k němu tiskla stále silněji. A tehdy si uvědomil, že by mu možná mohla pomoci k záchraně, a přestal se vzpírat.

Vtom se otevřely dveře a vstoupil jakýsi muž. Poručík se pokusil dívku pustit, ale bylo již pozdě. Příchozí se stal svědkem jejich objetí. Dívka, obrácená ke dveřím zády, se otočila, vykřikla a zmizela za závěsem. Angličan zůstal jako přimrazen. Věděl, že veškeré vysvětlování bude zbytečné. V příchozím totiž poznal hodnostáře, k němuž byli uvedeni s Bertou Kircherovou!

Chlapíkova tvář zbrunátněla hněvem. S hlasitým řevem tasil meč a vrhl se na nepřítele. Poručík věděl, že nemá kam uniknout. Učinil tedy jediné, co ještě zbývalo - vytáhl pistoli a střelil šilence rovnou do srdce. Muž zachroptěl a klesl k zemi.

Místností zavládlo na okamžik hrobové ticho. Angličan stál nad nehybným tělem a s prstem na kohoutku nespouštěl oči ze dveří, očekávaje, že zakrátko zaslechne kroky těch, kdo slyšeli výstřel. K ničemu takovému však nedošlo. Rána z pistole patrně nikoho nevyrušila.

Vtom se ozval slabý šum zpoza závěsu a vzápětí se objevila dívčina tvář. Vytřeštěnými očima zírala neznámá na podlahu. Pak opatrně vykročila vpřed. Těsně před mrtvolou se zastavila a pronesla několik slov, jimž poručík nerozuměl. Poté se sklonila nad nešťastníkem, uchopila jej za rameno a otočila ho na záda. Pohled do očí, obrácených v sloup, ji zbavil veškerých pochyb. Ze rtů se jí vydral strašlivý skřek, vystřídán šileným smíchem. Vší silou bušila pěstmi do mrtvého. Bylo to úděsné - něco, čeho by člověk mohl být jinde sotva svědkem.

Uprostřed záchvatu žena náhle ustala. Zvedla se, vyběhla ke dveřím a zastrčila závoru, aby nikdo nemohl dovnitř. Pak se vrátila k poručíkovi, a ukazujíc střídavě na něho a na mrtvolu, snažila se mu cosi vysvětlit. Když zjistila, že jí cizinec nerozumí, opět se rozlítla a zdálo se, že Angličana napadne. Poručík ustoupil o několik kroků a namířil na ni pistoli.

Jakkoli byla šilená, v té chvíli pochopila, že mezi tím, co neznámý tiská v ruce, a smrti útočnickovou musí být nějaká souvislost. Její zlost byla záhy ta tam. Znovu se počala usmívat a promlouvat k poručíkovi vlídným hlasem, vybízejíc jej, aby ji následoval do přístěnku.

Bylo to něco jako útulný pokojík, plný závěsů, koberců a loží. Žena se ohlédla a ukázala na mrtvého. Pak přešla přístěnkem a odhrnula látku, halící jednu z pohovek. Pod lůžkem zel v podlaze otvor. Ukázala na něj a poté na mrtvolu, jako by chtěla Angličanovi naznačit, aby ji sem ukryl. Když na okamžik váhal, popadla ho za rukáv a odtáhla k nehybnému tělu. Společně je vzali za ruce a nohy a přenesli k otvoru. Přes jisté obtíže se jim podařilo vtěsnat mrtvolu dovnitř. Poručík byl překvapen, jak nevybíravě si přitom jeho společnice počínala.

Když byli hotovi, svinula žena zakrvácený běhoun a vše kolem urovnala tak, jako by se nic nestalo. Zatáhla závěsy a vzápětí poručíka znovu objala, snažíc se jej strhnout na pohovku. Cítil odpor, ale zároveň si uvědomoval, že v sázce je jeho život.

A tehdy kdosi opět hlasitě zaklepal na dveře. Žena vyskočila, uchopila mladého důstojníka za ruku a vtáhla jej do výklenku ve stěně za hlavou lůžka. Pak upravila závěs, aby jejího návštěvníka nikdo neviděl. Poručík slyšel, jak přešla ke dveřím pokoje a otevřela. Ozvalo se vrznutí veřejí a vzápětí mužský hlas. Oba mluvili klidně, takže to vypadalo jako běžný přátelský rozhovor. Po předešlé zkušenosti však mohl poručík očekávat, že k výbuchu hněvu jednoho z nich dojde co nevidět.

Zdálo se, že žena pozvala hosta do přístěnku. Chtěje vědět, kdo je nový příchozí, poodhrnul Angličan látku. Viděl, že oba již sedí na jednom z loží a dívka se k muži chová stejně jako předtím k němu. Štěrbinou mezi závěsy mohl vše nerušeně sledovat.

Muž v dívčině objetí byl ještě mnohem mladší, než se zprvu jevílo. Pojednou se žena od mladíka odtrhla, jako by si na něco vzpomněla. Pak pohlédla k poručíkově úkrytu a počala mladíkovi cosi šeptat do ucha. Otáčela přitom hlavu a tu a tam učinila rukou pohyb, který měl zřejmě znázorňovat výstřel s pistole.

Poručík pochopil, že byl zrazen. Bez otálení se obrátil a rozhlédl se výklenkem. Dívka s mladíkem si dál cosi šeptali.

Vtom se muž zvedl, tasil meč a kradl se k závěsu. Oba zmlkli. V místnosti panovalo naprosté ticho. Znenadání dívka vyskočila a vztáhla k drapérii ruku ve výši mužské hrudi. Když ustoupila stranou, muž napřáhl meč a vší silou bodl do určeného místa.

* * *

Sotva si Berta Kircherová uvědomila, že její boj je marný, rozhodla se šetřit síly k případnému útěku a přestala klást

šilenému princovi odpor. Metak s ní přechal chodbami paláce, nesa ji nyní na zádech.

Proběhli řadou komnat. Dívka pochopila, že i když je její únosce královským synem, bojí se odplaty. Neustále se ohlížel a zkoumal každý kout, jako by věděl, že bude-li lapen, neujde nemilosrdnému a krutému trestu. Několikrát se vrátili na totéž místo a dívka záhy ztratila představu, jakým směrem se vlastně ubírají. Netušila, že princ je neméně zmaten a že vlastně přechá nazdařbůh, doufaje, že nakonec objeví nějaký úkryt.

Nebylo divu, že princ bloudí palácem, vybudovaným šílenými staviteli pro šíleného krále. Chodby se různé vinuly a křížily, protkány pavučinou schodišť. Nepřičetný potomek vládnoucího rodu se hnál se svým živým břemenem bezhlavě z místa na místo, nemaje sebemenší tušení, kde se nachází. Náhle vrazil do jedné dveří a ocitl se v ozářené komnatě, plné bojovníků, kde v rohu seděl na zlatém trůnu král a po jeho boku si hověla obrovská lvice. Tehdy si Berta vzpomněla na slova staré Kanily: "Král má mnoho královen, a ne všechny jsou ženy!"

Jakmile spatřil Metaka a dívku, panovník se zvedl a rozběhl se místností. Klid a důstojnost se šmahem změnila v nezřízený hněv. Cestou cosi křičel na své poddané.

Metak nelenil a dal se na útěk. Teď však měl v patách celý zástup mužů. Kličkoval sem a tam, až se mu na okamžik podařilo zmizet jim z dohledu. Jednou z dlouhých svažitých chodeb doběhl do podzemní prostory, osvětlené bezpočtem loučí. Sálu uprostřed vévodil bazén, jehož hladina dosahovala několik palců pod úroveň podlahy. Ve chvíli, kdy pronásledovatelé vnikli dovnitř, skočil Metak i s dívkou do vody a zmizel v hlubině. Muži obstoupili nádrž a čekali, až se oba vynoří. Leč nestalo se...

* * *

Když se poručík otočil, aby prozkoumal výklenek, nahmatal dřevěné dveře. Opatrně sejmul závoru a opřel se o branku. Otevřela se lehce bez nejmenšího skřípotu. Vstoupil a zavřel za sebou. Brzy zjistil, že je v úzké chodbě. Po několika krocích narazil na pevnou zeď, již průchod končil. Po stěně se vinul žebřík. Dál cesta nevedla a vrátit se nemohl - nezbylo tedy než vyšplhat vzhůru. Vylezl na první příčky, aby se vzápětí udeřil do hlavy o novou překážku - byl jí poklop padacích dveří. Nadzvedl je a vyhlédl ven. Nad ním se rozklenula noční obloha, posetá hvězdami.

S pocitem úlevy, leč stále obezřetně, odsunul desku a vysoukal se ven. Byl sám. Přitáhl tedy poklop a zajistil jej. Přímou před ním, za rovnou střechou, na které stál, se tyčila stěna vysoké budovy. Několik stop západně blikala světla ulice - a sem nyní zamířil.

Přes okraj střechy pohlédl dolů. Viděl muže, ženy i lvy. Zdálo se mu, že právě tato zvířata jsou tu jedinými rozumnými bytostmi. Pomocí hvězd určil světové strany a zároveň poznal, že shlíží do téže ulice, již ho s Bertou přivedli.

Kdyby se mu podařilo slézt dolů, mohl by se podloubími dostat až k bráně. Myšlenky, že by mohl osvobodit dívku, se již vzdal. Byl sám a zbývala mu jen hrstka nábojů. Stejně tak nevěřil, že by dokázal projít lesem, plným černých lvů, či dokonce pouští. Nicméně chtěl za každou cenu uniknout alespoň z tohoto šíleného města...

Střechy vedly v jedné rovině až ke křižovatce. Nedaleko zářila pouliční lampa, poručík však potřeboval místo zahalené tmou. Zanedlouho je skutečně objevil. Bylo nutno vyčkat na nejpříhodnější okamžik. Kdykoli přehoupl nohu přes roubení, zaslechl dole kroky. Nezbylo než vydržet do doby, kdy se město uloží ke spánku.

Konečně nadešel čas k sestupu. Když po chvíli stanul v přítmi arkády, děkuje Bohu, že mu pomohl, ozval se za ním sotva slyšitelný zvuk. Ohlédl se a spatřil vysokou postavu ve žluté uniformě.

Návrat do paláce

Numa zlostně zařval, neboť přišel o úlovek. Sklouzl po zdi, zatímco bílá opice vyšplhala do bezpečí. Vtom k němu dolehl pach unikající kořisti a řev se rázem změnil v tiché mručení. Poznal výpary toho, kdo jej vysvobodil z pasti Wamabů! Co mu v té chvíli asi blesko hlavou? Těžko říci. Jen zlost byla ihned pryč. Král zvířat se otočil a majestátním krokem zamířil stezkou podél městské hradby. Na jejím konci zabočil ke stájím a ohradám, kde obyvatelé města chovali domácí zvířata, sloužící za potravu ochočeným lvům.

Velcí černí lvi nerozlišují maso zvířat a člověka. Nejednou konali výpravy pouští do úrodného údolí Wamabů, většinou však přepadali stáda krále Heroga a dokonce i samotné pastevece. Numa, kterého Tarzan zachránil z jámy, se od svých druhů poněkud lišil. Jako mládě byl chycen a odveden do města, kde jej drželi na chov, než se mu podařilo utéci.

Mezitím se odnaučil jíst lidské maso a na člověka útočil, jen byl-li k tomu vyprovokován.

Ohrady pro dobytek ve městě šilenců byly zbudovány ze silných kůlů, zasazených do země blízko sebe a provázaných pevnými houžvemi. Vedlo do nich několik branek, jimiž byl dobytek vyháněn na pastvu. V takových chvílích slavili černí lvi z pralesa hotové hody. Do ohrad se za noci odvažovali jen zřídka.

Tarzanův Numa, hledaje stopu svého pána, se plížil kolem hrazení a předními tlapami zkoušel pevnost jednotlivých branek. Většina jeho síle odolala, až konečně objevil jednu, která se nezdála dostatečně zajištěna. Když se do ní opřel, povolila a Numa se ocitl uvnitř.

Výběh byl plný koz, jichž se okamžitě zmocnila panika a rozprchly se na opačnou stranu, kde nevelký dvorek přímo přiléhal k městskému opevnění. Numa tu nebyl poprvé, a tak věděl, že ve stěně jsou malá vrátka, jimiž byla zvířata odváděna na porážku. A právě k nim zamířil. Těžko říci, zda to byl více instinkt než náhoda, ale vzhledem k tomu, co následovalo, to nelze vyloučit.

Aby se dostal k vrátkům, musel Numa projít stádem, které se tísnilo u zdi. Když byl od hradby jen několik kroků, branka se otevřela a objevila se hlava pastevece. Přišel se podívat, co stádo tak znepokojilo. Sotva se to však již dověděl, neboť ve chvíli, kdy se počal rozhlížet kolem, zasáhla jej do hlavy lví tlapa takovou silou, že padl jako podřátý k zemi. Byl mrtev.

A tehdy Numa proklouzl otvorem a vešel do přítmi města.

* * *

Prvním, nač poručík při setkání s mužem ve žlutém kabátci pomyslel, bylo zbavit se protivníka co nejrychleji a zmizet odtud, dříve než jej obyvatelé města objeví. Vsunul ruku do kapsy a odjistil zbraň, leč vtom mu čísi ocelové prsty sevřely zápěstí. Nato se ozvalo v angličtině:

"Poručíku, to jsem já, Tarzan!"

Mladý důstojník vydechl úlevou. Chytil Tarzana za ruku, a když se vzpamatoval, zvolal: "Vy? Myslel jsem, že jste mrtev!"

"Ne, nejsem," řekl Tarzan. "A ani vy nevypadáte na nebožtíka. Co se však stalo se slečnou Kircherovou?"

"Neviděl jsem ji," přiznal Angličan, "od chvíle, kdy nás sem přivlekli. Zavedli nás do jakéhosi paláce na náměstí a tam nás od sebe oddělili. Ji odvedla stráž a mě předhodili lvům."

"A jak se vám podařilo utéci?" zajímal se Tarzan.

"Lvi mě nechali na pokoji, a tak jsem vylezl na strom a odtud do místnosti v prvním poschodí. Tam jsem narazil na nějakého chlapíka a pak mě jedna žena ukryla v přístěnku. Nakonec mě ale prozradila jinému. Toho jsem se zbavil, jelikož tam byl tajný východ. Podařilo se mi utéci padacími dveřmi na střechu a odtud do ulice. Kde je slečna Kircherová, nemám zdání."

"A kam chcete jít teď?" ptal se Tarzan.

Smith-Oldwick se zamyslel.

"Já... víte... nemohl jsem nic dělat, a tak jsem měl v úmyslu dostat se z města, dojít k Britům a přivést pomoc."

"To by se vám nepodařilo," usoudil syn divočiny. "I kdybyste prošel pralesem, bez jídla a vody byste v poušti zahynul."

"Co tedy uděláme?" tázal se Angličan.

"Nejprve se pokusíme najít slečnu Bertu," odvětil Tarzan. A pak dodal, spíše pro sebe: "I když je to Němka a vyzvědačka, je to žena - bílá žena, a tu tady nemohu nechat..."

"Ale jak ji najdeme?" chtěl vědět poručík.

"Sledoval jsem její stopu až sem. A pokud jsem se nemýlil, budu ji moci sledovat dál," vysvětlil Tarzan.

"Jak ale mohu s vámi v těchhle hadrech?" namítl mladík.

"Dostanete jiné šaty," ujistil ho Tarzan.

"Jak?"

"Vraťte se na hradby," pravil Tarzan s úsměvem, "a zeptejte se tam jednoho nahého chlapíka, kde jsem vzal svůj oděv já."

Poručík pochopil. "Už to mám!" zvolal. "Vím o jednom, který je už také nepotřebuje! Pokud se k němu dostaneme, dá nám je bez řečí. Je tam sice ještě jeden chlap a nějaká ženská, ale s nimi nebudou potíže!"

"Co tím míníte?" divil se Tarzan. "Jak víte, že ten člověk nepotřebuje šaty?"

"Vím to," odpověděl Angličan, "protože jsem ho zastřelil."

"Ach tak," usmál se Tarzan. "Teď tomu rozumím. Je to opravdu snazší než stahovat oblečení z někoho na ulici."

"Jak se ale dostaneme zpátky na střechu?" ptal se poručík.

"Stejně jako dolů," zněla odpověď. "Střecha je nízká a každý sloup má několik výstupků. Všiml jsem si toho, když jste slézal. Bude to snadné."

Smith-Oldwick pohlédl vzhůru a zavrtěl hlavou.

"Vysoko to není," souhlasil, "ale pochybuji, že to dokáží. Zkusím to, ale nemám dost sil. Lev mě potrhá a stráže zbily. A od včerejška jsem neměl v ústech."

Tarzan se zamyslel. "Musíte se mnou," rozhodl. "Jinou šanci vyvážnout odsud nemáte. A já neodejdu, dokud nezachráním slečnu Kircherovou."

"Ale já chci s vámi!" ujistil Tarzana poručík. "Nejsem sice zcela v pořádku, ale dva jsou víc než jeden."

"Dobrá," řekl Tarzan. "Pojďte sem." A než si poručík uvědomil, co se děje, ocitl se svému zachránci na ramenou.

"A teď se držte!" pokynul mu Tarzan a po několika mocných skocích vyšplhal na nejbližší střechu. Vše proběhlo tak snadno a rychle, že se Angličan vzpamatoval až nahoře.

"A nyní mě zaveďte na místo, o kterém jste mluvil!" vyzval jej Tarzan.

Poručík nalezl padací dveře bez problémů. Tarzan zdvihl poklop, nahnul se do otvoru a naslouchal.

"Pojďme," řekl po chvíli a spustil se jako první dolů. Poručík jej vzápětí následoval. Spolu se pak plížili temnotou až ke dveřím, vedoucím do výklenku, kam Angličana ukryla neznámá žena. Nalezli je pootevřené. Za nimi byl vidět úzký pruh světla, který pronikal mezi závěsy, oddělujícími tento prostor od místnosti.

Za stolem v přístěnku seděli muž a žena a hodovali. Obsluhoval je obrovitý černocho. Tarzan navštívil mnoho afrických kmenů, a tak ihned poznal, odkud otrok pochází i jakým jazykem by měl mluvit. Ale co když upadl do otroctví již jako děcko a rodnou řeč v zajetí zapomněl?

Tarzan trpělivě čekal, až se černocho přiblíží k malému stolku, který stál nedaleko jejich skryše. Ve chvíli, kdy se sluha sklonil, aby odklidil nádobí, ocitl se na dosah škvíry mezi závěsy. A tehdy se odtud ozvalo v jeho mateřštině:

"Pokud se chceš vrátit do země Wamabů, mlč a dělej, co ti nařídím!"

Domorodec vytřeštil oči a roztřásl se po celém těle. Tarzan se obával, aby je svým strachem neprozradil, a proto pokračoval:

"Neboj se, jsme přátelé."

Konečně se černocho zmohl na odpověď.

"Co může ubohý Otobu učinit pro boha, který k němu promlouvá z kamenné stěny?" ptal se.

"Poslouchej," vyzval jej Tarzan. "Jsme dva a nyní vejdemo do pokoje. Musíš zabránit tomu, aby se dostali ven a přivolali pomoc."

"Udělám, co poroučíš," zašeptal černochoch. "Zdržím je. Netřeba se bát, že zavolají ostatní. Těmito stěnami žádný hlas nepronikne. A i kdyby, město je stále plné křiku. Nikdo si toho nevšimne. A teď mi dovoľ, abych splnil tvůj rozkaz." Tarzan sledoval černochocha, jak přechází komnatou a předkládá hodovníkům další chod. Po chvíli sluha ustoupil k závěsu a naklonil se ke škvíře.

"Pane, jsem připraven," řekl.

V tom okamžiku Tarzan rozhrnul látku a vstoupil. Mladík jej uviděl a zvedl se od stolu, avšak než mohl cokoli učinit, byl zezadu pevně uchopen černochem. Žena zprvu nenadále návštěvnici nepozorovala. Když ale otrok napadl jejího společníka, vykřikla a vrhla se po něm. Tarzan přiskočil a zadržel ji, dříve než stačila zasáhnout.

Žena, zpočátku brunátná hněvem, začala postupně nabývat stále nepřítomnějšího výrazu - téhož, jaký poručík dobře znal. Konečně Angličana zahlédla. Nebyla tím ani podrážděna, ani překvapena. Ta nebohá bytost byla schopna jen zuřivosti šelmy či prostomyslnosti dítěte.

"Dejte na ni pozor," vyzval poručíka Tarzan, "a já zatím odzbrojím toho chlapíka." Skočil po mladíkovi, který se dosud zmítal v černochochově sevření, a odňal mu meč.

"Znáš-li jejich jazyk," vybědl divocha, "řekni jim, že je ušetříme, pokud nás nechají v klidu odejít."

Černochoch zíral na Tarzana v němém úžasu. Nechápal, jak je možné, že se mu bůh zjevil v podobě bílého bwany v uniformě strážce šíleného města. Nicméně věřil tomu, co mu bylo přislíbeno, a byl pro to ochoten učinit vše.

"Chtějí vědět, čeho si žádáte," řekl Otobu poté, co promluvil k ženě a mladíkovi.

"Nejprve jídlo," rozhodl Tarzan, "a pak ještě něco. Ty, Otobu, si vezmi oštěp, a vy, poručíku, se chopte meče! Pohlídám tady toho muže a Otobu zatím přinese to, co je ukryto pod pohovkou u zdi!"

Otobu, zvyklý poslouchat, jednal okamžitě. Žena i mladík viděli, jak odstraňuje přehoz a z otvoru v podlaze vytahuje mrtvolu. V té chvíli mladík vykřikl a pokusil se k němu skočit. Tarzan jej zadržel, leč muž se mu snažil vytrhnout. Zkrotit zuřivce dalo synu divočiny nemálo práce. A zatímco Otobu vysvlékal mrtvého ze šatů, Tarzan ho požádal, aby se mladíka zeptal na příčinu jeho hněvu.

"To ti mohu říci sám, bwana," pravil Otobu. "Ten muž byl jeho otec."

"A co teď povídá dívce?" chtěl vědět Tarzan.

"Ptá se, zda věděla, že tělo jeho otce bylo pod pohovkou, a ona tvrdí, že ne."

Tarzan zopakoval odpověď poručíkovi, který se jen usmíval.

"Nevím, jak by se tvářil, kdyby viděl, jak se ta ženská snaží zahladit všechny stopy a jak mi pomáhá uklidit mrtvolu pod pohovku! I koberec v pokoji narovnála tak, aby nebyly vidět skvrny od krve! Ti lidé tady nejsou tak šílení, jak vypadají!"

Černochoch zatím zbavil mrtvého svršků, které poručík navlékl na zbytky své uniformy.

"A teď," řekl Tarzan, "se najíme! S plným žaludkem jde vše lépe!"

Pustili se do jídla. Také zajatci směli usednout a Tarzan využil černého sluhu jako tlumočníka. Dozvěděl se, že jsou v paláci, který náležel mrtvému. Byl důležitou osobou z vyšší společnosti, byť nepatřil ke dvoru. Když se Tarzan zeptal na Bertu Kircherovou, mladík odpověděl, že byla odvedena ke králi. A na dotaz, co ji tam čeká, řekl jen: "Bude mu patřit!"

Během rozhovoru působili mladík i žena dojmem rozumných lidí - dokonce se sami vyptávali, odkud jejich hosté přicházejí, a byli překvapeni, když se dověděli, že za hradbami města existuje ještě jiný svět.

Tarzan chtěl vědět, zda se mladík v těchto místech vyzná. Tázaný přikývl. Je prý přítelem prince Metaka, jednoho z královských synů, s nímž se často vzájemně navštěvují.

Věnuje se chutnému pokrmu, nepřestával Tarzan přemýšlet, jak se s mladíkovou pomocí dostat do královského paláce. Vtom kdosi hlasitě zaklepal na dveře velké místnosti. Mladík se vymrštil a počal na příchozí cosi křičet. Otobu po něm skočil a zakryl mu dlaní ústa.

"Co to křičel?" ptal se Tarzan.

"Volal, aby vyrazili dveře a osvobodili je z moci dvou cizinců. Jakmile se sem dostanou, bude s vámi zle."

"Řekni mu," vybídl černochocha Tarzan, "ať mlčí - nebo ho zabijí! A to hned!"

Otobu poslechl a mladík rázem zmlkl. Tarzan se zvedl a zamířil ke dveřím, aby se přesvědčil, zda vydrží nápor útočníků. Poručík jej následoval, zatímco Otobu hlídal zajatce. Bylo jisto, že petlice záhy povolí.

"Chtěl jsem, aby nás ten chlapík vedl, ale teď vidím, že musíme co nejrychleji odtud, a to stejnou cestou, jak jsme sem přišli. Když budeme čekat na ty venku, jsme ztraceni. Soudě podle hluku, který tropí, jich nebude málo. Pojděte - půjdete první a já hned za vámi!" rozhodl Tarzan.

Když se vrátili do přístěnku, naskytl se jim nečekaný pohled. Na zemi ležel černý otrok bez známky života. A oba zajatci zmizeli beze stopy.

Útěk ze Xuje

Když Metak vběhl s dívkou do sálu, ještě netušila, co ji čeká. Hroznou skutečnost si uvědomila teprve ve chvíli, kdy přiskočil okraj bazénu a vrhl se do vody. Zavřela oči, zatajila dech a počala se v duchu modlit. Byla přesvědčena, že šílenec se rozhodl utopit i s ní. Pud sebezáchovy jí však velel bojovat do posledního okamžiku.

Jsouc dosud při smyslech, uvědomovala si, že Metak plave stále vpřed. Náhle se její únosce vynořil. Ucítila čerstvý vzduch a zhluboka se nadechla. Otevřela oči. Zjistila, že jsou v jakémsi kanálu, matně osvětleném shora a dopola naplněném vodou.

Muž plaval klidnými záběry dál, dbaje na to, aby dívka měla neustále hlavu nad hladinou. Po chvíli jí počal cosi vysvětlovat. Nechápala, a tak učinil posunek, naznačující, že bude třeba se znovu potopit. Dívka nabrala dech a

následovala jej pod vodu. Plavali tak několik metrů. Vynořili se uprostřed rozlehlé laguny, nad níž se klenula hvězdná obloha. Ze běhu se zvedaly obrysy chrámů, minaretů a paláců.

Metak zamířil k severní straně ke schůdkům, po nichž vystoupili na břeh. Ocitli se na prostorném náměstí. Bylo plné lidí, avšak nikdo si jich nevšímal. Metak kráčet rychlým krokem po chodníku, drže dívku za ruku. Co zamýšlí, bylo těžké odhadnout. Útěk byl nyní nemožný, a tak se Berta nechala vést, doufajíc, že se snad přece naskytne příležitost, jak se zachránit.

Metak ji táhl k budově, v níž záhy poznala palác, kam byli předvedeni s poručíkem. V sále bylo tentokrát místo za stolem prázdné, nicméně všude bylo plno bojovníků v uniformách, zdobených výšivkou lva na prsou a na zádech. Muži Metaka znali, neboť hned po jeho příchodu se postavili do pozoru, a poté co se jich na něco zeptal, ukázali na klenutý vchod na konci místnosti. K němu princ nyní zamířil. Cestou jako by pojal jakési podezření, obrátil se k vojákům a nařídil, aby do chodby vstoupili jako první.

Schodiště i chodbu osvětlovaly nevelké lampy. V jejich záři bylo vidět několikero dveří. K jednomu z nich stočili všichni své kroky. Když zaklepali, ozvaly se zevnitř čísi hlasy. Jejich účinek byl okamžitý. Na pokyn králova syna se vojáci počali dobývat do komnaty. Ze všech sil se pokoušeli dveře vyломit, sekajíce do nich meči.

Dívka neměla nejmenší tušení, co je příčinou jejich podivného počínání. Viděla, jak dveře praskají pod mocnými údery. Sotva povolily, útočníci, následováni princem, vtrhli do pokoje. Čekalo je však zklamání, neboť komnata byla již prázdná. Jen v přístěnku zůstaly mrtvoly majitele paláce a černého otroka.

Princ doběhl k oknu a vyhlédl ven. Viděl pouze zahradu, plnou lvů. Tudy přece nikdo nemohl uniknout! Metak byl zmaten. Prohledal obě místnosti, leč po uprchlících nebylo nikde ani stopy. A tajná dvířka za závěsem neobjevil. Záhy se unavil, a tak se otočil k vojákům a vyzval je, aby se vzdali.

Když doprovod odešel, Metak s dívkou osaměli. Princ se obrátil k zajatce, tváře se zarputile. Dívka, stojící v té chvíli nedaleko vchodu do přístěnku, sebou polekaně trhla, a pak počala krok za krokem ustupovat. Princ se k ní blížil s roztaženými rukama. Vypadalo to, že co chvíli po mladé ženě skočí a zmocní se jí.

V okamžiku, kdy Berta Kircherová mjela mrtvolu černého sluhu, dotkla se bezděky nohou jakéhosi předmětu. Sklonila hlavu a spatřila oštěp. Neprodleně se pro něj sehnula, sevřela jej v pěsti a namířila na šíleného prince. Ten se v tu chvíli počal divoce smát, tasil meč, a máváje jím nad hlavou, poskakoval před dívkou sem a tam. Postupně se však uklidnil, přestal se šklebit a nasadil netečný výraz. Otevřel ústa a vycenil zuby. Nicméně své oběti byl stále blíž.

Náhle se pokusil zajatce vytrhnout oštěp. Když neuspěl, uchopil jednu ze stoliček a mrštil jí po dívce. Nastavila kopí, aby ránu zmínila, leč ta byla natolik silná, že ji zvrátila na pohovku. A v tom momentě se na ni princ vrhl.

* * *

Tarzanovi i poručíkovi bylo lhostejno, kam se mladík a žena poděli. Jejich jediným přáním bylo dostat se znovu na ulici, kde mohli díky přestrojení nerušeně pátrat po dívčině stopě. Angličan kráčet chodbou před Tarzanem. Záhy dorazili k žebříku a po něm se jali stoupat k padacím dveřím. Poručík byl nahoře první. Chvíli se lopotil s poklopem a pak se otočil k Tarzanovi.

"Mám dojem, že jsme ty dveře nezavírali," pravil.

"Ne," potvrdil Tarzan, "zůstaly otevřené."

"Myslel jsem si to," řekl Smith-Oldwick. "Ale teď jsou zavřené. Nemohu s nimi hnout! Snad se to podaří vám!" A ustoupil Tarzanovi z cesty.

Ani jeho síla však nebyla nic platná. Místo aby zdvihl poklop, strhl Tarzan několik příček žebříku pod sebou, takže se oba málem zřítili na podlahu. Po chvíli odpočinku počal znovu lézt vzhůru. Vtom zaslechl ze střechy čísi hlasy.

Sestoupil k Angličanovi a oznámil mu, co zjistil.

"Bude líp, když odtud odejdeme jinudy," rozhodl. Seskočil ze žebříku a zamířil zpět k přístěnku. Poručík jej mlčky následoval.

Sotva stanuli za závěsem, uslyšel Tarzan zoufalý ženský hlas:

"Bože, smiluj se nade mnou!"

Na dlouhé rozmyšlení nebylo času. Jediným skokem se ocitl v přístěnku. Nenadálý hluk šíleného prince vylekal. Když spatřil muže v uniformě osobní stráže svého otce, vykřikl něco, co se podobalo rozkazu. Pak uviděl Tarzanovi do tváře a poznal, že chybil. Odskočil od lůžka, a zapomenuv na meč, který ležel vedle něho, vrhl se protivníkovi po krku.

Metak, syn krále Heroga, byl silák. Urostlý, mrštný, a navíc hnán vztekem nebyl věru lehkým soupeřem. Tarzan, hledaje výhodné místo k boji, ustoupil o několik kroků. Náhle zakopl o mrtvolu muže, kterého skolil poručík, a upadl naznak. V tom okamžiku mu Metak skočil na prsa. Pokoušel se zakousnout nepříteli do hrdla, leč ten bleskurychle uhnul, takže princovy čelisti stiskly pouze rameno.

Tarzan si uvědomil, že by mohl být přemožen, a proto zavolal na poručíka, aby odvedl dívku do bezpečí. Angličan vrhl pátravý pohled k pohovce. Dívka se zvolna zvedala, třesouc se po celém těle.

"Ne!" vykřikla. "Pokud zemře, zemřu s ním! Chcete-li, odejděte. Já však zůstanu!"

Tarzanovi se podařilo vstát, avšak šílenec se jej stále držel. Dívka se otočila k poručíkovi.

"Vždyť máte pistoli! Proč ho nezastřelíte?"

Poručík vytáhl zbraň a zamířil k oběma bojujícím. Ti se však pohybovali tak rychle, že hrozilo nebezpečí chybného zásahu. Dívka pobíhala kolem, třímajíc v ruce meč, ale i ona se obávala, že by mohla zranit nepravého.

Znovu a znovu oba protivníci padali a vstávali. Konečně se Tarzanovi podařilo uchopit prince pod krkem. Metak se zuřivě bránil, leč ocelový prstenec se neustále stahoval. Muž zkřivil tvář a vytřeštil oči. Tarzan jej zvedl do výše a mrštil jím oknem do lvi zahrady.

Když se vrátil ke svým společníkům, dívka dosud svírala meč. Po tváři jí kanuly slzy, rty se chvěly a hrud' dmula vzrušením.

"Jestli chceme odtud," řekl Tarzan, "nesmíme ztrácet čas. Konečně jsme pohromadě, tak proč otálet. Teď jen najít bezpečnou cestu! Ti dva, co nám uprchli, zmizeli padacími dveřmi a zajistili je. Tudy nemůžeme. A co palácem? Vždyť to tam znáte?!"

"Pod schodištěm je místnost plná vojáků," upozornila Berta. "Pochybuji, že bychom prošli."

Při těch slovech se stalo cosi neuvěřitelného. Černý Otobu se náhle pohnul a vzápětí usdl.

"Ty nejsi mrtev?!" zvolal Tarzan. "Máš nějaká zranění?"

"Otobu není vůbec zraněn, bwana," odpověděl sluha. "Jen ho moc bolí hlava."

"To přejde," uklidnil jej Tarzan. "Chceš se vrátit do země Wamabů?"

"Ano, bwana."

"Tak nám ukaž bezpečnou cestu z města."

"Odtud není bezpečné cesty," odvětil černocho. "I když se dostaneme k bráně, budeme muset bojovat. Zavedu vás do jedné uličky, která se vine ke hradbám. Tam nikoho nepotkáme. A když, netřeba se bát, protože jste oblečení jako zdejší lidé. Horší to bude u brány. V noci nikdo z města nesmí!"

"Dobrá," souhlasil Tarzan. "Veď nás!"

Otobu je vedl rozbitými dveřmi do chodby a odtud pak labyrintem komnat a průchodů, až dorazili ke schodišti, ústícímu do uličky za palácem.

Dva muži, dívka a černý otrok nebudili ve městě žádnou pozornost. Drželi se ve stínu arkád a kolem zářících lamp přecházeli jen tehdy, nebyl-li nikdo nablízku. Ušli hodný kus cesty, když vtom se ze středu města ozval hluk.

"Co to znamená?" zeptal se Tarzan černocho, který se třásl strachy.

"Bwana," začal sluha, "právě zjistili, co se přihodilo v paláci Vezy, starosty. Jeho syn a dívka, co vám uprchli, vzbouřili vojáky, kteří bezpochyby objevili Vezovo tělo."

"Rád bych věděl," dodal Tarzan, "zda také našli toho ničemu, co jsem ho vyhodil z okna."

Berta upozornila Tarzana, že ten, koho vyhodil z okna, byl královský syn.

Tarzan se usmál.

"To jsem nevěděl," přiznal. "Pokud ho najdou, jen nám to přitíží."

Náhle byl lomoz přerušen říznou fanfárou. Otrok přidal do kroku.

"Pospěšme si, bwana," zvolal. "Je to horší, než jsem si myslel!"

"Co se děje?" nerozuměl Tarzan.

"Svolávají stráž a lvy. Mám strach, bwana, že neunikneme!"

Tarzanovi svítko - vojáci našli princovu mrtvolu! Vtom znovu zazněly polnice.

"To volají další lvy?" ptal se Tarzan.

"Ne, pane," odpověděl Otobu. "Svolávají papoušky."

Zrychlili krok. Pojednou se nad nimi ozval pleskot ptačích křídel. Zvedli zraky a viděli, že nad hlavami jim krouží papoušek.

"Už jsou tady," řekl Tarzan s úsměvem. "Chtějí se nás snad zbavit pomocí ptáků?"

Papoušek náhle zamířil ke hradbám.

"Teď je s námi konec, bwana," zalkal černocho. "Pták nás objevil a letí varovat stráž!"

"Co to povídáš?!" nechápal syn divočiny. "To jsi žil mezi těmi šílenci tak dlouho, že ses dočista zbláznil?"

"Ne, pane," hájil se otrok. "Nejsem blázen. Vy je neznáte. Tihle hrozní ptáci jsou jako lidské bytosti bez srdce a bez duše. Mluví řečí lidí z města Xuja. Jsou to ďáblové, pane, a když jich bude hodně, klidně zaútočí a uklovou nás!"

"Jak jsme daleko od brány?" otázal se Tarzan.

"Už jsme blízko," odvětil černocho. "Ještě pár kroků tady za rohem. Ale papoušek tam byl dřív a prozradil nás!"

Měl pravdu, neboť vzápětí bylo slyšet hlasy, řinčení zbraní a po chvíli i řev šelem. Několik yardů před uprchlíky ústila do hlavní třídy úzká ulička. Když k ní dorazili, vynořila se ze tmy mohutná postava lva. Otobu zůstal stát jako přimrazen.

"Podívejte, pane!" zvolal. "Velký černý lev!"

Tarzan tasil meč.

"Zpátky nemůžeme," rozhodl. "Lvi, papoušci, lidé - jaký je v tom rozdíl?" A vykročil směrem k bráně.

Mírný vítr, vanoucí městem, zanesl ke lvu Tarzanův pach. V té chvíli měl již uprchlíky na dosah. Stanul a nehnutě je pozoroval. A pak se místo výhružného řevu ozvalo jen slabé zavrnění.

Tarzan si ulehčeně oddechl.

"To je lev, kterého jsem vysvobodil z pasti Wamabů," pravil. "Nebojte se, ten vám neublíží!"

Numa se připojil ke svému zachránci a společně pak pokračovali v cestě. Za příští zatáčkou již spatřili městskou bránu, ozářenou světlem lamp a střeznou bojovníky, připravenými kdykoli zasáhnout. Zezadu sílil řev lvů a shora křik papoušků.

Tarzan se zastavil a otočil se k poručíkovi.

"Kolik máte ještě nábojů?" zeptal se.

"Sedm v zásobníku," odpověděl Smith-Oldwick, "a několik zbylých v kapse kabátu."

"Vyplaším je," řekl Tarzan. "Otobu, ty zůstaneš se ženou. Vy, poručíku, půjdete se mnou. Budete se mi držet po levici.

Numa ví sám, co má dělat!"

Lev vycenil tesáky a zavrčel.

"Jakmile vyrazíme," pokračoval Tarzan, obraceje se na Angličana, "vypálíte jednu ránu. To by jim mělo nahnat strach. Pak již střeltejte, jen když to bude nutné! Jste připraveni? Pojďme!" A vyrazil vpřed.

Poručík vystřelil a jeden ze žlutě oděných bojovníků klesl k zemi. Mezi ostatními zavládla panika - jen jakýsi podsaditý

muž, snad velitel, se snažil zachovat klid.

"Ted!" zavelel Tarzan. "Všichni najednou!" A rozběhl se přímo k bráně.

Lev pochopil, co má Tarmangani v úmyslu, a přidal se k ostatním. Strážci, otřesení účinkem neznámé zbraně, se rozutekli do všech stran. Velitel, brunátný zlostí, vykřikoval své rozkazy, leč nikdo jich nedbal. Mužstvo, zachvácené hrůzou z černého lva, prchalo, aby zachránilo holé životy. S hromovým řevem vrhal se Numa vpravo vlevo, srážeje mohutnými tlapami jednoho protivníka za druhým. Za ním běželi Tarzan a Smith-Oldwick, následováni černochem a dívkou.

Jediným, kdo se pokoušel vzdorovat, byl velitel stráže. Oháněl se mečem a snažil se Tarzana zasáhnout. Smith-Oldwick chtěl vystřelit, ale bál se, aby netrefil nepravý cíl. Viděl, jak velitel vyrazil Tarzanovi zbraň z ruky a napřáhl se ke smrtící ráně. Než však stačil udeřit, náhle strnul, vytřeštil oči a zhroutil se soupeři k nohám s pěnou u úst a tělem zmítaným křečí.

Tarzan se zastavil, odhál nešťastníkovi zbraň a zamířil k Angličanovi.

"Ten muž měl padoucnici!" zvolal Smith-Oldwick. "Mám dojem, že ji tu mají všichni! Ale k něčemu to bylo dobré.

Kdyby byl normální, kdo ví, jak by to bylo dopadlo..."

Ostatní jako by po smrti velitelově ztratili na okamžik chuť bojovat. Shromáždili se na druhém konci ulice a jali se přivolávat posily. Jejich divoké tváře, zkřivené nenávistí i hněvem, planuly ve světle lamp, zrcadlice se na lesklých čepelích mečů.

Numa pronásledoval dva nebožáky, prchající uličkou podél zdi. U východu z města setrvala pouze hrstka vyděšených, leč patrně odhodlaných mužů. Tarzan se otočil k poručíkovi.

"Ted' je řada na vaší pistoli," řekl. "Musíme se zbavit ještě té stráže u brány!"

Jakmile Angličan počal střilet, vojáci se náhle vzpamatovali a zamířili k nim. Poručík dvakrát zasáhl, třetí rána však minula cíl. Zbylí strážci se ihned rozdělili - dva napadli Tarzana a dva se vrhli na mladíka. Tarzan ťal po prvním, zatímco poručík zastřelil druhého. Při dalším pokusu však kohoutek cvakl naprázdno. A nepřítel byl již na dosah!

Tarzan se postavil do střehu, a když se po něm jeden ze strážců rozmáchl, uskočil a vzápětí uchopil útočníka pod krkem. Vyzdvihl muže do výše a kryl se jím jako štítem před dalším bojovníkem, který kroužil kolem nich s taseným mečem. V příhodném okamžiku pak bílý obr nastavil nešťastníka ostré čepeli do cesty. Jeho tělo, zbrocené krví, kleslo bezvládně k zemi. Tarzan je zvedl a hodil jím po svém protivníkovi.

Poručík propadl beznaději - uvědomil si, že pistole je k ničemu, a jinou zbraní nevládl. Vtom se kolem něho mihl černý stín a v příští chvíli již ležel Numa na prsou dalšímu z vojáků, aby vzápětí jeho mohutné čelisti dokonaly dílo.

A zatím Otobu dovedl dívka k bráně a odsunul závoru. Pak oba vyběhli ven, následováni Tarzanem a poručíkem.

Prchali z města šilenců do temné noci. Zpoza hradeb se ozýval řev šelem. Tarzanův Numa se ve vratech zastavil, a sotva se lvi objevili, zahnal je na útěk.

Tarzan a jeho přátelé mezitím spěchali zahradami k pralesu.

"Budou nás pronásledovat?" zeptal se syn divočiny černocho.

"V noci ne," zněla odpověď. "Byl jsem tu v zajetí pět let a za tu dobu jsem neslyšel, že by se kdokoli z nich v noci odvážil do džungle. Pokud se jim zdá, že by se vydali příliš daleko, vyčkají do úsvitu, neboť' potmě se v pralese, plném černých lvů, bojí. Ne, myslím, že dnes v noci nás pronásledovat nebudou. Ale vyrazí hned zítra. Pak nás, bwana, určitě dostihnou - alespoň ty z nás, kteří se dožijí rána, neboť' zbytek pobijí černí lvi."

Cestou zahradami doplnil poručík zásobník své pistole. Dívka kráčela mlčky, držíc se uprostřed mezi oběma muži. Náhle Tarzan stanul a otočil se k městu. Zvedl hlavu a poté pronikavě vykřikl, jako když lev volá své druhy.

Angličanovi přejel mráz po zádech. Otobu vytřeštil oči a podklesl v kolenou. Berta se v rozrušení přitiskla újeji k bílému obru. Ledva si však uvědomila své počínání, odtáhla se zpět, děkujíc noční temnotě, že zakryla ruměnc, který se jí rozlil po tváři. Nestyděla se, jen měla pocit, že Tarzan nese cosi podobného s nelibostí.

Z otevřené brány šileného města se ozvala Numova odpověď. A pak společně čekali, až se na pěšině objeví jeho mohutná silueta. Jakmile dravec dorazil, Tarzan jej pohladil po husté černé hřívě, a vzápětí se všichni vydali k lesu. Zdáli k nim doléhal řev lvů, křik posvátných ptáků a hlasy šilenců.

Konečně vstoupili do tmy pralesa a dívka se znovu přimkla k Tarzanovi. Syn divočiny cítil, že má strach. Uchopil ji za ruku a vedl potmělou stezkou. Dvakrát narazili na pralesní lvy, ale Numa vždy zasáhl. Poručík byl zcela vyčerpán, a tak jej musel Tarzan za svítání vynést do svahu nad údolím v náručí.

Armáda zasahuje

Nad ránem byli již na okraji známého kaňonu. Ač unavení, uvědomovali si, že nezbývá než pokračovat v cestě. Tarzan a Otobu byli přesvědčeni, že obyvatelé šileného města je budou pronásledovat jen do rokle - a tak výstup po jejich strmých stěnách by znamenal záchranu. Šli tedy dál, ale jakkoli zkoumali okolí, nemohli nalézt schůdné místo. Snad jen Tarzan by se tudy dokázal vydrápat nahoru!

Již půl dne podpíral syn divočiny znaveného poručíka a nyní zjistil, že i dívka ochabuje. Co vše musela podstoupit, a přesto si počínala nadmíru statečně! Viděl, jak klopýtá, vyčerpána nekonečnou chůzí po žhnoucím písku na dně rokliny. Neuměl jí pomoci, nicméně obdivoval její odvahu a vytrvalost, s jakou bojovala o život.

Krátce po poledni se Angličan náhle zastavil a usedl pod skalisko.

"Nemá to smyslu," řekl Tarzanovi. "Už nemohu. Také slečna Kircherová pozbývá sil. Nechte mě tady a pokračujte sami!"

"Ne," odmítla dívka. "To nepřichází v úvahu. Tolik jsme toho prodělali společně! Stále ještě máme naději, že vyvážneme! Alespoň pokud..." a obrátila se k Tarzanovi, "pokud vy zůstanete s námi. Ač nám nejste ničím povinován,

věřím, že nás neopustíte. Bez vás se přes poušť nedostaneme."

Tarzan se usmál.

"Ještě neumíráte," pravil. "Ani poručík, ani Otobu, ba ani vy. Člověk je buď živ, nebo mrtev. A dokud žije, měl by se o život rvát. To, že si tu odpočinem, ještě neznamená, že zemřeme. Do země Wamabů vás oba nedonesu, ale ani tak se netřeba vzdávat. Cestu dříve či později najdeme. Berme věci tak, jak jsou. Teď se posilníme, neboť vy a poručík to potřebujete. A pak vyrazíme dál."

"Ale co obyvatelé šíleného města?" tázala se dívka. "Nepůjdou za námi až sem?"

"Možná, že ano," připustil Tarzan. "Ale dosud tu nejsou, a tak není třeba se tím zabývat."

"Kéž bych byla jako vy," povzddechla dívka, "ale bojím se, že se mi to nikdy nepodaří."

"Prostě jste se nenarodila a nevyrostla v džungli mezi šelmami jako já, to je vše," řekl syn divočiny.

Došli ke stěně rokle a uložili se ve stínu skalního převisu. Numa přecházel netrpělivě sem a tam. Po chvíli uprchlíky opustil a vydal se kamsi údolím. Viděli, jak mizí za skaliskem.

Odpočívali asi hodinu, když Tarzan vstal, a pokynuv ostatním, aby zůstali tiše, naslouchal. Stál bez hnutí, vnímaje každý, byť i sebejemnější zvuk. Konečně se otočil ke svým druhům.

"Co je to?" vyzvíдалa dívka.

"Přicházejí," odpověděl Tarzan. "A nejsou již daleko, neboť sandály a lví tlapy příliš hluku nenadělají."

"Co uděláme?" ptal se poručík. "Půjdeme dál? Myslím, že jsem schopen pokračovat. Je mi mnohem lépe. A co vy, slečno Kircherová?"

"Ano, ovšem," souhlasila dívka. "Cítím se silná. Mohu jít."

Tarzan věděl, že ani jeden z nich neřeká pravdu. Tak rychle se přece nemohli zotavit! Ale nic jiného nezbývalo. Jedinou nadějí bylo dostat se co možná nejdříve z rokle!

"Ty pomůžeš poručíkovi, Otobu," vyzval Tarzan černocho, "a já ponesu slečnu Kircherovou."

A ačkoli dívka protestovala, tvrdíc, že dokáže jít sama, vzal ji Tarzan do náruče, a následován ostatními, počal stoupat kamenitým dnem kaňonu. Náhle uslyšeli řev lvů. Zřejmě zvětřili jejich stopu!

"Přála bych si, aby se vrátil váš lev," poznamenala dívka.

"Musíme se o něco pokusit i bez něho," odtušil Tarzan. "Snad najdu místo, kde se můžeme opevnit a bránit se. Poručík je dobrý střelec, a pokud nepřítel nebude příliš mnoho, snad se jich zbavíme. Lvi mě tolik neznepokojují. Ti, co nás pronásledují, jsou ochočení, a když nebudou mít nablízku své pány, sami nezaútočí."

"Máme tedy naději," zašeptala dívka.

"Zatím žijeme," povzbudil ji Tarzan. "Podívejte," pokračoval, "myslím, že tohle místo si dobře pamatuji." A ukázal na balvan, který se patrně zřítíl z vrcholku skály a dopadl do písku pár stop od okraje rokliny. Mezi ním a skaliskem zůstala úzká průrva.

A k té nyní zamířili. Škvíra byla dvě stopy široká a asi deset stop dlouhá, kryta z jedné strany skalní stěnou a z druhé obrovským valounem. Jakkoli na obou koncích otevřená, skýtala jistou ochranu před útokem, vedeným zepředu i zezadu současně.

Sotva se stačili ukrýt, zachytil Tarzan takřka neznatelný zvuk odkudsi ve skalách. Ohlédl se a v jedné z rozsedlin spatřil malou, ošklivou opici. Chvilí je pozorovala a pak se rozběhla vstříc pronásledovatelům. Také Otobu si jí povšiml.

"Prozradí nás papouškům, a ti nás prozradí vojákům!" varoval.

"Na tom už nezáleží," uklidnil jej Tarzan. "Lvi by nás stejně vysledovali!"

Poté pokynul poručíkovi, aby zaujal místo na severní straně, a černochovi nařídil krýt Angličana z boku. Sám se pak přichystal k obraně jižního vchodu. Dívku vyzval, aby se skrčila na písku uprostřed.

"Tady budete před jejich oštěpy v bezpečí," řekl.

Příští chvíle se Bertě Kircherové zdály věčnost. Konečně se objevili pronásledovatelé. Bylo slyšet řev šelem a divoké výkřiky bojovníků.

Náhle se na několik vteřin rozhostilo ticho. Muži nejprve jako by zkoumali úkryt uprchlíků. Pak zaútočili ze všech stran.

"Je s námi konec?" zeptala se dívka.

"Ne!" vykřikl Tarzan. "Ještě žijeme!"

Jen to dořekl, byli útočníci u obou vchodů, vrhající dovnitř svá kopí. Tarzan, chránící vlastním tělem dívku, byl jedním z nich zasažen do ramene a klesl k zemi. Poručík ještě dvakrát vystřelil, ale pak jej oštěp zranil na noze. Jediný Otobu čelil nepříteli, neboť Angličan, zesláblý novou bolestí i ranami, které před časem utržil od lvů, ztratil vědomí. Jak padal, upustil pistoli. Dívka ji neprodleně zvedla.

Mezitím se Tarzan pokusil vstát. Jeden z útočníků však po něm skočil, zaklekl mu na prsa a tasil meč k smrtící ráně. Než se stačil rozmáchnout, namířila na něj mladá žena pistolí a vpálila mu kulku do hlavy.

V téže chvíli se z rokliny spustila kanonáda vstříelů, provázená anglickými povely, které zněly uším uprchlíků jako andělský chór. Tarzan se s námahou zvedl. Oštěp mu dosud vězel v rameni. Také dívka vstala. Bílý obr vytrhl kopí z paže a vystoupil z úkrytu, následován svou svěrenkou.

Šarvátka netrvala dlouho. Lvi se rozprchli a útočníci byli do jednoho pobiti. Když se Tarzan s Bertou Kircherovou ocitli na dohled vojákům, jeden z nich zvedl pušku a zacílil přímo na syna divočiny. V tom momentě si dívka uvědomila, že její zachránce má dosud na sobě žlutý kabátec bojovníka z města šilenců, a skočila přímo před něho.

"Nestřílejte!" vykřikla. "Jsme přátelé!"

"Ruce nahoru!" zavelel voják. "Nebudu se s vámi vybavovat!"

Ale to již na místo přispěchal velící seržant. Jakmile slyšel, že cizinec i dívka hovoří plyně anglicky, uvěřil, co mu vypověděli.

Konečně dorazil hlavní oddíl. Poručíkovi byla ošetřena zranění a vzápětí se všichni společně odebrali zpět do tábora.

Ještě večer bylo dohodnuto, že Angličan a slečna Kircherová odletí příštího dne na britské velitelství. Tarzan a Otobu se pak měli vydat domů. Syn divočiny vysvětlil, že jeho území leží na západě, stejně jako osada černochova, takže do země Wamabů mají společnou cestu.

"Vy se s námi nevrátíte?" zeptala se jej dívka.

"Ne," odpověděl Tarzan. "Můj domov je na západním pobřeží."

Pohlédla na něho tázvě.

"Opravdu chcete zpátky do té strašné džungle?" divila se. "To už vás nikdy neuvidíme?"

"Nikdy," pravil po chvíli. Pak se otočil a odešel.

Když ráno příštího dne přiletěl plukovník Capell, zdržoval se právě Tarzan nedaleko přistávací plochy. Viděl, jak se plukovník zdraví s velitelem záchranného oddílu a poté míří k dívce, která stála pár kroků opodál. Přemýšlel, jak asi musí být německé špiónce tváří v tvář někomu, kdo o ní ví vše. Pak ale zaznamenal, že plukovník ji vítá s rozevřenou náručí a s úsměvem!

S kletbou na rtu se otočil a zavrčel jako šelma. Věděl, že jeho země je ve válce s Německem, a je tedy jeho povinností oznámit veliteli, jakou hru s nimi německá vyzvědačka hraje. Leč váhal - a měl proto zlost. Ne na dívku, nýbrž sám na sebe.

Až do odletu ji pak už nespátl. Rozloučil se jen s poručíkem, který mu znovu za vše vřele děkoval. A pak sledoval jeho letadlo, dokud nezmizelo za obzorem. Vojáci zatím sbalili výstroj a čekali na povel ke zpáteční cestě. Plukovník Capell, který zatoužil poznat blíže zdejší krajinu, se rozhodl je doprovázet.

Před odchodem se otočil k Tarzanovi.

"Přál bych si, abyste cestoval s námi, Greystoku," přiznal. "A nejen já. Moc na tom záleží i Oldwickovi a té mladé dámě. Prosili mě, abych vás přemluvil."

"Ne," odmítl Tarzan. "Půjdu svou cestou. Slečna Kircherová a poručík si to jistě přejí pouze z vděčnosti za mé služby."

"Slečna Kircherová?" zvolal plukovník se smíchem. "Vy ji znáte jako Bertu Kircherovou, německou vyzvědačku?"

Tarzan chvíli mlčel. Nechápal, že britský důstojník může takovým tónem hovořit o nepřátelské špiónce, kterou tak blahosklonně pustil na svobodu.

"Ano," potvrdil. "Věděl jsem, že je to německá vyzvědačka."

"To je vše, co jste věděl?" ptal se Capell.

"Vše," odpověděl Tarzan stroze.

"Jmenuje se Patricia Canbyová," opravil jej Capell. "Jedna z nejlepších členek Britské výzvědné služby u východoafrického sboru. Sloužil jsem s jejím otcem v Indii a znám ji od narození. Podívejte se na tenhle fascikl, který vzala německému velcímu důstojníkovi a dokázala pronést navzdory všem nebezpečím. Myslela jen na to, jak splnit svou povinnost. Pohleďte! Je to vojenská mapa, hlášení a deník jakéhosi kapitána Fritze Schneidera."

"Deník Fritze Schneidera!" opakoval Tarzan. "Mohl byste mi ho ukázat, plukovníku? To je ten muž, co zabil lady Greystokovou!"

Plukovník mu podal útlou knížečku. Tarzan v ní počal listovat, hledaje jisté datum - den hrůzy, který natrvalo poznamenal jeho život. Když je našel, vytřeštil zrak. Capell nechápal.

"Probaha!" vykřikl Tarzan. "Je to možné? Poslouchejte!" A počal číst výňatek z hustě popsané stránky:

"Dnes jsem si vystřelil z jednoho prašivého Angličana. Až přijde domů, najde v pokoji ohořelou mrtvolu. Bude si myslet, že je to jeho žena. Von Goss tam položil mrtvou černošku a navlékl ji prsten té Angličanky. Lady Greystoková má pro naše velení větší cenu živá."

Mocnému bojovníku z džungle se pohnutím chvěl hlas.

"Žije!!!" zvolal.

"Díky Bohu!" doplnil plukovník. "A co teď?"

"Samozřejmě, že se vrátím s vámi. Tolik jsem slečně Canbyové ublížil! Ale jak jsem to mohl vědět? Dokonce jsem řekl poručíkovi, který ji miluje, že je německou špiónkou! Musím to napravit!" honem ze sebe vychrlil Tarzan.

"S tím si nedělejte starostí," uklidňoval ho plukovník. "Pokud jsem si všiml, nemá poručík o její věrnosti britské koruně sebemenší pochybnosti. Dnes ráno mu totiž slíbila, že se za něho provdá."